

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\M\May Karel\May Karel - Duch prerie.pdb

PDB Name: Duch prerie
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 8.1.2004
Modification Date: 8.1.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

=====
Karel May
DUCH PRÉRIE
Version: Palm.1.0.final
Corrections: 2+
PalmBookZ
=====

I.
BLOODY FOX

Dva muži, běloch a černoch, jeli podél řeky. Běloch byl oblečen velmi podivně. Měl indiánské boty a kožené kalhoty, horní část těla mu zakrýval hodně vybledlý frak, který kdysi mívával tmavomodrou barvu, a na ramenou byl ozdoben prýmkami a leskle vycíděnými mosaznými knoflíky. Dlouhé šosy splývaly z koně jako perutě vpravo i vlevo. Na hlavě mu seděl obrovský, černý amazonský klobouk, který byl ozdoben žlutě obarveným, falešným pštrosím pérem. Tento slabounký chlapík byl ozbrojen dvouhlavňovou ručnicí zavěšenou na rameni, k tomu ještě nožem a dvěma revolvéry, které vězely za opaskem. Na opasku viselo několik váčků, které byly určeny pro střelivo a různé drobnosti. Teď se však zdály skoro prázdné.

Černoch byl obrovský muž se širokými rameny. Na nohou měl také mokasíny a oblečen byl do indiánských leggins, které tvořily dvě od sebe oddělené nohavice, takže jezdec vlastně seděl na koni kůže na kůži, což je výhodou jen v případě, když není sedlo.

K tomuto spodnímu oděvu se však vůbec nehodil šat, který kryl horní část těla, neboť na ramenou měl kabátec po nějakém francouzském důstojníkovi. Asi se tento kus oděvu dostal do Mexika při francouzském vpádu, a záhadnými oklikami zabloudil až na černochovo tělo. Kabátec byl na tak obrovského muže příliš těsný a krátký, a jelikož ho nemohl zapnout, vyhlížela z něho jeho široká, obnažená hrud'. Nenosal košile, možná i proto, že na Západě nejsou pradelny ani žehlíčky. Zato však měl hrdlo ovázané velikým, červenobíle kostkovaným šátkem, který byl vpředu spleten v obrovskou vázanku. Hlavu měl holou, a na ní nesčetné malé, mastné pletence, které si upletl z vlasů. Také on byl ozbrojen dvouhlavňovou puškou, kromě toho měl nůž, někde nalezený bodák, a jezdeckou bambitku, jejíž původ patrně sahá do nepaměti. Oba měli dobré koně. Bylo však na nich vidět, že dnes už ujeli značný kus cesty, stále si ale vykračovali čile a statně, jako kdyby nesli jezdce sotva hodinu.

Břehy potoka kryla hustá a bujná zeleň, ale jen blíž u vody. Za ní se zvedaly suché yuccasy, dužinaté ajary a vyschlá medvědí travina, jejíž stonky, vysoké nejméně patnáct stop, byly již odkvetlé.

„Mizerná krajina!“ řekl běloch. „Na severu to bylo mnohem lepší, co říkáš Bobe?“

„Ay,“ odpověděl druh. „Massa Frank mluví pravdu. Tady se massa Bobovi nelíbí. Jen kdyby již Helmers Home být na blízku, protože massa Bob má hlad jako velryba, která sníst celý dům.“

„Velryba nemůže sníst celý dům,“ vysvětloval Frank černochovi, „má příliš úzké hrdlo.“

„Jen ať zkusí otevřít hrdlo, jak to dělá massa Bob, když jí! Jak daleko být ještě k Helmers Home?“

„Nevím to určitě. Podle popisu, který jsme dostali dnes ráno, bychom měli být brzo u cíle. Podívej, nezdá se ti, že se tam blíží jezdec?“

Ukázal napravo přes vodu. Bob zastavil koně, zaclonil si rukou oči, aby je chránil proti paprskům zapadajícího slunce, rozevřel ústa dokořán, aby viděl ještě lépe, a odpověděl:

„Ano, být to jezdec, malý muž na velkém koni. Přicházejí k massa Bobovi a massa Frankovi.“

Jezdec, o kterém mluvili, ujížděl prudkým tryskem, nenamířil však k lovcům, ale vydal se šikmo přes cestu. Tvářil se, jakoby je neviděl.

„Podivný chlapík!“ bručel Frank. „Na dalekém Západě je přece člověk rád, když někoho potká, tomuhle však asi nejde o to, aby se potkal s námi. Buď je to samotář nebo nemá dobré svědomí.“

„Má jej massa Bob zavolat?“

„Ano, zavolej ho! Tvůj sloní hlas uslyší spíš, než mé volání, které je jako šelest větru.“

Bob přiložil ruce k ústům a křičel z plných plic:

„Haló, haló! Počkat! Proč prchat před massa Bobem?“

Černoch měl opravdu hlas, který by byl probudil k životu i polomrtvého. Jezdec zadržel koně a oba jezdci

pospíchali k němu.

Když již byli na blízku, poznali, že se nejedná o muže nízké postavy, ale o jinocha, který sotva překročil chlapecký věk. Byl oblečen přesně tak, jako známí kalifornští „cowboy“, v buvolí kůži, všechny švy opatřené třásněmi. Na hlavě mu seděl klobouk se širokou střechou, zvaný sombrero. Po levici mu splývala široká, červená stuha z vlny, sloužící jako opasek. Za ní trčel lovecký nůž a dvě stříbrem okované bambítky. Na kolenou mu odpočívala těžká, dvouhlavňová kentucká puška a vpředu po obou stranách sedla byly po mexickém zvyku připevněny dva kusy kůže, které měly chránit nohy před střelami z luku nebo před ranami z oštěpu.

Jeho tvář byla silně osmahlá sluncem, přes své mládí ošlehaná větrem. Z levé strany čela se táhla k pravému oku krvavě rudá, na dva prsty široká jizva. To mu dodávalo jakéhosi válečného vzezření. Vůbec se nijak nepodobal mladému, nedospělému a nezkušenému člověku. Ovládal těžkou pušku lehce jako brk, a upírajíc černé oči ostře na oba muže, seděl na koni hrdě a pevně jako dospělý muž. Ano, zdálo se, že se kůň pod ním vůbec nepohybuje.

„Good day, my boy!“ pozdravil Frank. Jsi v této krajině znám?“

„Very well,“ odpověděl mladík, a přes rty mu přelétl ironický úsměv, patrně proto, že mu Frank tykal.

„Víš, kde je Helmers Home?“

„Ay!“

„Jak dlouho se tam jede?“

„Čím volněji, tím déle.“

„Hrome! Zdá se, že jsi rozpustilý, mladíku!“

„Nejsem mormonský farář.“

„Ah tak! Tedy promiň! Asi jsi na mně nabroušený, že jsem ti tykal?“

„To mně vůbec nenapadlo! Oslovit mne může každý, jak je mu libo, musí však počítat s mou odvetou.“

„Výborně! Souhlasím! Líbíš se mi! Tady je moje pravice. Můžeš mi také tykat, ale odpověz mi, na co jsem se tě ptal. Jsem tady cizinec a směřuji k Helmers Home. Snad mi neukážeš falešnou cestu.“

Podal mladíkovi ruku. Ten ji stiskl, a usmívaje se zahleděl se na jeho frak a amazonský klobouk a odvětil:

„Bídník, kdo podvádí jiné! Vyzkoušel jsem to sám na sobě. Jedu právě k Helmers Home. Jestli chcete, následujte mně!“

Pobídl koně a oba lovci se vydali za ním, odbočili od potoka, takže nyní směřovali k jihu.

„Jeli bychom podél vody,“ poznamenal Frank.

„I tou cestou byste dojeli k starému Helmersovi,“ odpověděl mladík, „ale je to značná oklika. Místo tří čtvrtin jeli byste dvě hodiny.“

„Jaké štěstí, že jsme se s tebou setkali. Znáš majitele té samoty?“

„Velmi dobře.“

„Jaký je to muž?“

Jezdci přijali průvodce doprostřed. Prohlédl si je zkoumavě a odtušil:

„Nemáte-li dobré svědomí, raději k němu ani nechoďte, bude lepší, když se vrátíte.“

„Proč?“

„Má velice bystrý zrak a prohlédne okamžitě každé darebáctví.

Hodně dbá o to, aby měl v domě čisto.“

„To se mi na něm líbí. Takže se nemusíme z jeho strany ničeho obávat.“

„Jestli jste řádní lidé, nikoli. Naopak, v tomto případě vám bude ochotně k službám.“

„Slyšel jsem, že má krám.“

„Ano, ale ne pro zisk, nýbrž jen proto, aby mohl projevit ochotu zálesákům, kteří k němu občas zavítají. Má v krámě vše, co potřebuje lovec, a prodává co nejlevněji. Ale kdo se mu nelíbí, tomu neprodá ani za nic na světě.“

„Tedy je to zvláštní člověk?“

„Ani ne, snaží se jen, jak může, aby se vyhnul těm vrstvám lidí, kteří ohrožují bezpečí Západu. Není třeba, abych vám ho popisoval. Poznáte ho na první pohled. Jen jedno jsem vám chtěl ještě říct. Možná tomu neporozumíte nebo se nad tím usmějete:

Helmrs je Evropanem tělem i duší. Tím jsem řekl vše.“

Frank se vzpřímil v třemenech a zvolal:

„Cože? Tomu že neporozumím? Že se nad tím usměji? Ani mně nenapadne! Naopak, královsky se raduji, že se setkám zde na pomezí Llana estakada s krajanem.“

Průvodcova tvář byla velmi vážná, i ten dvojitý úsměv, který mu kmitl na líci při setkání s cizinci, byl neurčitý, jakoby se mladík vůbec nedovedl zasmát. Nyní vzhledl přívětivě k Frankovi a zeptal se:

„Cože? Ty jsi Evropan? Skutečně?“

„Ovšem. Copak to na mně není poznat?“

„Ne! Nemluvíš anglicky s evropským přízvukem a spíš vypadáš jako strýček Yankee, kterého všichni synovci vyhodili oknem.“

„Do pekel! Co tě napadá! Jsem Evropanem tělem i duší a kdo tomu nevěří, tomu prostřelím tělo touto ručnicí.“

„K tomu stačí nůž. Jestli říkáš pravdu, bude mít starý Helmers velkou radost, protože i on pochází ze

Starého světa a velice ctí vlast a mateřskou řeč.“

„Tomu rád věřím! Našinec je nikdy nezapomene. Teď se těším na Helmers Home tím více. Ostatně divím se, že mně to již dávno nenapadlo, že je Helmers můj kraj. Yankee by své sídlo pojmenoval jinak, neboť jméno Helmers Home dávají svým příbytkům nejraději Evropané. Bydlíš blízko?“

„Ne. Nemám žádnou usedlost. Žiju jako pták ve vzduchu nebo zvěř v lese.“

„Takže chudák?“

„Ano!“

„Nemáš rodiče?“

„Ani jediného příbuzného.“

„Ale máš snad nějaké jméno?“

„Ovšem. Říkají mi Bloody-Fox.“

„Bloody-Fox? To připomíná nějakou krvavou událost.“

„Ano, moji rodiče, celá naše rodina a všichni čeledíni byli vyvražděni tam na Llanu estakadu, jen já jsem zůstal naživu.“

Našli mne s rozbitou lebkou, když jsem měl asi osm roků.“

„Proboha! To jsi opravdu chudák. Přepadli vás, aby vás oloupili?“

„Ovšem.“

„Takže jsi nezachránil nic více, než život, jméno a strašnou vzpomínku.“

„Ani to ne. Helmers mne našel ležícího mezi kaktusy, vzal mne na koně a odvezl domů. Ležel jsem několik měsíců stížen horečkou, a když jsem se probudil, nemohl jsem si na nic vzpomenout. Zapomněl jsem i své jméno a dodnes si na ně nevzpomínám. Jen okamžik útoku mi utkvěl jasně v hlavě. Byl bych šťastnější, kdyby se i tato jediná vzpomínka vytratila z mé mysli, aspoň bych nebyl štván horečnou touhou po pomstě stále znova do této strašlivé pouště.“

„A proč ti dali jméno Bloody-Fox?“

„Protože jsem byl celý potřísněný krví a když jsem blouznil, často jsem opakoval jméno Fox. Domnívali se, že je to moje jméno.“

„Tvoji rodiče byli Evropani?“

„Ano. Po svém procitnutí jsem nerozuměl ani jediné anglické slovo. Vůbec jsem neznal lidskou řeč, všechno jsem v horečce zapomněl, všechno. Jen pozvolna jsem se učil anglicky, zato v němčině jsem pokračoval tak rychle, že mi připadá, že jsem před neštěstím mluvil touto řečí. Helmers byl tehdy pro mně otcem. Tou dobou ještě nebydlel v nynějším sídle. Ale nevydržel jsem u něho.“

Táhlo mně to ven, do pustiny, jako sokola, jemuž supové roztrhali rodiče, a který musí kroužit kolem krvavého místa strašného činu, a čeká, až se mu podaří dopadnou vrahy. Jeho bystrý zrak je musí poznat a také je pozná. A i kdyby byli stokrát silnější než on a i kdyby ho to stálo život, udělá to rád, protože jeho smrt bude i jejich záhubou.“

Zaskřípal zubama a škulb tak prudce uzdou, že se kůň divoce vzepjal.

„Takže ta jízva na čele pochází z té doby?“ zeptal se Frank.

„Ano,“ odvětil tlumeně. „Ale už o tom nemluvm. Strašně mně to rozčiluje a mohlo by stát, že bych vám ujel a museli byste jet k Helmers Home beze mně.“

„Ano, mluvm raději o majiteli Helmers Home. Čím byl tento muž ve staré vlasti?“

„Lesním úředníkem. Myslím, že nadlesním.“

„Cože? Jakže?“ vykřikl Frank. „Já také!“

Bloody-Fox zavrtil udiveně hlavou, potom zkoumal mluvčího znova od hlavy až k patě, a konečně řekl:

„Ty také? To je skutečně velmi příjemné setkání!“

„Ano, měl jsem totéž povolání. Ale byl-li nadlesním, proč se vzdal tak pěkného úřadu?“

„Ze zlosti. Tuším, že jeho působiště bylo na soukromém pozemku, a jeho pán byl pyšný a prchlivý člověk. Pohádali se, Helmers obdržel špatné vysvědčení a nemohl najít jiné místo. Proto odjel pokud možno nejdál. Vidiš tamten kůl černě a červeně natřený?“

„Ano!“ přisvědčil Frank dívaje se označeným směrem.

„Tam se dostaneme zase k potoku a hned za lesem se prostírají Helmersova pole. Dotedka jsi se vyptával jen ty, teď bych se také já na něco zeptal. Není tento hodný černoch Bob neposeda?“

V tom poskočil Bob v sedle, jakoby se chtěl vyšvihnout z koně.

„Ah, oh!“ zvolal. „Proč nadávat dobrý massa Bloody-Fox hodnému massa Bobovi?“

„Nechci ti nadávat ani tě urážet,“ odvětil mladík. „Vždyť jsem tvůj přítel.“

„Proč tedy jmenovat massa Boba právě tak, jako ho volat tehdy Indiáni, protože vždycky sklouznout massa Bob z koně. Vždyť teď massa Bob jezdit jako sám ďábel!“

Aby dokázal, že mluví pravdu, pobídl koně ostruhami a ujížděl tryskem k zmíněnému kolu. Také Frank byl překvapen mladíkovou otázkou.

„Znáš Boba?“ optal se. „To je téměř nemožné!“

„Ó nikoli! Znáám i tebe.“

„Co říkáš? Jak se tedy jmenuji?“

„Hobbel Frank.“

„Good luck! Skutečně! Ale, řekni brachu, kdo ti to řekl? Vždyť jsem nebyl jakživ v této krajině.“

„Ó,“ usmál se mladík, „jak bych neznal proslulého zálesáka, jako jsi ty.“

Frank se nadmul tak, že mu byl frak těsný, a řekl:

„Já? Proslulý? I to už víš?“

„Ovšem.“

„A kdo ti to pověděl?“

„Přítel z dřívějších dob, Jakub Pfefferkorn, kterému obyčejně říkají ‚Tlustý Jemmy‘.“

„U všech ďasů! Můj přítel! Kde jsi se s ním setkal?“

„Před několika dny nahoře na Washita-Forku. Říkal mi, že jste si smluvili schůzku v Helmers Home.“

„To je přesné. Takže přijde?“

„Ano! Vydal jsem se na cestu dříve a přijíždím přímo odtamtud.“

Přijede patrně brzo za mnou.“

„To je výborné, znamenité! Tedy ti o nás vyprávěl?“

„Ličil mi celou vaši výpravu do Yellowstonu. Když jsi se před chvílí zmínil, že jsi byl kdysi lesníkem, pochopil jsem okamžitě, koho mám před sebou.“

„Takže nyní věříš, že jsem řádný člověk?“

„Nejen to, ale vím dokonce, že jsi z duše dobrý a hodný chlapík,“ usmál se mladík.

„Tedy mne břicháč nepomlouval?“

„To ho ani nenapadlo! Jak by taky mohl pomlouvat svého hodného přítele Franka?“

„Viš, brachu, někdy jsme se přeli o věcech, na které gymnaziální vzdělání vůbec nestačí. Naštěstí však Jemmy uznal, že společník druhá předčíme, a proto není na celém světě lepších přátel, než my dva. – Ale tady je Bob, a tady je kůl. Kudy dál?“

„Přes řeku a mezi stromy, to je přímý směr. Jezdec, jako je Bob, nepotřebuje vyšlapanou cestu.“

„Ano, správně,“ přisvědčil hrdě černoch. „Massa Bloody-Fox vidět, že massa Bob jet tak dobře, jako Indián. Massa Bob přeplavat každou řeku a hravě se prodrat každým houštím.“

Překročili potok a jeli lesíkem, aniž by jim klestí bylo na překážku, a dojeli konečně ke kukuřičným, ovesným a bramborovým polím, jež ohrazoval plot.

Půda byla místy úrodná, vesměs černá prst, a slibovala bohatou úrodu. Potoční voda zvyšovala cenu pozemků a proudila nedaleko obydleného domu, za nímž se prostíraly stáje a hospodářské budovy. Dům byl vystavěn z kamene. Byl prostorný, ale bez pater, jen po stranách u štítů bylo vidět po dvou podkrovních světničkách.

Přede dveřmi se vypínaly jako svíce čtyři až k vrcholu rovné postoaxy, které rozprostíraly široce větve, v jejichž stínu se skrývalo několik pohodlných lavic a stolů. Na první pohled bylo zřejmé, že vpravo od vchodu je obydlí, a nalevo je krám, o němž se zmínil Bloody-Fox.

U stolu před domem seděl starší muž s dýmku v ústech a zkoumavě si prohlížel tři příchozí. Byl vysoký, statné postavy, jeho tvář byla osmahlá a zarostlá hustými vousy, – zkrátka pravý zálesák, na jehož rukou bylo znát, že si málokdy pohověl, že pracoval těžce a neúnavně.

Sotva poznal průvodce obou cizinců, povstal a již zdaleka volal:

„Buď vítán, Bloody-Foxi! Konečně že zase jednou ukážeš! Mám pro tebe zprávy.“

„Odkud?“ zeptal se mladík.

„Odtud!“

Mávl rukou k západu.

„Jaké? Dobré?“

„Bohužel, nikoli. Patrně byly zase na plainu hyeny.“

Llano estakado nazývají totiž anglicky mluvící Američani Staked Plain. Oba významy však mají úplně stejný smysl.

Tato zpráva mladíka přímo elektrizovala. Seskočil z koně, přistoupil rychle k muži a pravil:

„Vypravuj mi hned všechno, co víš!“

„Je toho málo, a hned se to dovíš. Nejdřív však buď aspoň tak zdvořilý, abys oběma těmto pánům vysvětlil, kdo jsem.“

„To bude hned odbyto. Jsi master Helmers, majitel této farmy, a tito pánové jsou moji dobří přátelé, master Hobbel Frank a massa Sliding-Bob, kteří tě chtějí navštívit, aby od tebe něco koupili.“

Helmery si prohlédl oba muže a pravil:

„Nejdříve je nutné, abych je poznal, a teprve potom s nimi mohu jednat. Vždyť jsem je ještě nikdy neviděl.“

„Můžeš je klidně přijmout, nazval jsem je přece svými přáteli.“

„Vážně, či jen ze zdvořilosti?“

„Úplně vážně.“

„Nuže, potom jsou mi vítáni.“

Podal ruku Frankovi i černochovi, a pozval je, aby se posadili.

„Nejprve koně, sire,“ řekl Frank. „Vždyť víte, že starost o koně je první povinností zálesáka.“

„Ovšem. Podle vaší péče o zvířata vidím, že jste hodní lidé. Kdy chcete odjet?“

„Možná, že budeme muset zůstat několik dnů, protože zde očekáváme dobré přátele.“

„Tak odveďte koně za dům, a zavolejte černocha Herkula. Ten vám rád ve všem poslouží.“

Uposlechli jeho vyzvání. Helmers za nimi hleděl vrtět hlavou, a pravil k Bloody-Foxovi:

„Přivedl jsi prapodivné lidi! První vypadá jako francouzský důstojník, ale má černou plet, druhý je

padesátiletý gentleman s ohromným kloboukem, který patrně zdědil po otci. To je nápadné i na dalekém Západě.“

„Neměj obavy, starý brachu! Řeknu ti jediné slovo, a budeš jim hned důvěřovat. Jsou dobří známí s Old Shatterhandem, kterého zde očekávají.“

„Co říkáš? Opravdu?“ zvolal farmář. „Old Shatterhand zavítá do Helmers Home?“

„Ovšem!“

„Kdo ti to řekl? Ti dva?“

„Nikoli, řekl mi to tlustý Jemmy Pfefferkorn.“

„Také s ním jsi se setkal? Viděl jsem ho teprve dvakrát, ale rád bych se s ním potkal znovu.“

„To se brzy stane. Přijde sem také. Náleží ke společnosti, kterou ti dva gentlemani u tebe očekávají.“

Helmers rychle zadýmal, aby mu nevyhasla dýmka, jeho tváře zazářily radostí a vesele zvolal:

„To je zpráva! Old Shatterhand a Tlustý Jemmy! To je skutečně čest a radost, které si dovedu vážit.“

Musím ihned ke své staré Barušce, a povědět jí, že –“

„Počkej!“ přerušil Bloody-Fox farmáře, chytil ho za rameno, aby neutekl, „dříve bych rád uslyšel, co se stalo na plainu!“

„Rozumí se, že zločin,“ odvětil Helmers, a obrátil se k němu.

„Jak dlouho jsi již u mně nebyl?“

„Téměř dvě neděle.“

„Takže jsi také neviděl ony čtyři rodiny, které chtěly jet přes „Llano“. Před týdnem odtud odešly, ale nedospěly na druhou stranu. Dělník Wallace přišel z oné končiny, ale neviděl je.“

Přece by ho byly potkaly.“

„Tyče jsou v pořádku?“

„Nejsou. Kdyby neznal poušť od svých dvaceti let tak dokonale, byl by jistě ztracený.“

„Kam odešel?“

„Odpočívá nahoře v malé jizbě. Byl po příjezdu úplně vysílený, a odešel si odpočinout, ani se nenajdl.“

„Musím k němu. Vzbudím ho, ať je sebevíc unavený. Musí mi o tom vyprávět.“

Mladík celý rozrušený, odešel a zmizel v domě. Farmář usedl a pokuřoval dále. Podiv nad mladíkovým spěchem odbyl jen zavrtěním hlavy, potom dostala jeho tvář výraz zadostiučinění. Příčinu toho lze snadno uhodnout ze slov, která si spokojeně bručel do vousů:

„Tlustý Jemmy! Hm – – –! A dokonce Old Shatterhand! Hm – – –! A takoví lidé s sebou přivedou chlapíky!

Hm – – –! Přijde prý celá společnost. Hm – – –! Měl bych přece jen povědět své Barušce, že –“

Vyskočil, aby sdělil radostnou novinu své manželce, ale hned se zastavil, protože právě přicházel kolem rohu Frank a mířil k němu.

„Nuže, master, našli jste černocho?“ optal se Helmers.

„Ano,“ odvětil Frank. „Bob je u něho, a tak jsem jim mohl nechat koně. Hlavně spěchám za vámi, abych vám pověděl, jak mně těší, že jsem našel kolegu.“

Mluvil anglicky.

„Kolegu?“ optal se farmář. „Kde?“

„Zde. Miním totiž vás.“

„Mne? Jak to?“

„Bloody-Fox mi vyprávěl, že jste byl lesníkem.“

„To je pravda.“

„Nuže, jsme tedy kolegy, neboť já jsem byl také mysliveckým mládencem.“

„Ah! A kde, příteli?“

„VNěmecku, v Sasích.“

„Jak, v Sasku? Takže jste krajan? Proč tedy mluvíte anglicky?

Mluvte svou mateřštinou!“

Poslední slova pronesl Helmers německy a Frank mu ihned vpadl do řeči:

„S největší radostí, pane nadlesní. Jedná-li se o mateřskou řeč, nedělám žádné okolky a jsem ochoten hned začít rozmluvu. Jistě postřehnete podle správnosti mých syntaxských výrazů, že jsem žil v té končině vlasti, kde se mluví nejsprávnějším a nejzvučnějším nářečím, v Moricburku, u hlavního města Drážďan. Víte, tam, kde se vypíná zámek s obrazem Augusta Velikého a kde se leskne proslulý rybník. Takže vás pozdravuji jménem ušlechtilé vědy lesnické, a doufám, že poznáváte před vámi stojícího a vynikajícího ingenium magnum sine mixtura Clementinus.“

Kupodivu, pokud Frank mluvil anglicky, byl rozumný a skromný mužík, jakmile však začal mluvit německy, probudilo se v něm vědomí osobní vznešenosti.

Helmers zpočátku nevěděl, co si má o něm myslet. Srdečně mu stiskl podávanou pravici, aniž by přímo odpověděl, a pozval pana „kolegu“, aby se posadil. Snažil se získat čas tím, že odešel do stavení pro občerstvení. Po chvíli se vrátil s dvěma lahvemi a s dvěma pivními sklenicemi.

„U všech kozlů, to je znamenité!“ zvolal Frank. „Pivo! to si dám líbit! Při ušlechtilém ječmenném moku otevírají se obvykle nejsnáze stavidla mé vrozené výmluvnosti. To už se vaří pivo i v Texasu?“

„Ovšem, a navíc velmi mnoho. Vždyť je tady alespoň čtyřicet tisíc Evropanů, a kam Evropan přijde, tam se vaří pivo.“

„Ano, chmel a slad jsou vzácné poklady! Vaříte tento boží dar sám?“

„Nikoli! Když se to hodí, dám si vždycky přivést zásobu z Coleman City. Na vaše zdraví, pane Franku!“
Naplnil sklenice a přitukl si s hostem.
„Prosím, pane nadlesní, neostýchejte se! Jsem náramně lidumilný člověk, a proto není nutné, abyste mi říkal pane Franku.
Oslovujte mně jednoduše: „Pane kolego!“. To bude pro nás oba nejlepší. Nikdy jsem si nepotrpěl na strašlivou dvorní etiketu.
Vaše pivo není špatné. Tak proč bychom si kazili náladu přepjatými a škrobenými novoročními gratulacemi? Kde jste vlastně studoval?“
„V Tharandtu.“
„Myslel jsem si to, protože Tharandt je Alma pater všech lesnických praktikantů.“
„Snad jste chtěl říct Alma mater?“
„Nikoli, naprosto ne. Nepokoušejte se prosím, abyste uváděl cokoli proti mé klasicko-hebrejské latině, jak to kdysi zkoušel Tlustý Jemmy ke své vlastní škodě! Kdybyste to udělal, vystavíte se nebezpečí, že náš krásný, přátelský poměr vezme záhy bídný konec. Našinec patří k nejpřednějším vědátorům, a proto nesmí nic podobného trpět. Kde vězí náš dobrý Bloody-Fox?“
„Šel navštívit mého hosta, aby se ho na něco přeptal. Kde jste se s ním setkali?“
„U potoka, asi hodinu cesty odtud.“
„Domníval jsem se, že jste s ním byli pohromadě déle.“
„To není nutné. Mám v sobě něco tak neobyčejně sympatického, že se spřátelím v mžiku s každým na světě. Psychologové to nazývají symbolikou vkusu a citu, což však není údělem každého smrtelníka.
Mladík mi již vyprávěl velmi důvěrně svůj životopis. Věnuji mu za to účastenství svého srdce, a doufám, že naše nová známost bude zářícím paprskem jeho štěstí. Víte o něm něco bližšího?“
„Vyprávěl-li vám celý svůj životopis, nemohu již nic dodat.“
„Čím se živí?“
„Hm! Čas od času mi donese několik kousků zlata. Z toho soudím, že kdesi našel ložisko drahého kovu.“
„To bych mu přál, protože je krajan. Ale je přece jen hrozné, když člověk neví, kde a na kterém poledníku stála jeho kolébka. My dva ovšem, vy a já, nepoznali jsme takový smrtící zármutek. Naštěstí víme, že naše vlastenecká touha sahá daleko přes vodu, totiž do Němec – tam, tam, jak pje Galilei ve svých krásných písních „Mignon“.“
„Asi máte na mysli Goetheho?“
„Ne, nikoli! Znáám dobře rozdíl mezi Goethem a Galileim. Goethe je z naprosto jiné obecné školy. Takové cituplné verše by vůbec nesvedl. Ale Galilei se svým dalekohledem a touhou po elegických kometách vystihl pravý tyrolský stesk, když básnil:
Víš-li, kde citron ve květech se stápi, kde na střechy mládí slétají se čápi?
Kde žabích hlasů v bahně pje směsice a luna září snivě v mokřém rybníce, – tam krásně je, duše v blahu se koupe a nos i mozek rozkoší se houpe!“
Zvedl se z lavice, a přednášeje verše provázel je posunky. Potom pohlédl tázavě na farmáře, který jen stěží zachovával vážnost.
Protože neproněs ani slůvko pochvaly, optal se ho Frank podrážděně:
„Patrně na vás poezie nemá žádný vliv. To máte vážně tak děsně střízlivou povahu?“
„Nikoli! Mlčel jsem jen obdivem nad tím, že jste si tak přesně a tak dlouho zapamatoval slova básníka.“
„To není nic zvláštního. Co si jednou přečtu, to si zapamatuji. A i kdybych něco zapomněl, složím to podle svého vlastního vkusu.
Tímto způsobem dosáhnu vždy rozhodného úspěchu.“
„Takže jste vlastně rozený básník!“
„No, mnoho k tomu nechybí.“
„Jak vám závidím. Kdysi jsem chtěl složit dvě sloky blahopřání k jmeninám, mučil jsem si tím hlavu celé dva dny, ale marně.
Nebylo mi dopřáno, abych zvolal: Heureka!“
„Poslyšte, neberte to slovo nadarmo! Je to arabské zařikávací rčení a znamená: „Pojď, d’áble!“. Při takových kouzlech je nutno být nesmírně opatrný, protože nikdo neví, co by se mohlo stát.
Jen si vpomeňte, co se přihodilo slavnému Džingischanovi s jeho třemi sty Sparťany?“
„A co se jim stalo?“ optal se farmář, zvědavý na vysvětlení.
„Ležel s nimi za gibraltarskou úžinou, kterou chtěli dobýt Čerkesové. Poněvadž měl málo lidí, povolal slavnou čarodějnici z Endoru, aby mu pomohla. Usedl s ní a se svými Sparťany ke kotli, do něhož dali různé byliny a sloní nohy. Asi se přitom stalo nějaké nedopatření, neboť náhle kotel praskl a Džingischan se všemi Sparťany vyletěl do povětří. Byl nejvýše ze všech a při té příležitosti spatřil, že se dole pod ním otáčí země kolem osy.
Proto zvolal hebrejsky: „Ó santa Complicius“, což znamená „A přece se točí!“.
Nyní se již Helters neudržel. Vyskočil a dal se do upřímného smíchu. Bylo velmi směšné, jak Frank ve fraku a amazonském klobouku přednesl tento nesmysl.
„Proč se smějete?“ ptal se Frank uraženě. „Myslíte si, že když jsem váš kolega, že mne můžete beztravně“

Na štěstí byl přerušen, jinak by pronesl hromové pokárání.

Bloody-Fox totiž vyšel z domu a blížil se k oběma mužům. Pohlédl na Frankovu tvář, která zlostí zrudla, a zeptal se:

„Co se stalo? Proč se rozčiluješ?“

„Proč se zlobím? Protože můj kolega se mi posmívá. A proč se mi posmívá? Poněvadž ani za mák nerozumí sekundárním dějinám světa.

Namáhám se opravdu anticky, abych mu vysvětlil průběh čerkeské války, ale ten člověk nemá ani kouska smyslu pro rozdíl mezi taktikou a strategií středověku.“

„Taktika? Strategie?“ ptal se mladík udiveně.

„Ano! Znáš ten rozdíl?“

„Nikoli!“

„Tak ti ho vysvětlím. Správná taktika je ke správné strategii ve stejném poměru jako geometrie k archimeticke, to je radius krát radius minus ix rovná se kvadrátu jízďáren s dvěma katedrami v učebně sekundy na gymnáziu. Teď už chápeš?“

„Nikoli,“ odpověděl Bloody-Fox upřímně.

„To jsem si mohl myslet, protože k takovým geniálním spekulacím je třeba vrozeného rozumu a potom pilného vzdělání mezinárodních sil duševních. Komu to není dáno, a kdo se to neučil, ten to ovšem nepochopí. Ty to aspoň uznáváš, a zůstáváš při tom vážný.

Kolega to však nechápe a vysmívá se mi. Co si mám o něm myslet?

Nezná mně. Jsem narozen dle starého řeckého přísloví: Inter sacrum et saxum stat, to znamená: ve svatém státě saském, a nejsem zvyklý na to, aby se mi někdo posmíval. Uvažuj nad tím a —“

„Dobrá! Budu nad tím milerád uvažovat,“ přerušil jej Bloody-Fox.

„Teď však na to nemám čas. Moje mysl je zaujata jen těmi ubohými lidmi, kteří byli povražděni v Llanu estakadu.“

Bloody-Fox se od Tlustého Jemmyho dozvěděl, jak je nutné zacházet s Hobbel Frankem. Proto si dal pozor, aby mu neodmlouval a obrátil raději řeč na jiný předmět, který by ho zajímal a tím přerušil jeho kázání. Dosáhl svého účelu, neboť Frank zapomněl ihned na hněv a optal se:

„Lidé byli povražděni? Na Llanu? A kdy?“

„Nevím. Před osmi dny odešli odtud, a ještě nedospěli na druhou stranu pouště. Pravděpodobně zahynuli.“

„Možná, že tomu tak není. Třeba jeli jiným směrem, než měli původně v úmyslu.“

„Právě toho se bojím. Odtud je možno dostat se přes plains jen jediným směrem. Tato cesta je právě tak nebezpečná jako Sahara nebo poušť Gobi. Na Llanu estakadu nejsou studny, ani oázy, ba ani velbloudi, kteří dovedou žíznit mnoho dnů. A právě proto je tato cesta tak nebezpečná, i když je kratší, než přes africkou nebo asijskou poušť. Po celém Llanu není žádná pravidelná cesta.

Proto byl jediný směr, kterým je možno se dát, označen kůly, od toho má také tato poušť své jméno. Kdo jde mimo tyče, je ztracen, zemře únavou, hladem a žízní. Vedro a žízeň mu spálí mozek, ztratí schopnost přemýšlení a jede v kruhu do té doby, dokud pod ním neklesne kůň.“

„Domníváš se tedy, že nikdo nesmí opustit označenou cestu?“ ptal se Helmers, pozorujíc, že Frank vrtí hlavou.

„Ano, to jsem chtěl říct“, odpověděl dotázaný.

„Tak pozorný je každý. Je jen málo, velmi málo těch, kteří znají Llano tak důkladně, že mohou jet i mimo znamení. Ale co když zlí lidé postaví tyče nesprávně?“

„To by bylo ďábelské!“

„Zajisté, a přece se to děje. Tlupy zločinců vytahují tyče ze země a zabodnou je nesprávným směrem. Kdo se potom jimi řídí, je ztracen. Náhle další tyče zmizí, a poutník, který se již nemůže nijak zachránit, spěje ke zkáze.“

„Může jet podle tyčí zpět!“

„Na to je již pozdě, neboť vnikl do poušti tak daleko, že už nedospěje k travnaté půdě. Lupiči ho nemusí ani usmrtit. Počkají prostě, až zemře a potom oloupí mrtvolu. Už se to stalo často.“

„Cožpak nejdou zneškodnit?“

Právě, když chtěl Helmers odpovědět, postřehl muže, který se blížil k domu. Měl na sobě černé roucho a nesl malý balíček. Měl velmi štíhlou postavu, úzká prsa, tvář hubenou a špičatou. Vysoký cylindr, který mu seděl hluboko v týle, skla na očích a černý oděv dodávaly mu vzezření duchovního.

Připlížil se váhavě, dotkl se lehce klobouku a pozdravil:

„Dobrý den, pánové! Přišel jsem dobře k panu Johnu Helmersovi?“

Helmers změřil muže pohledem, z něhož se dalo vyčíst, že se mu příliš nezamlouvá, a pravil:

„Jmenuji se Helmers, ale slova „pán“ můžete směle vynechat.

Nejsem smírčím soudcem, ani nemiluji podobné tituly. Jsou to jen shnilá jablka, a gentleman jimi nerad nechává po sobě házet.

Protože znáte moje jméno, uslyším snad i vaše?

„Proč ne, sire! Jmenuji se Tobáš Bohuslav Burton a jsem misionářem Svatých soudného dne.“

Pravil to velmi sebevědomě a zbožně, ale nevyvolal dojem, který si přál, protože Helmers odtušil:

„Jste tedy Mormon? To ovšem není vašim doporučením. Jmenujete se Svatými soudného dne. To je chlubitivé a chvástavé, a poněvadž jsem člověk velmi skromný a nemám smysl pro vaši samochválu, učiníte nejlépe,

povlečete-li své misionářské boty ihned o kus dále.

Novověrce u sebe netrpím.“

Byla to řeč příliš jadrná a urážlivá. Burton však zachoval vlídnou tvář, dotkl se zdvořile klobouku a řekl:

„Mýlíte se, master, domníváte-li se, že chci obyvatele této požehnané farmy obrátit na svou víru. Přišel jsem jen proto, abych si odpočinul, a ukojil hlad a žízeň.“

„Tak? Nuže, chcete-li jen to, dostanete, co potřebujete, v případě, že můžete zaplatit. Máte doufám peníze?“

Helmers se znovu podíval na cizince ostrým a pronikavým pohledem, a tvářil se, jako by právě uviděl něco příjemného. Mormon zvedl oči k nebi, několikrát zakašlal, a řekl:

„Nejsem sice nijak obdařen velkými poklady tohoto hříšného světa, ale pokrm, nápoj a nocleh přece jen mohu zaplatit. Nepočítal jsem ovšem s touto výlohou, neboť mi bylo řečeno, že dům Johna Helmerse je neobyčejně pohostinný.“

„Aj? Od koho jste se to dověděl?“

„Slyšel jsem to v Taylorvillu, odkud přicházím.“

„Řekli vám pravdu, ale patrně zapomněli připojit, že bezplatné pohostinství poskytují jen takovým lidem, kteří jsou mi vítáni.“

„Tedy vám nejsem vítán?“

„Nikoli.“

„Vždyť jsem vám neublížil?“

„Možná! Když vás však bystře pozoruji, zdá se mi, jako bych od vás mohl očekávat něco zlého. Nemějte mi to za zlé, sire! Jsem přímý člověk a řeknu každému do očí, co si o něm myslím. Máte tvář – – tvář – – hm, když ji člověk vidí, svrbí ho dlaň. Říká se jí – tvář k políčkování.“

Ani teď se Mormon neurazil. Dotkl se potřetí klobouku a vlídně řekl:

„Osudem spravedlivých na tomto světě je, aby byli zneužíváni.

Nemohu za svou tvář. Jestli se vám nelíbí, není to moje, ale vaše věc.“

„Tak! Ale není zapotřebí, abyste si to nechal líbit. Kdyby mi někdo upřímně řekl, že se mu nelíbí moje tvář, ucítil by okamžitě mou pěst v obličeji. Aby to člověk přijal tak klidně, je třeba, aby měl velmi málo cti v těle. Ostatně, nemám vlastně nic proti vaší tváři, jen se mi nezamlouvá způsob, jakým ji ukazujete před světem. A taky se mi zdá, že to ani vůbec není vaše pravá tvář.

Tuším, že o samotě si nalíčíte naprosto jiný obličej. Ostatně nelíbí se mi na vás ještě něco jiného.“

„Můžete mi prosím povědět, co máte na mysli?“

„Povím vám to i bez prošení. Pochybuji totiž, že přicházíte z Taylorville.“

„Proč? Máte tam snad nepřátele?“

„Ani jediného. Ale řekněte nám, kam se chystáte?“

„Nahoru k Prestonu na řece Ridu.“

„Hm! A nejbližší cesta vede kolem mého domu?“

„Nikoli, ale slyšel jsem o vás tolik dobrého, že moje srdce zatoužilo, abych vás poznal.“

„To si nepřejte, master Burtone, neboť by vás to jistě netěšilo.

Přišel jste sem pěšky?“

„Ano.“

„Nemáte koně?“

„Nikoli.“

„Oho! Nenamáhejte se, abyste mi to namluvil! Ukryl jste někde koně, a já tuším, že důvod nebyl poctivý. Tady jezdí každý muž, každá žena a každé dítě. Bez koně se v této krajině nikdo neobejde. Cizinec, který ukryje koně a zapře to, nemá jistě nic dobrého v úmyslu.“

Mormon sepjál ruce a zvolal:

„Ale, master Helmers, přísahám vám, že nemám koně. Vleču se světem na nohou pokory a ještě nikdy jsem si nehověl v sedle.“

Vtom se Helmers zvedl z lavice, přistoupil k muži, položil mu těžkou pravici na rameno a zvolal:

„Človče, to říkáte mně, skutečně mně, který žije tak dlouhé roky zde na hranicích? Myslíte si, že jsem slepý? Vidím přece, že látka vašich kalhot je odřena jízdou. Vidím i díry od ostruh ve vašich botách , a – – –“

„To není důkaz sire!“ vpadl do řeči Mormon. „Koupil jsem staré boty, ve kterých už díry byly.“

„Vážně? Jak dlouho je nosíte?“

„Asi dva měsíce.“

„To by byly díry dávno zalepené prachem a blátem. Nebo se bavíte tím, že je denně provrtáváte? Poslední noci pršelo, při tak dlouhé cestě byste si zamazal boty od bláta. Poněvadž, jak vidím, jsou čisté, je to neklamný důkaz, že jste jel. Ostatně zapácháte koninou, a zde, podívejte, co to je? Až si příště zase schováte ostruhy do kapsy u kalhot, postarejte se také o to, aby vám kolečko nevyčnívalo z kapsy.“

Ukázal na mosazné kolečko.

„Ty ostruhy jsem našel včera,“ hájil se Mormon.

„Tak jste je měl nechat na zemi, vždyť je přece nepotřebujete.

Ostatně, není mi zapotřebí, abych pátral, jestli jezdíte nebo se plavíte na obuvnickém parníku. Pro mně

za mně, jezděte si světem třeba na bruslích. Můžete-li zaplatit, dostanete jídlo a pití, potom však odejdete. Nenechám vás zde přes noc. Přijímám jen lidi, kteří nejsou podezřelí.“

Přistoupil k oknu, zavolal dovnitř několik polohlasných slov, a vrátil se na původní místo, kde usedl a o cizince se zdánlivě nestaral.

Ten si sedl k nejbližšímu stolu, položil na něj svůj balíček, sepal ruce a potřásajíc hlavou, sklonil ji pokorně na hrud' a čekal klidně, co dostane. Tvářil se, jako by mu bylo ukrivděno.

Hobbel-Frank poslouchal se zájmem krátký rozhovor, když však bylo jednání u konce, nevšímal si již Mormona, na rozdíl od Bloody-Foxe.

Hned jak se cizinec objevil, upřel na něj zrak, a již ho z něj nespustil. Ještě neusedl, ano, chystal se k odchodu, jeho kůň stál dosud vedle něho. Nyní si ohmatával čelo, jako by se marně snažil si na něco vzpomenout. Potom spustil ruku a sedl si volně naproti farmáři tak, aby mohl Mormona dobře pozorovat. Snažil se, aby si toho nikdo nevšimnul, ale bystré oko mohlo vidět, že jeho nitro je neklidné.

Vtom vyšla ze dveří starší, tělnatá žena. Donesla chleba a slušný kus pečeného hovězího hřbetu.

„To je moje žena,“ řekl Helmers Hobbel-Frankovi v jeho mateřštině, kdežto předtím mluvil s Mormonem anglicky. „Rozumí německy právě tak dobře, jako já.“

„Velice mně těší,“ poznamenal Frank a podával jí ruku. „Je to již velmi dávno, kdy jsem se bavil s dámou ve své mateřštině. Buďte mi tedy srdečně vítána, roztomilá paní Helmersová. Stála vaše kolébka také na Rýně či snad na Labi?“

„Ani na Rýně, ani na Labi,“ odvětila s úsměvem. „Vždyť v naší vlasti se nestaví kolébky přímo do vody.“

„No, s Rýnem a s Labem jsem to nemínil doslova. Bylo to jen poeticko-humánní obrazné rčení. Vážím si každé dámy, a proto vás vroucně prosím, abyste mne laskavě přijala pod své pohostinné křídlo. Díky, vzácná dámo, nikdy vám to nezapomenu – což se ostatně při mém výtečném vzdělání rozumí samo sebou.“ Dobrá žena skutečně nevěděla, co by podivínskému chlapíkovi odpověděla. Pohlédla tázavě na muže, který ji vysvobodil z rozpaků, a řekl:

„Tento pán je můj milý kolega, je to výborně vyškolený lesník, který by své vlasti jistě dosáhl skvělého postavení.“

„Zajisté!“ přerušil ho rychle Frank. „Vyšší intenzivní věda lesnická bývala by mi žebříkem, po němž bych se byl rukama i nohama vyšplhal do výšin, kdyby mě osud nechytíl za šosy a neodvlekl do Ameriky. Naštěstí nemusím litovat, že jsem dopřál hlasu svého osudu hudebně vzdělaného sluchu. Oněch dvanáct múz povzneslo mne na takový stupeň mravní dokonalosti, na kterém je zasvěcenci vše nízké naprosto lhostejným. Z tohoto stanoviska prohlašuji, že to jsou dámy, které nám předkládají v nektaru nebeskou amburu, tímto obrazným rčením míním ovšem vaše pivo a pečený hřbet. Proto vytasme ihned čepel a smilujme se nad dobrotvými dary, za které se sluší poděkovat vaší roztomilé loajálnosti. Doufám, že se brzo seznámíme, má oddaná paní Helmersová.“

„O tom jsem přesvědčena!“

„Zajisté! Vysoce vzdělaní lidé se slučují vrozeným pudem. Co je pod mraky, o to se nestarejme. Ostatně, dopil jsem pivo, mohl bych dostat ještě jednu sklenici?“

Uchopila číši a odešla. Při té příležitosti donesla Mormonovi chleba, sýr, vodu a malou sklenku pálenky. Dal se do jídla, aniž by projevil nelibost, že se mu nedostalo masa.

Vtom přišel černocho Bob.

„Massa Bob být hotov s koňmi,“ oznamoval. „Massa Bob také pojíst a napít se!“

Náhle padl jeho zrak na Svatého soudného dne. Zastavil se, pozoroval muže několik okamžiků a potom zvolal:

„Co to vidět massa Bob! Kdo to tady sedět? To být massa Weller, zloděj, který ukrást massa Baumannovi všechny peníze!“

Mormon vyskočil z lavice a zděšeně se podíval na černocho.

„Co to říkáš?“ vyskočil i Frank. „Tento muž je Weller?“

„Ano, to být on. Massa Bob jej dobře poznat. Massa si ho tehdy všimnout velmi dobře.“

„Šťastný to den! To je mi příjemné setkání! Co tomu říkáte, mastře Tobíaši Bohuslave Burtone?“

Mormon se snažil zastřít okamžité leknutí. Mávl pohrdavě rukou k černochovi a odpověděl:

„Nigger patrně není při smyslech. Nerozumím mu. Nevím, o čem mluví!“

„Jeho slova byla přece jasná. Nazval vás Wellerem, a řekl, že jste okradl jeho pána, jistého Baumanna.“

„Nejmenuji se Weller.“

„Možná jste se tak kdysi jmenoval.“

„Jmenuji se a vždycky jsem se jmenoval Burton. Patrně si mne nigger spletl s někým jiným.“

„Cože být massa Bob? Massa Bob být černocho, ale nikoli opovržený nigger. Massa Bob být barevný gentleman. Massa Weller se ještě jednou opovážit nazvat massa Boba niggrem, a massa Bob ho srazit na zem pěstí, jak mu to massa Old Shatterhand ukázat.“

Vtom vyskočil Helmers mezi ně a řekl:

„Bobe, nedopouštěj se násilí! Podezříváš tohoto muže z krádeže.“

Máš důkazy?“

„Ano, massa Bob podat důkazy. Massa Frank taky vědět, že massa Baumann být před časem okraden. On to dosvědčit.“

„Jak se sběhla ona krádež?“

„Následovně. Můj společník Baumann, kterého nazývá každý, kdo ho zná, medvědobijcem, zřídil nahoře, poblíž Platto River krám, a já byl jeho společníkem. Zpočátku se obchodu dařilo velmi dobře, neboť jej pilně navštěvovali zlatokopové, kteří se tehdy brali do Black Hills. Přijímali jsme hodně peněz, a často jsme měli ukryté velké množství kovových peněz i zlatých zrn. Jednoho dne jsem musel podniknout objížďku ke zlatokopům, abych vymáhal dluhy.

Když jsem se třetí den vrátil, doslechl jsem se, že byl Baumann okraden. Byl doma sám s Bobem a poskytl nocleh cizinci, který se jmenoval Weller. Příštího dne byl cizinec ten tam, a s ním i všechny peníze.

Nebylo možné ho pronásledovat, protože zlodějova stopa byla smazána deštěm. Doteďka jsme nemohli najít stopu tohoto muže, ačkoli jsme se často vypyávali po dobrém mastru Wellerovi. Nyní Bob tvrdí, že ho poznává v tomto „Svatém soudného dne“, a pochybuji, že se mýlí. Bob má oči vždy otevřené a pamatuje si lidi velmi dobře. Tehdy nás ujistil, že si tohoto člověka prohlédl tak důkladně, že by ho poznal i v převlečení. To je vše, master Helmers, co mohu uvést v této záležitosti.“

„Takže sám jste zloděje tehdy neviděl?“

„Nikoli.“

„Potom tedy nemůžete dosvědčit černochovi, že máme před sebou skutečného zloděje. Jediný Bob k usvědčení nestačí. Co je teď nutno udělat, víte právě tak dobře jako já.“

„Massa Bob dobře vědět, co musí udělat!“ zvolal černoch. „Massa Bob darebáka utlouct. Massa Bob se nemýlit, nýbrž moc dobře ho poznat.“

Chtěl odstrčit Helmerse, aby se dostal k Mormonovi, farmář ho však zadržel a řekl:

„Stůj! Bylo by to násilí, a to na své půdě nestrpím!“

„Dobrá, massa Bob počkat, až darebák opustí půdu mastra Helmerse, potom ho ale pověsit na nejbližší strom. Massa Bob tady sedět a dávat dobře pozor, až zloděj odejde. Massa Bob z něho nespustit oči!“

Usedl tak, že byl obličejem naproti Mormonovi. Bylo jasné, že svou hrozbu myslí vážně. Burton si změřil černochovu obrovitou postavu úzkostlivým pohledem a potom se obrátil k Helmersovi:

„Sire, jsem skutečně nevinný. Tento černý master se naprosto mýlí, doufám tedy, že mne vezmete pod ochranu.“

„Na mne se příliš nespolehejte,“ odvětil farmář. „Nemáme dostatečné důkazy, a po krádeži mi vlastně nic není, poněvadž nejsem oprávněným soudcem. Proto můžete být klidný, pokud jste zde. Řekl jsem však taky, že se máte brzy vzdát. Co se stane potom, je mi naprosto lhostejné. Není v mé moci, abych odňal masteru Bobovi právo, vyřídit tuto záležitost s vámi mezi čtyřma očima. Abych vás však naprosto upokojil, ujišťuji vás ochotně, že neomdlím úžasem, když se s vámi setkám zítra pod nějakým stromem, na jehož větvi se bude houpat vaše tělo, pověšené za hrdlo.“

Tím byla záležitost pro tuto chvíli vyřízena. Mormon se dal znovu do jídla, ale jedl velmi pomalu a s dlouhými přestávkami, aby využil pokud možno nejdéle zaručeného bezpečí. Neustále na něm tkvěly Bobovy vytřeštěné oči, a Bloody-Fox, který se tvářil naoko lhostejně, pozoroval ho stále tak bedlivě, jako předtím. Patrně měl mladík na osobě domnělého Mormona zvláštní zájem.

II.

RÁNA DO ČELA

Všichni byli jídlem a vlastními myšlenkami tak zaměstnáni, že rozmluva vázla. Když se Frank snažil, aby se opět rozproudil hovor o Llanu estakadu, byl vyrušen novým příchodem.

„Jak pozoruji, těší se vaše farma četným návštěvám, master Helmers,“ pravil. „Tam přichází opět poutník, který míří k vám.“

Hospodář se obrátil, aby uviděl jezdce. Sotva ho zahlédl, pravil živě:

„Ten je mi vždy vítán, neboť je to řádný člověk, na něhož se mohu vždy spolehnout.“

„Patrně překupník, který chce u vás doplnit vyprodané zásoby.“

„Soudíte snad podle toho, že má po obou stranách sedla tak veliké brašny?“

„Ovšem.“

„Mýlíte se. Není to obchodník, ale náš znamenitý zvěd, kterého musíte nejdříve poznat.“

„Možná, že znám jeho jméno.“

„Nevím, jak se vlastně jmenuje. Většinou ho nazývají Juggle-Fred, a on proti tomu nic nenamítá.“

„Věru, podivné jméno! Jak se k němu dostal?“

„Protože umí různé umělecké kousky, které vzbuzují velký úžas.

Potřebné věci má v těch nápadně velkých brašnách.“

„Tedy kočující kejklíř, který čas od času zastává průvodce nebo stopaře.“

„Právě naopak: výborný stopař, který rád baví při vhodné příležitosti společnost svým uměním. Kdo by mu za jeho zábavu nabízel peníze, velice by ho urazil. Patrně cestoval kdysi se slavnými kejklíři. Proč přišel sem na Západ a proč tady zůstal, když by mohl jinde svou dovedností a zručností zbohatnout, po tom nepátrám. Ale jsem si úplně jist, že se vám bude tento člověk zamlouvat.“

Muž, o němž Helmers mluvil, zatím dorazil. Zastavil se nedaleko stavení a zvolal:

„Haló, můj hostiteli, máš ještě místo pro chudého poutníka, který nemůže svoji útratu zaplatit?“

„Pro tebe je vždycky dostatek místa,“ odvětil Helmers. „Jen pojď dále, sestup s kozla a odpočiň si.

Nalezneš příjemnou společnost.“

Bývalý kejklíř změřil přítomné zkoumavým pohledem a řekl:

„To věřím. Našeho Bloody-Foxe již znám. Černocha se nebojím. Ten malý gentleman ve fraku a v dámském

klobouku asi taky nebude zlý chlapík. A ten třetí, který kouše do sýra, jakoby měl pozřít ježka, toho ještě poznám.“

Bylo skutečně kupodivu, že i tento muž projevil ihned svou nelibost ohledně Mormona. Popohnal koně, v okamžiku dospěl ke stavení a seskočil. Pozdravil se s farmářem jako starý přítel, rovněž srdečně potřásl rukou oběma jeho společníkům. Frank si jej nyní mohl dokonale prohlédnout.

Juggle-Fred byl osobnost, která byla nápadná i na dalekém Západě.

První, co na sebe upoutalo pozornost, byl veliký hrb, který hyzdil jeho jinak dobře urostlou postavu.

Byl to muž prostřední výšky a velmi statný, neměl krátký trup a dlouhé paže, jako mívají hrbatí lidé. Jeho okrouhlá, plná, čistě oholená tvář byla temně osmahlá, ale na levé straně byla značně rozdrásána, jakoby po strašlivé ráně, která byla před časem neuměle zacelena. A kupodivu, jeho oči byly naprosto rozdílné barvy, levé svítilo nejkrásnější modří oblohy, kdežto pravé oko bylo černé jako uhl.

Na nohou měl vysoké boty z buvolí kůže s mexickými ostruhami, opatřenými velikými kolečky, na sobě měl černé kožené kalhoty, rovněž takovou vestu a kamizolu ze silného, modrého sukna. Kolem boků měl připjatý široký kožený opasek, který kromě střeliva a revolveru s velkým průměrem, skrýval různé drobnosti, které jsou zálesáku nutně zapotřebí. Hluboko v čele, takže jej nebylo vůbec vidět, seděla zánovní bobří čepice, z níž splýval ohon z téhož zvířete lovci po zádech. Kdyby nebyl přichozí hrbatý, byla by jeho postava vzorem statného muže.

Jeho koně nazval Helmers žertovně kozlem, a toto přirovnání nebylo bezdůvodné. Zvíře mělo neobyčejně dlouhé nohy a bylo značně sešlé. V ohonu, který splýval splihle dolů, vězelo jen několik žíní, které patrně příliš věrně lnuly k místu, kde před mnoha lety vyrostly. Býval-li to kdysi vraník, hnědák nebo bělouš, bylo nyní těžko rozhodnout, neboť jeho tělo bylo na mnoha místech úplně lysé, a kde zbyla ještě trochu srsti, měla tak neurčitou barvu, jako kdyby se na tomto zvířeti jezdilo již v dobách stěhování národů. Po hřívě nebylo ani potuchy. Nepoměrně velká hlava visela tak nízko, že tlama zvířete se téměř dotýkala země, a zdálo se, že sotva unese dlouhé, tlusté a holé oslí uši, které splývaly jako velká kožená pouzdra k dolní čelisti. Ještě k tomu mělo zvíře zavřené oči, jakoby spalo, a jak tady tak nehybně stálo, bylo zosobněným zjevem hlouposti a politováníhodné fyzické sešlosti.

Když majitel koně stiskl farmáři ruku, pravil:

„Tedy máš pro mne místo? Snad i něco k jídlu?“

„Ovšem! Jen se posad! Máme tady pro tebe ještě dost masa.“

„Díky! Pokazil jsem si včera žaludek. Hovězí maso je dnes pro mně těžké. Kuřátko by bylo milejší.“

Poskytněš mi je?“

„Proč ne? Podívej! Tady se prohánějí pečená kuřata v hejnech.“

Ukázal na dvě hejna kuřat, která pobíhala pod ochranou kvočny nedaleko stolu, a sbírala roztroušené drobky.

„Dobrá!“ přisvědčil Fred. „Prosím tedy o jedno. Tvoje žena mi je připraví.“

„Na to nemá čas. Nerada oškubává drůbež. A služebné odešly do pole.“

„Žádal jsem snad, aby kuře oškubala?“

„To je má upěct i s peřím?“

„Člověče, co si o mně vlastně myslíš? Nebo mne znáš tak špatně, že se domníváš, že nevím, jak zbavit kuře peří? Jestli to nevíš sám, tak ti to ukážu.“

Sundal dvouhlavňovou pušku z hřebíku na sedle, kde byla pověšena, namířil na kuře a vypálil. Když zahřměla rána, nepohnul Fredův kůň ani brvou. Snad byl do té míry hluchý, že neslyšel ani ránu vypálenou v největší blízkosti.

Kuře se skácelo mrtvé. Muž je zvedl a ukázal přítomným.

K všeobecnému úžasu nemělo na sobě jediného pířka a mohlo se ihned vykuchat a upéct.

„U všech ďasů!“ smál se Helmers. „Dnes jsi mně napálil! Mohlo mne to hned napadnout, že chceš provést nějaký umělecký kousek. Jak jsi to ale dokázal?“

„Dalekohledem.“

„Hlouposti. Vždyť jsi střílel puškou.“

„Ovšem. Předtím jsem vás však pozoroval kapesním kukátkem a uviděl jsem přitom také houf havěti. Tak jsem se hned připravil, abych se tvým dnešním hostům mohl představit jako umělec.“

„Řekneš nám, jak jsi se k tomu vlastně připravil?“

„Zajisté. Je to hračka. Nabil jsem do pušky slušnou dávku železných pilin místo broků nebo koule a mířil jsem tak, aby náboj přelétl ptáka zezadu dopředu, a tím se stalo, že peří, které není příliš silné, je oholeno. Tady vidíš, že černokněžnictví se není nutno učit, chce-li být člověk kouzelníkem. Ostatně, šlo mi pouze o to, abych učinil na přítomné gentlemany příznivý dojem hned při mém příchodu, kuře nechci. Dám se raději do pečeného hřbetu. Dovolíte, abych si přisedl?“

„S radostí! Tito dva pánové jsou moji přátelé a také dobří přátelé Old Shatterhanda, kterého zde očekávají.“

„Old Shatterhand přijde sem?“ zvolal Juggle-Fred. „Skutečně?“

„Zajisté. Také Tlustý Jemmy se dostaví.“

„Jaký den! To je novina, že si nejde přát lepší! Již dávno jsem toužil poznat Old Shatterhanda, byť i jen zdálky, neboť před ním je radno držet se opodál. A že se moje přání nyní vyplní, je mi milejší, než kdybych našel ložisko zlata. Velice mně těší, že jsem přišel ve vhodný čas.“

„Právě tak ti bude příjemné, až se dovíš, že tento sir je krajan.

Jmenuje se Frank a je společníkem – –“

„Frank?“ přerušil ho kejklíř. „Snad dokonce Hobble-Frank?“

„U všech rohatých!“ zvolal kulhavý chlapík. „Jak to že znáte moje jméno? Je to možné?“

Mluvil mateřštinou, proto mu Juggle-Fred odpověděl touže řečí:

„Nedivte se tomu. Bývaly kdysi jiné časy, tenkrát se odehrála na dalekém Západě mnohá dobrá i špatná hrdinství, ale následkem nedostatečného spojení roznesla se zpráva o nich jen velmi pomalu. Ale nyní, když se stane něco zvláštního, roznese se zpráva o tom bleskem od jezer až k Mexiku a od starého Frisca až k Novému Yorku. Vaše odvážná výprava do Yellowstonského parku je již známa daleko široko, a tím i vaše jméno. V každé tvři, v každé farmě, u každého ohně v táboře, kde jsou alespoň dva lidé pospolu, vypráví se o vaší jízdě i o jednotlivých osobách, které se zúčastnili výpravy, a tak se nedivte, že znám vaše jméno.

Jistý lapač zvěře, který se tam nahoře u vody Spotted-Tailské sešel s Moh-avem, synem Tokvi-teye, a nyní putuje dolů až k Fortu Arbuklu, vyprávěl každému, s kým se setkal, a konečně i mně, tak obšírně o vaší výpravě, jak to sám slyšel.“

„Poslyšte,“ vmísil se Hobble-Frank do řeči, „kdo ví, co vše se nepřidalo k té příhodě cestou od vody Spotted-Tailské až k Fort Arbuklu? Patrně udělali z myši ledního medvěda, z dešťovky obrovského hada, a konečně ze skromného lovce bobrů veleslavného Hobble-Franka. Přiznávám se ovšem milerád, že jsme byli praví Herkulové a Minotaurové, ale víc, než je pravda, o sobě nedám vyprávět. Hrdinu zdobí největší skromnost. Proto také všechno, co bylo nadsazeno, odmítám co nejrozhodněji a spokojím se zlatým hávem vlastní důstojnosti a výtečnosti. Kdybych tak nejednal, nikdo by se neodvážil se mnou ani promluvit. Proto jsem se rozhodl, že budu blahosklonným a skromným, a doufám, že za to oceníte dvojnásobně mé vědomosti a činy. V tomto okamžiku a na tomto místě mi netřeba připojit víc, neboť Nabuchodonozor, bůh hromu, pravil: „Mluvití je stříbro, mlčení však zlatá dvacetikoruna.“

Fred se tvářil velmi udiveně a tázavě vzhlédl k Helmersovi, který mu pošeptal vysvětlení: „Roztomilý podivín,“ a kejklíř okamžitě pochopil, jak je nutno se zachovat. Proto pravil naoko srdečně a nevinně:

„Není třeba, abyste věc vysvětloval. Zmíněný zpravodaj mi pověděl, že jste zosobněná skromnost. To ovšem činí vaše přednosti trojnásob cennými a těší mne desateronásobně, že jsem vás osobně poznal. Z upřímného srdce si přeji, abyste mne přijal za přítele. Prosím, podejte mi pravici.“

Vztáhl ruku k Frankovi. Ten však rychle skryl svou a pravil:

„Počkat, můj milý, žádný spěch! Přátelství považuji za velice vážnou věc, neboť je to tragický temperament, na němž spočívá vznešená zdatnost chemických vztahů ducha veškeré pozemské harmonie. Dožil jsem se již mnohých trpkých zkušeností a spojím se do budoucna jen s duší, která oplývá pravým vzděláním.

Poloviční vzdělání vyvolává jen zlou krev. Jestli si někdy koupím kus nábytku, musí to být především pravý ořechový. A právě tak je tomu i na duševně animálním poli přátelských vztahů. Než se tedy náležitě sbratříme, musím vás důkladně poznat.“

„Jak je líbo, master Frank! Všeobecně řečeno, máte pravdu, ale nepochybují ani na okamžik, že se spřátelíme velmi brzy.“

„Možná, že se tak stane, neboť jak jsem se dověděl od pana Helmerse, mnoho jste cestoval a máte smysl pro umění. Svým bystrým zrakem pozoruji, že vás příroda obdařila některými dary, které by bylo možno rozvinout, kdybyste se odhodlal zabočit na goticko-byzantskou dráhu, kterou jsem urazil vítěznými kroky. Kdyby tedy vaše mysl někdy uvázla na nějaké filozofické záhadě, obraťte se s důvěrou na mně, a já s radostí přispěji a v mžiku vás zbavím prozřklé filomely.“

„Filomely? Jak to?“

„Nevíte snad, co to je?“

„Ó vím. Filomela je básnický výraz slova slavík.“

„Slavík? To jste si dal. Co s tím má společného slavík? Filomela je pekelný pes, kterého rozdrtil Cerberus mezi kolena.“

„Ah tak!“ odvětil Fred a snažil zadržet smích. „A kdo byl vlastně Cerberus?“

„Ani to nevíte? To se ovšem můžete ode mne mnohé přiučit.

Cerberus byl jedním z dvojčat, která vynalezla očkování proti neštovicím.“

Teď už se Fred neudržel. Vybuchl v srdečný smích, a Helmers mu přizvukoval.

„Proč se smějete?“ optal se Hobbela-Frank napůl udiveně, napůl hněvivě.

„Chtěl jsem jen poznamenat,“ pravil konejšivě Fred, „že jste si zaměnil některá data i osoby.“

„Cože? Já? Zaměnil? Jak to? Mně, Hobble-Frankovi, nesmíte nic podobného povídat. Mám světové dějiny v malíčku. Je tedy naprosto nemožné, abych se mýlil. To si tedy pamatujte pro budoucnost, máme-li být dobrými přáteli. Odmlouvání je mi proti strsti. Víím velmi dobře, že světové dějiny jsou nejvyšším výkonem lidstva, a souhlasím se starým Solonem, který, když umíral, zvolal: „Dějiny světové jsou vrchním apelačním soudem se třemi advokáty!“ A právě proto jsem se vrhl na světové dějiny se železnou pílí. Četl jsem Robinsona, naučný slovník, slabikář i mapy. Tímto způsobem jsem obešel zvolna a rozumně celé světové dějiny, potom jsem se do nich poněmáhlu vplížil a stanul jsem rovnou uprostřed. Vy však byste do chtěl skočit hned rovnýma nohama a uvázl jste přímo na kraji. Na světové dějiny nutno jít chytře. Nesmějí totiž tušit, že se jimi chceme obírat, jinak se splaší a vyhodí člověka ze sedla. Uchopil jsem

je správně a sedím pevně. Vy však ležíte dole, a přitom se domníváte, že dokážete bůhvíco.“
„Ano, přiznávám, že máte pravdu,“ smál se Fred, „a podivuji se vaší duchaplné řeči.“
„Ó, to není tak těžké. Sypu jamby přímo z rukávu. Nemyslím, že se musím před někým stydět, pokud jde o umění a vědu. Mohu se dokonce pochlubit, že jsem již pískal i na hřeben. Nicméně, nechci se vyvyšovat, neboť to jsou vrozené přednosti, na které skromná povaha nemůže být domýšlivá, a proto vám ani nemám za zlé, dáte-li se oklamat bláhovou domněnkou, že jste chytřejší než já. Jsem shovívavý, neboť dobře vím, kdo jsem, a v duchu si myslím: Ubi bene, ibi patria, čili: Bez nohou se nedostane člověk z vlasti. A poněvadž jsem se šťastně dostal z otčiny, jsem patrně chlapík, který má nohy i ruce.“
„Ano, tím jste.“
„A čím jste vlastně byl?“
„Nejdříve jsem navštěvoval gymnázium, kde jsem –“
„Ó běda! To je špatné doporučení.“
„Proč?“
„Protože mám nesmírnou protisimpatii ke každému, kdo byl gymnazistou. Tito lidé se přeceňují. Nechtějí uvěřit, že lesnický úředník může být také hvězdou vědy. Zkusil jsem si to již jednou. Ovšem bylo pro mne vždy hračkou, abych takové lidi přesvědčil, že jsem muž, který je dovede předstihnout gigantskými kroky. Takže jste prodělal takové menší studium?“
„Ano. Z gymnázia jsem se odebral k radě příznivců na akademii a učil jsem se malbě. Měl jsem velmi dobré vlohy, ale pohříchu se mi nedostávalo vytrvalosti. Malba mne omrzela a sestoupil jsem od skutečného umění k jinému, a stal jsem se – krasojedcem.“
„Běda. Je mi vás skutečně líto!“
„Ano, ano,“ přisvědčil Juggle-Fred vážně. „Byl jsem dovedný chlapík, ale bez síly, nedovedl jsem se ovládat. Krátce a dobře, byl jsem lehkomyšlný. Tisíckrát jsem již toho litoval. Čím jsem dnes mohl být, kdybych měl pevnou vůli!“
„Nu co, schopnosti máte i nyní. Začněte tedy znovu!“
„Nyní, když mladistvá pružnost je tatam? Ostatně musím zde rozluštit jeden úkol, a to mne poutá k Západu.“
„Lze se dozvědět, jaká je to úloha?“
„Nikdy o tom nehovořím a řeknu vám jen tolik, že chci a musím nalézt osobu, kterou jsem dosud marně hledal.“
„Bylo by vám jen prospěšné, kdybyste mi řekl, o kom vlastně mluvíte.“
„To je moje tajemství.“
„Škoda, velká škoda! V příštích dnech se sejdu s lidmi, kteří znají na Západě téměř každý kout. Jsem si jist, že by vám mohli být nápomocni skutkem i radou. Míním tím ovšem Old Shatterhanda, tlustého Jemmyho, dlouhého Davyho, Vinnetoua, který – – –“
„Vinnetoua?“ zvolal Fred. „Míníte proslulého vůce Apačů?“
„Ano!“
„Ah, ovšem! Zajisté jej znáte také, protože s vámi podnikl onu nebezpečnou výpravu. Takže i s ním se setkáte?“
„Ovšem.“
„Kde?“
„O tom jsem se dohodl jen s Old Shatterhendem. Snad bude na druhé straně Llana estakada.“
„Hm! Potom doufám, že jej také uvidím. Směřuji přes Staked Plains. Najala si mne totiž jistá společnost, kterou mám zavést na druhou stranu pouště a odtud až k El-Pasu. Jsou to Yankeeové, kteří chtějí v Arizoně udělat dobrý obchod.“
„Snad dokonce s diamanty?“
„Ano, úplně správně. Mají pravděpodobně značné částky peněz, neboť chtějí na místě levně nakoupit kameny.“
Helmrs zavrtěl hlavou a optal se:
„Věříš těm nálezům diamantů?“
„Proč bych nevěřil?“
„Hm! Podle mého názoru je celá ta věc obrovský podvod.“
Měl pravdu. Tehdy se náhle rozšířily zprávy, že byla v Arizoně nalezena diamantová pole. Jmenovali i osoby, které se šťastným nálezem staly v několika dnech nesmírnými boháči. Ukazovali skutečné diamanty a jiné cenné drahokamy, které tam prý byly nalezeny. Tato novina přeletěla celou šířku pevniny během několika týdnů, ba několika dnů. Diggerové v Kalifornii a severním okrsku opouštěli výnosná ložiska zlata a spěli do Arizony. Zatím se polí zmocnili spekulanti. V rychlosti sestoupili ze společnosti, které vládly milióny. Měly být skoupeny diamantové pozemky, a mělo se ihned začít s jejich vykořisťováním. Neměla být prodána ani píď. Agenti jezdili sem a tam se vzorky diamantů, které prý nasbírali na těch místech.
Horlivě se kutalo, a v krátké době byla dýmavá horečka silnější, než kdysi horečka po zlatě. Rozvášní lidé však zamkli kapsy na zámek, a hle, brzy nadešel převrat, který předvíдали. Celý tento obrovský podvod nastrojilo několik úžasně prohnáných Yankeeů. Objevili se na obzoru, aniž by je kdo znal, a opět zmizeli, aniž by se někomu dali poznat. S nimi ovšem zmizely i milióny. Akcionáři je marně

proklínali.

Mnozí raději zapírali, že měli akcie, aby nemuseli ke škodě snášet ještě posměch. Démantová pole, která se tak rychle stala proslulými, zpustla, a ošizení, zklamaní zlatokopové se opět vraceli do dřívějšího působiště, aby zjistili, že se tu zatím zahníždili jiní, kteří byli chytřejší než oni. Tím byla záležitost odbyta, a víc se o tom nemluvalo.

Právě vyličené výjevy před dveřmi Helmers-Home se sběhly záhy po vypuknutí démantové horečky. Farmář patřil k lidem, kteří nevěřili pověstem. Juggle-Fred však mnil:

„Dosud nepochybují o pravdě. Jestliže byly diamanty nalezeny jinde, proč by se nemohly vyskytnout i v Arizoně? O to já se ovšem nestarám. Mám na mysli jiné věci. Co tomu říkáte, master Frank? Úsudek může vaší bystrosti, vašich zkušeností a vědomostí je pro nás všechny rozhodně směřodátným.“

Hobbel-Frankovi to zalichotilo, proto odvětil:

„Je mi potěšením, že jste se na mně obrátil s důvěrou, neboť tím jste přišel na znamenitý zdroj. Při té příležitosti bych se mohl zabýsknouti svými minerálně ideálními vědomostmi, možná bych vám i mohl ukázat, jak se tvoří diamant ze vzduchu, křidy, kuchyňské soli a skla, čímž se vlastně stává průhledný, vím však, že nemáte dostatek předběžného vzdělání, abyste mohl sledovat moje elegantně provizorní konstrukce. Váš duch není dostatečně přizpůsoben takovým plasticko-spektrálním metodám, a je možné, že byste mohl dostat zrakové i sluchové halucinace. Také bych vám mohl vysvětlit, jak se brousí diamant, to se totiž odtrhne pískový papír ze starých krabiček od zápalek a diamant se jím tře, ale i to vyžaduje nemalou dávku chápavosti. Proto vytáhnou hned bez okolků vola za rohy ze stáje, z tohoto podobenství poznáte, že to co se chcete dozvědět, ihned uslyšíte. Jsem totiž toho názoru, že démant je krásná věc, ale kromě tohoto drahokamu máme i jiné předměty, které jsou rovněž tak pěkné. Když mám velký hlad, je mi čerstvý uzenáč milejší než sebevětší démant. A mám-li žízeň, nemohu přece žízeň uhasit brilianty. A může-li vůbec člověk dosáhnout více, než se najíst dosyta a napít co hrdlo ráčí? Jsem sám se sebou i se svým osudem úplně spokojen.“

Nepotřebuji drahokamy. Snad bych si měl jimi ozdobit svůj amazonský klobouk? Vězí tam krásné péro, a to úplně stačí.

Kdybych věděl, že v Arizoně naleznou drahokam asi tak velký, jako sud nebo aspoň jako vzrostlá tykev, tři centy těžká, šel bych tam a přinesl bych si ho. Menší bych si ovšem nevzal, neboť by to bylo pro mne ponižující. Nevím však, jestli bych vůbec něco našel, a i kdybych drahokam našel, byl by to úlomek velký jako makové zrnko, ne, ne, za nic na světě nepůjdu k démantovým polím.

Buď démant třicetový nebo nic, to je moje nezvratné rozhodnutí, a každý rozumný člověk mi ochotně přisvědčí. Jsme Evropané a nepotřebujeme diamanty, neboť máme každý drahokam ve své hrudi, totiž věrné a dobré srdce. Rád bych viděl, kdo by se odvážil odporovat, neradím to nikomu, neboť pak by musel své údy i kosti shledávat po širokém okolí.“

„Výborně!“ zvolal Helmers, a tisknul Frankovi pravici. „Je nemyslitelné, že bych se někdy vrátil do vlasti. Ale i kdybych ji už nikdy nespasil, mé srdce zalétá každým okamžikem k ní. Velmi dobře jste se vyslovil o drahokamu, a proto nás ani nenapadne, abychom se starali o diamanty, které prý byly nalezeny v Arizoně.“

Ta společnost, milý Frede, kterou tam povedeš, neudělá asi dobré obchody. Bylo by jistě moudřejší, kdyby ti lidé i se svými penězy zůstali doma. Obávám se, že přijdou o své jmění a nezískají za něj ani jediný démant. Zdá se, že to nejsou vůbec chytří lidé, když se netají tím, že u sebe mají větší částky peněz.

To není radno nikdy a nikde, a v této krajině je to pošetilejší než kdekoli jinde.

„Zítřka po poledni dospějí sem. Koupí ještě dva koně k nesení břemen, a to vyžaduje nejméně půl dne času. Proto jsem jel napřed, abych se do zítřka mohl zdržet u tebe.“

„Učinil jsi dobře, starý brachu! Kolik je to osob?“

„Šest, někteří z nich jsou podle zjevu a jednání nezkušení, to je mi však úplně lhostejné. Patrně přicházejí z Nového Orleansu a domnívají se, že se tam vrátí s milióny. Jsou taky poněkud rozjařeni, ale po tom mi nic není. Zaplatí, a ostatní mně nezajíímá.“

„Najdou cestu ke mně?“

„Zajisté. Popsal jsem ji tak přesně, že nemohou zabloudit. Ah, Bobe, co je?“

Obrátil se k černochovi.

Den se totiž schyloval k večeru a nastával soumrak, který je v oněch krajinách neobyčejně krátký.

Setmělo se již tak, že nebylo vidět do okolí. Bob a Bloody-Fox nespustili během rozhovoru zraky z Mormona. „Svatý soudného dne“ se tvářil tak, jakoby si rozmluvy nevšímal, a poněvadž se ostatní domnívali, že Mormon, který je vlastně Yankee, jejich řeči nerozumí, mluvili tak hlasitě, že slyšel každé slovo.

Při řeči Hobbel-Franka nehnul ani brvou, a to je posílilo v přesvědčení, že jim vůbec nerozumí. Jakmile se však zmínil o démantových polích, přisedl zvolna a nepozorovaně blíž. A když se Juggle-Fred zmínil o šesti mužích, které má vést Llana estakadem, jeho tvář jevila výraz napětí. Při poznámce, že mají tyto lidé u sebe hodně peněz, kmitl se na jeho tenkých rtech výraz uspokojení, což však ve tmě, která nastala, nešlo postřehnout.

Chvilí zvedl hlavu, jakoby naslouchal, a jeho oči se netrpělivě obracely směrem, odkud přišel. Věděl dobře, že je zde téměř zajatcem, neboť černochovy zraky na něm neustále lpěly. Také si všimnul, že si jej Bloody-Fox bystře prohlíží. Bylo mu to čím dál tím víc trapnější. Přemýšlel o černochově hrozbě, a

uznal, že by ji Bob mohl naplnit. Nyní však, když se úplně setmělo, přemýšlel, jak by se rychle vzdálil, neboť věděl, že se mu to později sotva podaří, protože Bob se za tmy postará, aby nemohl uniknout. Proto sáhl po balíčku, který přinesl, a pozvolna jej k sobě posunoval.

Chtěl potom náhle vyskočit a zmizet za rohem. Schová-li se ve křoví za domem, nemusí se bát pronásledovatele.

Ale v Bobovi se přepočítal. Bob byl právě takový, jako všichni černoši, kteří svůj pojatý úmysl také houževnatě provádějí.

Černoch si dobře všiml, že se Mormon snaží dosáhnout na balíček, a povstal právě v okamžiku, kdy chtěl vyskočit z lavice tak rychle, že by byl málem porazil Helmerse. Proto také na hostitelovu otázku, co se vlastně děje, Bob pravil:

„Massa Bob vidět, jak zloděj chytit prehnout. Uchopit již balíček.

Chtít potom rychle uniknout. Ale massa Bob ho ubít na jiné půdě, proto jít s ním a nespustit ho z očí.“

Usedl na okraj lavice, takže se ocitl u Mormona, i když ten seděl u jiného stolu.

„Raději si chlapa nevšímej!“ napomínal ho Helmers. „Patrně nestojí ani za to, aby ses jím zaobíral.“

„Massa Helmers mít pravdu. Chlap nestát za to, ale peníze, které on ukrást, stát za to. Bob mu nedovolit odejít bez jeho průvodu!“

„Kdo je vlastně ten chlapík?“ optal se šeptem Juggle-Fred.

„Nelíbí se mi od prvního okamžiku. Vyhlíží jako vlk, obcházející v rouše beránčím. Sotva jsem ho uviděl, zdálo se mi, že jsem tu ostrou, špičatou tvář někde viděl, a to za okolností, které pro něj nebyly zrovna příznivé.“

Helmers mu vysvětlil, proč Bob pozoruje tak houževnatě podezřelého muže, a dodal:

„Také Bloody-Fox se patrně zabývá tímto mužem víc, než dává najevo. Či nikoli?“

„Ano!“ odušil mladík. „Tento „Svatý soudného dne“ mi něco učinil, a to něco velmi zlého.“

„Skutečně? A co to bylo? Proč mu to tedy nevytkneš?“

„Protože nevím, co to bylo.“

„To je zvláštní. Jestli víš, že ti tak hodně ublížil, musíš také vědět, co to bylo.“

„To právě nevím. Ať trápím mozek, jak mohu, abych si vzpomněl, všechno marné. Připadá mi, jako bych měl strašlivý sen, jehož podrobnosti jsem zapomněl. A kvůli takovému neurčitému, mlhavému tušení se přece nemohu na chlapíka obořit.“

„To nechápu. Co vím, to vím jasně. O neurčitém, mlhavém tušení u mne nelze mluvit. Ostatně se již setmělo. Půjdeme dovnitř?“

„Nikoli, neboť dům je tomuto chlapovi zakázán, a já ho musím pozorovat. Proto zůstanu zde. Snad si ještě vzpomenu, co si s ním mám vyrovnat.“

„Postarám se tedy aspoň o dostatečné osvětlení, aby neupláchl.“

Vešel do domu a ihned se vrátil s dvěma lampami. Byly to dvě prosté plechové konvice, z jejichž otvorů vyčníval tlustý knot.

Postrádaly úplně skla i stínítka. Přece však oba blikající a silně čadící plameny dostatečně osvětlovaly prostranství před domem.

Právě v tom, když farmář zavěsil obě lampy na větve stromu, ozvaly se kroky, které se blížily od kukuřičného pole.

„Moji handové se vracejí domů,“ pravil Helmers.

Handy nazývají Američané muže nebo ženy, kteří jsou v jejich službách. Helmers se mylil. Když přichází vstoupil do osvětleného prostoru, poznal, že je to cizinec.

Byl to dlouhý, silný a vousatý muž, od hlavy až k patě oblečený po mexicku, ale bez ostruh, což bylo nápadné. Z opasku mu vyčnívala rukojeť nože a dvě bambítky, v ruce držel těžkou, stříbrnými kroužky zdobenou pušku. Jeho tmavé oči spočinuly bystrým, pronikavým pohledem na jednotlivých osobách, a jeho zjev vzbuzoval dojem tělesně silného, ale zároveň surového člověka, od něhož nelze očekávat jemnější city.

Když se jeho zraky dotkly Mormonovy tváře, pohnul cizinec zvláštním způsobem obočím. Mimo Mormona to nikdo nepostřehl.

Patrně to bylo znamení.

„Buenas tardes, señores!“ pozdravil. „Večer při bengálském osvětlení? Patrně je majitel této haciendy poeticky nadaným mužem. Dovolte, abych si u vás čtvrt hodiny odpočinul, a doneste mi doušek nápoje, jestli je tady vůbec něco k dostání.“

Mluvil onou španělsko-anglickou smíšeninou, kterou lze často slyšet na mexických hranicích.

„Posaďte se, sennore!“ odušil Helmers v též nářečí. „Co si přejete? Pivo nebo pálenku?“

„Jděte k čertu se svým pivem! O té břečce nechci ani slyšet.

Doneste silnou pálenku, ale ne jen kapku! Rozumíte?“

Jeho chování a hlas svědčily, že muž není zvyklý žertovat. Choval se, jako by zde mohl poroučet. Helmers vstal, aby donesl objednaný nápoj, a ukázal na lavici, kde udělal cizinci místo.

Ten však potřásl hlavou a řekl:

„Děkuji, sennore! Tady sedí již čtyři. Raději se přidružím ke cabalerovi, který tu sedí osaměle. Jsem zvyklý na širou step a nerad se tlačím v davu.“

Opřel pušku o kmen stromu a sedl si k Mormonovi, kterého pozdravil lehkým dotekem široké střechy svého

sombrera. „Svatý soudného dne“ opětovl pozdrav stejným způsobem. Oba si počínali tak, jako by se vůbec neznali, jako by si byli cizí.

Helmers odešel do stavení. Ostatní si z pochopitelné zdvořilosti nechtěli cizince nápadně prohlížet. Pro něj to byla vítaná příležitost, aby pošeptal Mormonovi:

„Proč nejdeš? Víš přece, že čekáme na tvé zprávy.“

Mluvil čistou angličtinou Yankeeů.

„Protože mne odtud nepustí,“ odušil Mormon.

„Kdo?“

„Ten prozluklý nigger.“

„Ten, který z tebe nespouští oči? Co vlastně chce?“

„Tvrdí, že jsem jeho pánovi ukradl peníze, a chce mne potrestat.“

„To první patrně uhodl, ale to druhé ať vypudí z mysli, nechce-li se vydat v nebezpečí, že mu bičem zbarvíme jeho černou kůži do ruda. Víš něco nového?“

„Ano. Šest pocestných se značnými obnosy peněz chce jet přes Llano do diamantového okrsku.“

„U všech ďasů! Jsou nám vítáni! Podíváme se jim do kapes! U poslední nuzné společnosti jsme nenašli nic. Ale tiše! Přichází Helmers!“ Farmář se vrátil s pivní sklenicí plnou pálenky.

Postavil ji před cizince a řekl:

„Tady máte, sennore! Patrně jste dnes ujel značný kus světa?“

„Ujel?“ opáčil muž a vyprázdnil sklenici do polovice. „Nemáte oči? Nebo lépe řečeno, máte tolik očí, že vidíte i to co není?“

Kdo jezdí, má přece taky koně!“

„Zajisté!“

„Takže, kde mám tedy koně?“

„Paterně tam, kde jste ho nechal.“

„Válgame Dios! Nenechám přece koně někde třicet mil odtud, abych se u vás napil pálenky, která nestojí za nic!“

„Jestli vám nechutná, tak ji nepijte! Ostatně nevím, že bych se zmínil o třiceti mílich. Tak, jak tady přede mnou sedíte, jste muž, který cestuje na koni. Kde zůstalo zvíře, není moje věc, ale vaše.“

„To si taky myslím. Nepřeji si, abyste se o mne vůbec staral. Rozumíte?“

„Chcete mi snad upřít právo, abych se staral o lidi, kteří zavítají do mé osamělé farmy?“

„Možná, že se mne bojíte.“

„Rád bych viděl člověka, kterého by se John Helmers bál!“

„To mne těší, neboť vám chci říct, že bych dnes rád přenocoval ve vašem domě.“

Při těch slovech upřel na Helmerse pátravý pohled. Farmář však odušil:

„Pro vás nemám místo.“

„Caracho! Proč nemáte?“

„Protože jak jste sám řekl, nemám se o vás starat.“

„Vždyť přece nemohu teď v noci běžet k vašemu nejbližšímu sousedovi, kde bych dorazil tak zítra v poledne!“

„Můžete spát pod širým nebem! Noc je krásná, půda měkká a obloha nejlepší příkryvkou, jakou si můžete přát.“

„Takže mne odmítáte?“

„Ano, sennore, kdo chce být mým hostem, musí být zdvořilejší, než jste byl vy.“

„Mám vám snad za to, abych se mohl vyspat někde v koutku, zpívat za doprovodu kytar a mandolín? Ale, jak je vám líbo! Nepotřebuji vaše pohostinství a najdu si někde místo, kde mohu před usnutím přemýšlet, jak s vámi promluví, až se setkáme někde jinde.“

„Nezapomeňte taky uvážit, co vám na to odpovím!“

„Je to snad hrozba, sennore?“

Cizinec při těch slovech vstal a vzpřimil vysokou a širokou postavu velitelsky před farmářem.

„Ó nikoli,“ usmál se Helmers bez bázně. „Pokud mne někdo nedonutí k jinému jednání, jsem velmi mírumilovný člověk.“

„To vám také radím. Tady bydlíte téměř na kraji stepi smrti. To vyžaduje opatrnost, a žít s lidmi v míru nebo by se vám mohlo snadno stát, že vás neočekávaně navštíví duch Llana estakada.“

„Vy jej snad znáte?“

„Ještě jsem ho neviděl. Ale ví se, že se nejraději zjevuje nadutým lidem, aby je poslal na onen svět.“

„Nechci vám odporovat. Možná, že všichni ti, které „duch“ usmrtil ranou do čela a kteří jsou nalezeni na stepi mrtví, byli skutečně nadutí darebáci. Ale zvláštní je při tom okolnost, že všichni ti chlapy byly lupiči a vrazi.“

„Myslíte?“ optal se muž posměšně. „Můžete to také dokázat?“

„Tak trochu. Bez výjimky byly u nich totiž nalezeny věci, které dříve náležely lidem, kteří byli na stepi zavražděni a usmrceni.

To je přece dostatečný důkaz.“

„Jestli je tomu tak, potom vás přátelsky varuji: neodvažujte se, abyste na své odlehlé farmě někoho

usmrtil, neboť i vás by potom našli kdesi na stepi s ranou v čele.“

„Sennore!“ vyskočil Helmers. „Řekněte ještě jedno takové slovo a skolím vás na místě! Nejsem vrah, ale poctivý muž. Spíše ten je schopen takového činu, kdo skryje svého koně, aby vzbudil domněnku, že není „bravo“, ale ubohý, neškodný muž.“

„Platí to snad na mně?“

„Vztahujete-li to na sebe, ničeho nenamítám. Jste dnes již druhý muž, který lže, že nemá koně. První byl tento „Svatý soudného dne“. Možná, že vaše koně stojí někde vedle sebe. Možná, že jsou tam i jiní koně a jiní jezdci, kteří očekávají váš návrat. Říkám vám jen tolik, že dnes v noci budu svůj dům hlídat a zítra za svítání vyčistím okolí. Potom se jistě ukáže, že máte dostatek koní.“

Cizinec zaťal obě pěsti, pravici namířil k ráně, přiblížil se o krok k Helmersovi a vzkřikl:

„Človče, chceš snad říct, že jsem „bravo“? Řekni to zřetelně, máš-li odvalu: potom tě udeřím—“

Byl přerušen.

Bloody-Fox nevěnoval tomu muži tolik pozornosti, jako jeho pušce.

Když cizinec vstal a obrátil se zády ke stromu, mladík se vzb chopil, a přistoupil ke kmeni, aby si pušku důkladně prohlédl.

Jeho lhostejná tvář se okamžitě změnila. Oči mu zajiskřily a rys železný, neúprosný odhodlanosti se mu objevil kolem úst. Obrátil se k cizinci, položil mu ruku na rameno a přerušil jej:

„Co chceš, chlapče?“ optal se muž.

„Chci ti odpovědět namísto Helmerse,“ odtušil Bloody-Fox klidně.

„Ano, jsi „bravo“, lupič a vrah. Měj se na pozoru před duchem stepi, kterého nazýváme „Avenging-ghost“, neboť mstí každou vraždu ranou do čela.“

Obr ustoupil o několik kroků, změřil mladíka dlouhým a pohrdavým pohledem, a potom se jízlivě usmál:

„Hochu, chlapče, šlíš? Rozdrtím tě jediným stiskem ruky jako skořápku z vajec.“

„Mírní se! Bloody-Foxe nerozdrtíš tak snadno. Domníval ses, že se můžeš vůči mužům chovat nestoudně. Teď přichází chlapec, aby ti dokázal, že se tě není třeba bát víc, než mrtvol. Od tohoto okamžiku se považuj za nebožtíka. Avenging-ghost trestá vrahy smrtí. Jsi vrah, a poněvadž duch stepi není přítomen, budu jej zastupovat. Pomodli se poslední tři Otčenáše a Zdrávas, neboť musíš předstoupit před trůn věčného soudce!“

Tato slova mladého muže, který byl ještě téměř chlapec, vyvolala u přítomných hluboký dojem. Zdál se být někým jiným, než dosud.

Jeho jednání bylo více mužné. Stál zde, hrdě vzpřímený, s pravíci hrozivě zvednutou, s jiskřícíma očima a nezlomnou vůlí ve tváři – jako posel spravedlnosti, vykonavatel trestního soudu.

Cizinec, i když převyšoval mladíka o hlavu, přece jen zesinal.

Rychle se však vzpamatoval a zvolal:

„Zbláznil ses! Skutečně se zbláznil! Blecha chce pohltit lva! To ještě nikdo neslyšel! Tak dokaž, človče, že jsem vrahem!“

„Nežertuj! Buď si jist, že se stane, co jsem řekl! Komu náleží puška, která je opřena o kmen stromu?“

„Rozumí se, že mně.“

„Jak dlouho je tvým majetkem?“

„Přes dvacet let.“

Přesto, že se cizinec nejprve smál a odpovídal pohrdavě, nynější chlapcovo chování učinilo na silného muže takový dojem, že ho ani nenapadlo, aby odmítl odpovědět.

„Můžeš to dokázat?“ optal se Bloody-Fox dále.

„Chlapče, jak ti to mám dokázat? Nebo mně snad ty můžeš usvědčit, že moje slova nejsou pravdivá?“

„Ano. Tato puška patřila sennoru Rodriguez Pintovi na estanzii Del Meriso u Cedar Grove. Před dvěma lety byl se svou manželkou, dcerou a třemi vaquery na návštěvě na Caddově farmě. Rozloučil se s ním, ale domů se nevrátil. Po krátké době bylo nalezeno šest mrtvol na Llanu estakadu a stopy v půdě prozrazovaly, že kůly byly zaraženy nepravým směrem. Tato puška bývala jeho, měl ji tehdy u sebe. Kdybys tvrdil, že jsi ji od té doby od někoho koupil, bylo by nutno věc vyšetřit. Poněvadž jsi však řekl, že ji máš již přes dvacet let, nekoupil jsi pušku od viníka, nýbrž sám jsi vrahem a jako vrah propadl jsi zákonu Llana estakada.“

„Pse!“ zasyčel cizinec. „Chceš, abych tě rozdrtil? Tato puška je mým majetkem! Dokaž, že náležela onomu majiteli haciendy!“

„Ihned!“

Uchopil pušku a stiskl malý stříbrný plátek, který byl připevněn na spodní straně pažby. Plátek odskočil a pod ním se objevila destička s plným jménem, které před chvílí vyslovil.

„Tady se podívejte!“ řekl, a ukazoval pušku ostatním. „Zde je neklamný důkaz, že tato ručnice byla majetkem jmenovaného. Často mi pušku půjčoval, proto ji znám tak dokonale. Je nanejvýš nebezpečné pro vraha, když nosí uloupený předmět a nezná jeho zvláštnosti. Neptám se, jestli považujete tohoto muže za vraha.“

Není to potřeba. V mých očích jím je a to stačí. Tvoje okamžiky jsou sečteny.“

„Tvoje také!“ vzkřikl cizinec a přiskočil k němu, aby mu vyrval pušku.

Ale Bloody-Fox bleskem ustoupil, přiložil pušku k líci a zvolal:

„Stůj, nebo ti proženu hlavu kulí. Vím dobře, jak zacházet s takovými lidmi. Hobbel-Franku a

Juggle-Frede, vezměte ho na mušku, a pohne-li se, zastřelte jej!“

Oba muži zvedli okamžitě pušky a namířili je na cizince. Jednalo se zde o stepní zákon, který má jen jedině, ale úplně vyhovují pravidlo, řádný zálesák neváhá v tomto případě ani okamžik.

Cizinec poznal, že věc je vážná. Běželo o jeho život, proto stál, ani se nehnul.

Bloody-Fox nyní sklonil pušku, neboť oba druhové jej svými puškami drželi na místě, a pravil:

„Vyřkl jsem nad tebou ortel a bude také hned vykonán.“

„Jakým právem?“ křičel cizinec hlasem chvějícím se zlostí. „Jsem nevinný! A i kdybych byl vinný, nenechám se trestat od lidí, kteří sem přiběhli bůhví odkud, tím méně od dítěte, jako jsi ty.“

„Dokážu ti, že nejsem dítě. Nechci tě usmrtit jako kat zlosyna.“

Budeš mi stát tvář v tvář s puškou v ruce. Tvoje koule mne může zasáhnout právě tak, jako moje tebe. Nebude to vražda, nýbrž poctivý boj. Postavíme život proti životu, i když bych tě mohl hned zastřelit, protože jsi v mých rukou.“

Mladík stál přímo a sebevědomě před cizincem. Jeho hlas zněl vážně a určitě, a přece mu slova ze rtů plynula tak klidně, jakoby zápas na život a na smrt byl něčím lhostejným a všedním.

Všem se jeho chování zamlouvalo, kromě muže, k němuž mluvil. Nebo na sobě úmyslně nedat znát dojem, který vyvolalo vystoupení jeho protivníka? Vyrazil hlasitý, potupný smích a odpověděl:

„Od kterých dob mají zde na hranicích nezralí chlapci vážné a rozhodující slovo? Snad si nemyslíš, že jsem uvázl ve tvých rukou zásluhou tvé zmužilosti či bystrosti? Kdyby tady nebyli tito muži, kteří na mne míří svými puškami, byl bych tě již dávno uškrtil jako kvičalu. Jsi-li skutečně tak pošetilý, že chceš se mnou zápasit, nemám nic proti tomu. V tom případě jsi však dnes mluvil naposledy. Moje koule nikdy nemine cíl. Můžeš si být jist, že ti ukáží cestu do pekla! Ale trvám na tom, abys ty i ostatní vykonali to, co pronesla tvá pošetilá ústa. Žádám poctivý boj a potom volné a otevřené pole pro vítěze!“

„Obojí se stane,“ odušil Bloody-Fox.

„Rozuměl jsi mi tedy dobře? Padneš-li mou koulí, mohu jít, kam chci a nikdo nemá právo, aby mne zadržel!“

„Oho!“ zvolal Helmers. „To jsme si nevyjednali. I tehdy, kdybys měl při ráně štěstí, jsou zde ještě jiní gentlemani, kteří by s tebou rovněž rádi promluvili slůvko. Potom se zodpovíš jim!“

„Nikoli, to nepřipustím!“ přerušil ho Bloody-Fox. „Muž náleží mně. Nemáte na něho právo. Já sám jsem ho vyzval a slíbil, že boj bude poctivý. Tomuto slibu musíte dostát, i kdybych padl. Ať nikdo nemůže říct, že můj slib neměl po mé smrti žádnou cenu.“

„Ale, hochu, rozmysli si – – –“

„Nic, pravím, nic si není třeba rozmyšlet!“

„Má tě snad usvědčený a známý zlosyn beztrestně zastřelit?“

„Ano, podaří-li se mu to, neboť si přeji, aby zápasil se mnou. Je ovšem pravda, že náleží k „staked-plain-vultures“ a měl by být vlastně bez dlouhých okolků ubit. Ale takové katanství se mi protíví, a jestli ho uznám za hodna jiné a lepší smrti, musí mít tato zvláštní výhoda platnost i po mé smrti. Slibte mi tedy slovem i podáním ruky, že může bez překážky odejít, kdyby se mu podařilo mne zastřelit.“

„Nedáš-li jinak, musíme tak učinit, ale odejdeš ze světa s výčitkou, že jsi se svou neoprávněnou dobrotivostí postaral o to, aby zlosyn i dále prováděl své řemeslo.“

„Pokud běží o to, jsem klidný, naprosto klidný. Pravil, že jeho koule nikdy nemine cíl. Uvidíme, jestli moje koule zůstane trčet v pušce nebo vyletí jen proto, aby provrtala vzduch. Řekni tedy, chlape, na jakou vzdálenost budeme střílet?“

„Na padesát kroků,“ odušil cizinec, kterému platil poslední dotaz.

„Padesát kroků!“ smál se Bloody-Fox. „To není ovšem příliš blízko. Zdá se, že máš svou kůži příliš rád. Ale to ti nepomůže.“

Můžeš mi věřit, – a sděluji ti to přátelsky, – mířím právě tak jako Avenging-ghost, rovnou do čela. Dej tedy pozor na své čelo!

Obávám se, že ti dnešní pozeňnaný den ušetří trochu olova do mozku. Jestli je zmůžeš, je tvoje starost.“

„Jen si žvástej, chlapče!“ zaskřipěl zuby protivník. „Obdržel jsem, co žádám, totiž slib, že se mohu bez překážek vzdálit.“

Jednejme tedy krátce! Dej mi pušku!“

„Jakmile budou přípravy skončeny, obdržíš ji, dříve však ne, neboť ti nelze důvěřovat. Farmář ať odměří vzdálenost padesát kroků. Jakmile staneme na svých místech, postaví se Bob s lampou k tobě, Hobbel-Frank s druhou lampou ke mně, abychom oba zřetelně viděli a mohli dobře mířit. Potom ti dá Juggle-Fred tvou pušku, Helmers mně podá mou. Helmers bude počítat a od toho okamžiku můžeme mířit a střílet podle libosti, každý dvě koule, neboť naše pušky jsou dvouhlavňové.“

„Budeme při tom proti sobě postupovat?“ optal se cizinec.

„Nikoli! Určil jsi vzdálenost a proto zůstaneme při ní. Kdo opustí své místo, než budou koule vystřeleny, bude tím, který u něho drží světlo, ihned zastřelen. Za tím účelem si Bob a Frank připraví nabitě bambitky nebo revolvery. Rovněž bude zastřelen ten z nás, kterého by napadlo, aby se vzdálil dříve než jeho protivník vypálí obě rány.“

„Výborně! To být velmi krásné!“ zvolal Bob. „Massa Bob ihned vypálí ránu, jakmile zlosyn chtít utéct!“

Vytáhl zbraň z opasku, ukazoval ji cizinci a při tom se hrozně šklebil. Ostatní prohlásili, že jsou s podmínkami Bloody-Foxe srozuměni, načež byly ihned provedeny přípravy. Všichni tím byli zaměstnáni do té míry, že nikoho nenapadlo, aby dával pozor na nábožného Tobiáše Bohuslava Burtona. Tomu to bylo patrně vhod. Šinul se volně ze svého místa na kraj lavice a vytáhl nohy z prostoru pod stolem, takže ve vhodném okamžiku mohl okamžitě uprchnout. Nyní zaujali oba protivníci svá místa, ve vzdálenosti padesáti kroků. Vedle cizince stanul černochoch, v levici držel lampu, v pravé ruce jezdeckou bambitku, kterou měl připravenou k ráně. U Bloody-Foxe zaujal místo Hobbel-Frank s lampou v jedné ruce a revolverem ve druhé, ovšem jen pro formu, neboť se dalo předvídat, že nebude třeba, aby zastřelil mladého, poctivého muže. Helmers a Juggle-Fred měli v rukou obě nabitě pušky. Byl to i pro tyto muže, kteří byli uvyklí zápasu, okamžik nejvyššího napětí. Dva větrem vlající plameny osvětlovaly červeným, mihotavým svitem obě skupiny. Muži stáli tiše a přece se zdálo, jakoby se při kmitavém světle neustále pohybovali. Za těchto okolností bylo ovšem velmi nesnadné klidně mířit, zvláště při tak nedostatečném osvětlení, že nebylo vidět ani zářez mušky, tím méně mušku samotnou, ještě více od očí vzdálenou. Bloody-Fox se choval tak klidně, ba bezstarostně, jakoby šlo o hru míčem. Protivník však byl v jiné náladě. Juggle-Fred, který mu měl podat pušku a proto byl blízko něho, postřehl jeho nevraživý pohled a pozoroval, jak se mu chvějí ruce netrpělivostí. „Jste hotovi?“ optal se nyní Helmers. „Ano,“ odtušili oba a cizinec ihned vztáhl pravici po pušce. Patrně chtěl vystřelit dříve než Bloody-Fox, i kdyby tím získal jen půl vteřiny. „Má snad někdo pro případ smrti nějaké přání?“ otázal se Helmers. „Das vemtvoou zvědavost!“ zvolal rozčilený cizinec. „Nikoli,“ odvětil mladík klidně. „Pozoruji na tomto člověku, že by mne mohl zasáhnout jen pouhou náhodou. Vždyť se celý chvěje. Kdyby se to přece jen stalo, najdeš v torbě u sedla vše, co potřebuješ vědět. A teď hledme, abychom věc ukončili.“ „Chopte se pušek! Palte!“ Podal pušku Bloody-Foxovi. Mladík ji přijal klidně a zvažil ji v pravici, jakoby zkoumal její tíži. Nevšímal si toho, že jeho život závisí na příštím okamžiku. Cizinec takřka vytrhl pušku Juggle-Fredovi z rukou. Obrátil se levou stranou dopředu, aby skýtal pokud možno nejužší cíl a přiložil pušku k líci. Zahřměla rána. „Halloo! Dash!“ ječel černochoch. „Mass Bloody-Fox nebýt zasáhnout. Oh fortune! Oh bleasure! Oh delight!“ Vyskočil oběma nohama, tančil točíc se kolem své vlastní osy a šklebil se radostí jako posedlý. „Budeš ticho, chlape!“ zahřměl na něho Helmers. „Jak může mířit, když blikáš lampou!“ Bob pochopil okamžitě, že jeho počínání může uškodit právě tomu, komu přál vítězství. Mžikem stanul jako svíce a zvolal: „Massa Bob stát tiše! Massa Bob se ani nehnout! Massa Bloody-Fox rychle vystřelit!“ Ale cizinec dosud nesňal pušku z líce. Stiskl znova – ale i tento výstřel minul cíl, ačkoli Bloody-Fox stál dosud jako dříve, skýtaje mu za cíl celou šířku svého těla a potěžkával pušku. „Thousand devils!“ zaklel cizinec. Několik okamžiků strnul leknutím. Poté vyrazil nadávku, kterou nelze opakovat, a uskočil stranou, aby unikl. „Stop!“ zvolal černochoch. „Já střílet!“ A sotva to řekl, ihned následoval skutek. Vypálil. Ale jeho rána nebyla jediná, jež v tom okamžiku zahřměla. Krátký okamžik, kdy zděšený soupeř stál nehybně, stačil Bloody-Foxovi, aby zvedl pušku. Stiskl spoušť tak rychle, jakoby ani nemusel mířit, potom se otočil na podpatku, sáhl po váčku s nábojem, aby, podle zvyku v té krajině, vypálenou pušku ihned nabil, a pravil: „Dostal ji! Jdi tam, Franku! Uvidíš díru v čele!“ Obrátil se zády k místu, kde stál soupeř, a jeho hlas zněl tak klidně, jako kdyby vykonal něco naprosto všedního. Frank i Helmers dospěli k místu, kde se cizinec skácel. Bloody-Fox je následoval volným krokem, jakmile nabil pušku. Tam se ozýval vítězný hlas černochochův: „Oh courage, oh bravery! Oh valeur! Massa Bob postřítlet všechny darebáky! Zde ležet tento muž a nehýbat se. Vidět massa Helmers a massa Frank, že Old Bob ho zasáhnout do čela? Mít vpředu otvor a vzadu otvor! Oh, massa Bob být udatný zálesák! Massa Bob hravě pobít tisíc nepřátel!“ „Ano, jsi neobyčejně dobrý střelec!“ přisvědčil Helmers, který poklekl u mrtvoly a prohlížel ji. „Kam jsi vlastně mířil?“ „Massa Bob mířit rovnou do čela a taky ho tam zasáhnout. Oh, massa Bob být obr, hrdina, massa Bob být všestranný, neohrožený, nepřemožitelný!“ „Mlč, černochoh! Nejsi hrdina, ani obr, tím méně nepřemožitelný.“

Nepodal jsi důkaz zmužlosti. Vystřelil jsi na prchajícího, a to nic neznamená. Ostatně tě ani nenapadlo, abys svou starou houfnici namířil na čelo tohoto muže. Tady se podívej na jeho spodky. Co na nich vidíš?“

Bob posvítíl dolů a pozoroval místo, na které Helmers ukazoval.

„To být díra, trhlina!“

„Ano, trhlina, kterou učinila tvá kule. Mířils do čela a prostřelil jsi nohavici. Styd' se! A při tom jsi nebyl ani na šest kroků!“

„Oh, oh! Massa Bobovi se netřeba stydět! Massa Bob trefit do čela. Ale massa Bloody-Fox taky střilet a trefit jen do kalhot.“

Masa Bob střilet znamenitě, mnohem lépe než massa Bloody-Fox.“

„Ano, to známe! Ale jaká to rána! Bloody-Foxi, to nedovede každý.“

Vždyť jsem ani neupozoroval, že bys mířil!“

„Znám svou zbraň,“ odvětil mladík skromně, „a věděl jsem, že to tak dopadne, neboť chlapík byl příliš rozčilen. Chvěl se. To je pošetilé tím více, závisí-li život na dvou výstřelech.“

Muž byl mrtev. Okrouhlý, ostře ohraničený otvor měl uprostřed čela. Koule vzadu unikla z hlavy.

„Právě tak střílí prý duch Llana estakada,“ pravil Juggle-Fred s obdivem. „Skutečně, byla to mistrovská rána! Chlapíkovi se dostalo odplaty. Co učiníme s mrtvolou?“

„Moji lidé ji zahrabou,“ odušil Helmers. „Mít před sebou zabitého není právě příjemné, a i ten největší zlosyn je přece jen člověk, ale spravedlnost je nezbytná, a kde zákon nemá moc, je třeba, aby se člověk ujal věci sám. A tady se vůbec nedá mluvit o nějakém ubití nebo zavraždění, neboť Bloody-Fox mu poskytl stejné výhody. Je dokázáno, že byl vrahem. Bůh buď jeho duši milostivý! A nyní jej – – co to? Co se stalo?“

Bob totiž hlasitě vykřikl. Byl jediným, jehož zraky se nyní neupíraly na nebožtíka.

„Heigh-ho!“ odvětil černochoch. „Massa Helmers se podívat tam!“

Zvedl ruku k místu, kde stály stoly a lavice. Tam se nyní černala tma, neboť obě lampy byly u skupiny mužů.

„Proč? Co je tam?“

„Nic, naprosto nic tam nebýt. A kdyby massa Helmers i všichni ostatní hodinu tam hledět, přece tam nic nevidět, neboť chlap je ten tam.“

„Egad! Mormon uprchl!“ odušil Helmers a vyskočil od mrtvoly.

„Rychle za ním! Zkusíme ho polapit!“

Skupina se v mžiku rozeběhla. Všichni pádili směrem, kterým je pudilo neurčité tušení. Jen jediný muž zůstal – – Bloody-Fox.

Stál nehybně, a poslouchaje díval se do temna noci. Zůstal zde do té doby, než se muži vrátili a zvěstovali, co se dalo očekávat, po uprchlíkovi nebylo nejmenší stopy.

„Well, věděl jsem to!“ pokývl. „Byli jsme neprozřetelní. Možná, že onen nábožný muž je ještě nebezpečnějším člověkem, než byl nebožtík. Viděl jsem ho již, nevím však, kde to bylo, ale postarám se, abych se s ním opět setkal, a to velmi brzo. Good evening, pánové!“

Zvedl pušku, která mrtvému vypadla, a kráčel ke svému koni.

„Odjíždíš?“

„Yes. Chtěl jsem se vzdát již dříve, a promarnil jsem s tímto cizincem drahocenný čas. Jeho pušku si vezmu s sebou a vrátím ji oprávněným dědicům majitele.“

„Kdy se uvidíme?“

„Jakmile to bude třeba. Ne dříve, ne později.“

Vyšvihl se na koně a tryskem odjel, aniž by někomu podal ruku.

„Podivný mladík,“ pravil Juggle-Fred, potřásaje hlavou.

„Nechte jej!“ odvětil Helmers. „Vi dobře, co činí. Ano, je dosud mlád, ale vyrovná se mnohému dospělému muži, a jsem přesvědčen, že dříve nebo později polapí za límec mastra Tobíáše Bohuslava Burtona, a možná, že i některé jiné jemu podobné!“

III.

BRATŘI ČMUCHALKOVÉ

Asi dvě hodiny před tím, než se Hobbel-Frank a Bob setkali s Bloody-Foxem, přijížděli směrem od Coleman-City jiní dva muži.

Patrně se však nezastavili ani ve městě, neboť vyhlíželi, jakoby již dlouho nenavštívili obydlené kraje.

Oba mezci, na nichž jeli, byli slušně vypaseni a nejevili známky únavy, zdálo se, že jsou v dobrých rukou. Opačný dojem činili jezdcí, dlouhé a neobyčejně vyzáblé postavy, o nichž se dalo soudit, že již celé týdny strádají hladem. Že tomu tak není, dokazovala zdravá barva pleti a pevné držení v sedle. Na Západě je silný a vysušující vzduch, který netrpí přebytkem maso na kostech, zato však zocelí svaly a údům skýtá vytrvalost a otužilost, bez které by zde člověk zahynul.

Překvapujícím zjevem byla neobyčejná podobnost obou mužů. Kdo by je spatřil, hned by v nich poznal bratry nebo blížence. Tato podobnost byla tak velká, – byli totiž oblečeni naprosto stejně – že je bylo možno od sebe rozeznat jen podle jizvy, která se šířila jednomu šikmo přes levou tvář.

Měli na sobě pohodlné, tmavošedé vlněné košile, stejné spodky, silné šněrovací boty, plstěné klobouky se širokou střechou, a na ramenou měli zavěšeny těžké a široké rohožky jako pláště. Kožené opasky byly

potáženy chřestýší kůží a za nimi trčely obvyklé zbraně a jiné potřebné věci, jež nosívá zálesák. Měli také pušky, ale ty patrně nepocházely přímo z dílny, vyhlížely spíš tak, že jim právem příslušelo jméno „bouchačka“. Kdo však ví, co řádný zálesák dokáže s podobnou starou puškou, sotva by nad jeho zbraní pokřčil nosem. Zálesák miluje svou zbraň, ale nekoketuje s ní.

Čím nevzhlednější se stala dlouhým užíváním, tím více si jí váží.

Pohříchu nebyla oběma mužům údělem přílišná mužná krása, což nutno přičíst okolnosti, že vyčnívající část jejich obličeje byla neobyčejně vyvinuta. Měli nosy, ale jaké nosy! Dalo se klidně odpřisáhnout, že na celé zemi nelze nalézt podobná čichadla.

Nejen velikost, ale i tvar byl neobyčejný, právě jako barva.

Abychom si tyto nosy mohli představit, bylo by nutno je vidět.

Představíme-li si zděvnatělý výtok březové šťávy ve tvaru hroznu vinné révy, který hraje všemi možnými barvami, jaké jen lze tušit na malířské paletě, učiníme si alespoň přibližný pojem o těchto nosech. A ke všemu i ty si byly úžasně podobné. Vůbec si nelze představit dvojici bratrů, kteří by si byli tak podobní, jako tito dva muži, kteří již patrně prošli mnohou bouří, neboť byli nejméně v polovici padesátých let.

Ale nemysleme si, že výraz jejich tváří byl odporný, ó nikoliv!

Byli tak pečlivě oholeni, že vousy neskrývaly blahovolný výraz obličeje. Koutky úst pohrával veselý a bezstarostný úsměv, který se zde patrně usadil natrvalo, a jasné, bystré oči hleděly dobrácky a přívětivě do světa. Jen špatný znalec lidí by mohl usoudit, že je nutno mít se před nimi na pozoru.

Krajina, kterou se ubírali, byla velmi suchopárná. Půda skýtala jen sukovaté kleče, místy pak kaktusy a yuccy. Zdálo se, že nikde poblízkou není pramen. Pátravé zraky jezdců prozrazovaly, že muži zde nejsou známi. Chvilími se některý z nich vzpřimil v třmenech, aby se rozhlédl po okolí, a znova usedl do sedla. Na jeho tváři bylo patrné, že námaha byla bezvýsledná.

„Děbelsky smutná krajina!“ pravil muž s jízvou na tváři. „Kdo ví, jestli ještě dnes dostaneme doušek čerstvé vody? Co myslíš, Time?“

„Hm!“ zabručel druh. „Blížíme se okrsku Llana estakada. Tady nelze očekávat nic jiného. Nebo si myslíš, Jime, že na poušti nalezneme zdroje vaječného punče nebo podmáslí?“

„Mlč, bratříčku! Nedělej mi laskominy! Vaječný punč je nejsvoštnější požitek! Kdo ho nemá, spokojí se třeba i s podmáslím. Ale tady není ani to, a obávám se, že budeme muset vzít zavděk kaktusovou šťávou.“

„To nikoli. Ještě nejsme na plainu. Helmers Home, ke kterému dojedeme zítra, leží prý na řece. Úrodná půda tedy ještě není za námi. Domnívám se, že Old-Silver-Mine, který je pro dnešek naším cílem, se prostírá buď uprostřed nebo alespoň poblízkou stromovitého nebo keřnatého ostrova, jaké se vyskytují i v pustých krajinách. A víš, že mne naděje jen zřídka zklame, neboť se obvykle plíží kradmo kolem skutečnosti.“

„O tom raději mlč. Naše naděje nám dosud nepomohly k ničemu.“

„Nemluv tak, Jime. Dosud nám nebylo přáno, abychom žili jako lenochodi, to je pravda, máme však v kapse slušnou částku, a potká-li nás na druhé straně Llana a Quadeloupo štěstí, budeme zámožní lidé.“

„Ano, potká-li nás štěstí! Být milionářem je nejskvoštnější požitek. Zatím však nemáme ani co jíst.“

Pomýšleli jsme jen na to, abychom se dostali rychle kupředu a nedopřáli jsme si ani čas, abychom se porozhlédli po nějaké pečení. Nemusel by to být ani krocan, ale ne příliš starou stepní slípku bych přivítal. Snad by mi dovolila, abych jí puškou popřál dobrý den.

„Jaké to labužnické choutky! Byl bych úplně spokojen, kdyby nějakého laskavého ušáka napadlo, aby se plížil kradmo kolem nás.“

Měli bychom – have care! Tam je jeden! Molly, postůj alespoň tentokrát tiše!“

Vyzvání, které provázel trhnutím uzdy, platilo jeho mezkovi.

Zvíře stanulo nehybně, jakoby porozumělo. Těsně před jezdci na velmi sporém trávníku vyskočil zajíc. Tím přiložil rychle pušku k lici a vypálil. Zajíc skočil do výše, učinil přemet a padl.

Koule mu pronikla hlavou – z takové pušky mistrovská rána.

Texaský zajíc je tak velký jako jeho evropský bratr, žije tam ve velkém množství a skýtá chutné maso.

Má velmi dlouhé slechy, které se podobají uším mezkovým.

Tim zabočil k místu, kde ležel zajíc, zvedl ho, ihned jel dále a pravil:

„Pečení již máme, tak doufám, že se nám podaří nalézt i pramínek.“

Vidíš, moje tušení nebylo přece jen tak naprosto mylné. Dva chlapíci našeho druhu, naleznou vždy, co hledají.“

„Nalezneme-li však také diamanty? Na to je nutné ještě počkat.“

„Říkám ti, i diamanty nalezneme!“ odvětil Tim určitě.

„Předpokládám ovšem, že tam vůbec jsou. Je-li to celé podvod, potom nepochodíme právě tak, jako jiní, kteří nic nenalezli. Já si ale hlavu neutrhnu, když se dovím, že jsme se marně plížili kradmo kolem štěstí. Slyšíš? Nebyla to střelná rána?“

„Ano, Polly ji taky slyšel.“

Mínil tím svého mezka, který sál nozdrami vzduch a velmi čile stříhal dlouhými ušima. Stává se velmi často, že stepní lovec dává svému zvířeti jméno. Tito dva mezci, jak se dalo poznat z hovoru jejich pánů, se jmenovali Molly a Polly, měli tedy jména tak podobná, jako jejich pánové, Jim a Tim.

Bratři se vzpřimili a zahleděli se směrem, odkud zazněl výstřel.

Bylo na větší dálku slyšet než vidět, neboť právě jeli korytovitým údolím, ale Tim ukázal nahoru do vzduchu, kde volně kroužil veliký, dravý pták.

„Jestřáb. Co myslíš ty, Jime?“

„Nikoli. Je to královský sup, jak lze poznat podle pestrých barev. Má plavožluté peří a seděl u zdechliny, proto tak těžce letí, že je sytý. Byl výstřelem vyrušen ze svých hodů, takže se musíme přesvědčit, jací tu jsou lidé. Tady je třeba, aby našinec věděl, koho má před sebou. Blízko Llana prý není zcela bezpečno.

Kdo si toho nevšímá, může být snadno sežrán takovým supem, což by ovšem nebylo právě nejskvostnějším požitkem. Nuže, kupředu, Time!“

Zabodli zvířatům ostruhy do slabin. Je známo, že mezci jsou velice vzdorovitá zvířata. Obyčejně tehdy, když je největší spěch, nelze tvrdohlavé zvíře přimět, aby se hnulo z místa. Jindy se dává mezek do šileného běhu, a to obyčejně ve chvíli, kdy jezdec nejvíce potřebuje, aby se zastavil. Molly pohříchu nečinil mezi mezky chvalitebné výjimky. Sotva ucítil ostruhy, vzepřel všechny čtyry nohy a stál pevně jako kozlík k řezání dříví. Tim jej tedy stiskl ostruhami znova a silněji, což však mělo jen ten výsledek, že mezek sklonil hlavu mezi přední nohy a zadní vymrštil do výšky, aby jezdce přehodil přes hlavu. Tim však znal svého dlouholetého přítele natolik důkladně, že se nedal vyhodit ze sedla.

„Co tě to napadá, starý brachu?“ zasmál se. „Vyženu ti brzo roupy!“

Sáhl dozadu, uchopil ohon zvířete a škulbl jím silně dopředu.

Molly ihned vyskočil všemi čtyřmi a pádil tak hbitě, že ho Jim na Polly nemohl dohonit. Toto působivé zatáhnutí za ohon bylo tajemným prostředkem, kterým jezdec zaháněl vzdorovitost jindy tak roztomilého Mollyho. Kdo by neznal tento prostředek, musel by se nehledě na bič a ostruhy, vzdát na milost a nemilost tvrdohlavého zvířete. Každé zvíře si rádo trochu zažertuje, ale je dobře, že je také znám prostředek, který neúčinkuje jen u jednotlivce, ale u celého druhu. Například existuje proslulá rodina Equus asinus (oslů), která ke všeobecnému pohoršení touží právě v nočním čase po tom, aby si mohla zazpívat své „íá“. Když však uvážeme takovému zvířeti něco těžkého na ohon, třeba kámen nebo jiné závaží, svěsí ihned ohon a uši, a už ani nehlesne.

Když oba muži vyjeli z kotliny, uviděli ke svému úžasu podivně rozeklané návrší, které se vypínalo asi šest mil před nimi, nedaleko plainu naprosto neočekávané. Zároveň uviděli tlupu jezdců, shluklou kolem nějakého předmětu, ležícího na zemi. Byli tak blízko, že nebylo třeba ani jediné minuty, aby k nim dospěli.

Jim a Tim zarazili ihned svá zvířata. Bylo nutno především zvědět, nezachovají-li se cizí jezdci, jichž napočítali šest, nepřátelsky.

Byly jimi zpozorovány. Kruh, který tvořilo oněch šest mužů, se otevřel, ale nebylo na nich vidět nic nepřátelského.

„Co myslíš?“ optal se Jim. „Pojedeme k nim?“

„Ovšem. Uviděli nás, a jestli jsou to „bushrunnerové“, dojde tak jak tak k zápasu s nimi. Proto bude lépe, když se k nim opatrně přiblížíme, aby se jim nepodařilo nás obklopit. Buď připravený ke střelbě.“

„Bushrunnerové to asi nejsou. Spíš vypadají jako gentlemani, kteří dělají výlet pro zábavu. Jejich šaty jistě ještě před týdnem visely v módním salónu. Mají u sebe celou zbrojnici, ale blyští a třpytí se tak, jako by toho dosud nebylo použito. Také koně jsou čerství, a zdá se, že jsou krmeni mletou kukuřicí, zdá se, že máme před sebou úplně neškodné „pleasing-troopery“. Není ovšem nejskvostnějším požitkem, setkat se s takovými zelenými nováčky, ale je to přece jen milejší, než kdybych se setkal s lidmi, kteří mají své kapsy jenom k tomu, abych do nich cpali jmění jiných lidí. Jedeme tedy k nim.“

Nic jiného jim také nezbyvalo, neboť oněch šest mužů popohnalo koně a jelo jim vstříc.

„Pojďte blíže, pojdte blíže!“ volali na ně. „Něco uvidíte.“

„A co?“ optal se Jim.

„Jen pojdte, pospěšte si!“

Setkali se. Obličejí mužů dosud velmi vážné a zachmuřené, nabyly nyní okamžitě jiného výrazu. Dvanáct upřených očí zíralo na dvojici bratrů, potom se jim sevřely rty a vzduchem zahřměl hlučný šestihlasý smích.

„All devils!“ zvolal jeden z nich. „Kdo to vlastně je? Dva nosáči!“

„Dva nosáči!“ přizvukovalo ihned pět ostatních.

„Dva nosatí paviáni!“

„Zajisté! Zajisté! Podivuhodné! Zvláštní sličnost! Dva nosatí paviáni!“ smáli se a křičeli všichni společně.

„Prosím vás, pánové, dovolte, abychom si vás náležitě prohlédli!“ pravil řečník. „Něco takového jsme ještě nikdy neviděli. Dovolte, abych si sáhl na ty nosy! Rád bych se přesvědčil, jsou-li přirozené, anebo jestli pocházejí ještě z minulého masopustu.“

Bratři dosud nehnuli ani brvou, když však muž skutečně vztáhl ruku, aby se dotknul Jimova nosu, zatlačil svého mezka o několik kroků zpět a řekl:

„Nechtěl byste mi dříve sdělit své jméno, sire?“

„Proč ne! Jmenuji se Gibson.“

„Díky! Tedy, master Gibson, bývám každému rád po vůli, přeje-li si něco ode mne. Chci tedy vyhovět i vám, musím vám však předem sdělit, že moje puška spustí v témž okamžiku, když se někdo dotkne mého nosu.

Chcete-li si na něj přesto sáhnout, nic nenamítám. Prosim však vaše ctihodné přátele, aby mi nepřičítali následky.“

Znělo to tak vážně, že smích vmžiku umkl. Gibson se však přesto snažil znova zažertovat, a pravil s úsměvem:

„Ale, master, chcete-se snad na nás hněvat, musíme-li se smát takovým nosorožcům?“

„Pokud jde o to, zasmějte se po libosti. Žádný tvor nemůže být jiný, než jakým ho Bůh stvořil, a obdařil-li mne velikým nosem a vás pošetilým mozkem, musíme tyto nedostatky pokorně a trpělivě přijmout, poněvadž je pohříchu nelze změnit.“

„Hrome!“ zvolal Gibson uraženě. „Chcete se snad o nás otírat?“

„Nikoli! Třete se sami o sebe, jste-li špinaví a vemte si k tomu hodně mýdla a vody. Nejsem služkou, která by vás odrhovala.“

Tu sáhl Gibson po revolveru a pravil:

„Mírněte se, sire! Moje koule nesedí tak pevně v hlavni, jak se domníváte.“

„Pcha!“ smál se Jim. „Nebudte směšný. Vaše hrozba zní dětinsky.“

„Mlčte! Chcete nás snad učit způsobům? Vidíte přece, že je nás šest proti vám dvěma.“

„Právě proto! Šest mužů vašeho druhu nás přece nevyvede z rovnováhy. Přidejte k té šestce ještě nulu, a potom uvažíme, stojí-li vůbec za to, abychom se dotkli kohoutků svých zbraní.“

„Zdá se, že jste velmi obratný tlachal!“

„Právě jako výborný střelec! Pamatujte si to!“

„Tak! Buďte přece tak dobrotiví a povězte nám svá jména, abychom věděli, se kterými slavnými hrdiny máme tu čest jednat.“

„Jsme bratři a naše jméno je Hofmann.“

„Že jste bratři, dokazují vaše nosy. Vaše jména vás příliš nectí, neboť tak se jmenuje mnohý Němec a patrně jste již nejednou zaslechli, že lidé vašeho původu nestojí za nic.“

„To je váš názor, o který vás nechci oloupit. Těší-li vás, že máte chrousta na mozku, budiž, nejsem lékař pomatených. Pojď, Time!“

Popohnal svého mezka a bratr ho následoval. Aniž pohlédli na muže, jeli k místu, kde se tlupa před chvílí zastavila.

Tam je čekal strašlivý výjev. Půda byla rozdupána lidskými i koňskými stopami, jakoby se zde odehrál zápas. Na zemi ležel mrtvý kůň bez uzdy a sedla, jehož útroby byly rozervány, a cary vnitřností ležely roztroušeny všude kolem – ohavné dílo supy, kterého Jim a Tim viděli před chvílí.

Ale to nebyla pravá příčina úleku, nablízku zdechliny ležela lidská mrtvola, běloch, který měl četnými řezy nožem tvář zohavenou k nepoznání, a kůži měl sedřenu z hlavy. Jeho vlněný a značně sešlý oděv prozrazoval, že to byl zálesák. Koule, která zavinila jeho smrt, mu vnikla přímo do srdce.

„Svatý Bože! Co se to tady přihodilo?“ zvolal Jim, když seskočil z mezka a přistoupil k mrtvole.

Jim také poklekl u mrtvoly.

„Je mrtvý už několik hodin,“ pravil, když ohmatl ruce a hrud' zabitého muže. „Krev už neteče a je úplně studený.“

„Prohledej mu kapsy! Možná najdeme něco, nějaký předmět, z kterého by se dalo poznat, kdo to byl.“

Tim uposlechl vyzvání právě ve chvíli, když oněch šest jezdců, kteří je volně následovali, dospělo k nim.

„Stůj!“ zvolal Gibson. „Zakazujeme prohledávání kapes! Nestrpím olupování mrtvol!“

Seskočil z koně, stejně jako jeho druzi. Chytil Tima za obě ruce a zvedl ho do výšky, Tim utrousil nadávku, ale jinak si to nechal klidně líbit. Bratři se dorozuměli pohledem, načež se Jim zeptal:

„Jak jste vlastně dospěli k duchaplné myšlence, že chceme nebožtíka oloupit?“

„Vždyť mu saháte do kapes!“

„A nemůže to mít taky jiný účel?“

„U vás pochybuji. Vždyť jde na vás poznat na první pohled, co jste zač.“

„Potom jste ovšem neobyčejně bystrozraký, master Gibson! Těší-li se člověk tak vzácné znalosti lidí, musí být pro něj nejskvostnějším požitkem, vidí-li každému do duše!“

„Netlachejte zbytečně, jinak s vámi budeme jednat bez okolků.“

Přistihli jsme vás při činu. Váš bratr měl ruku v kapse zavražděného. To úplně stačí. Proháněli jste se po okolí. To je podezřelé. Kdo je vrahem? Mějte se na pozoru, jinak byste mohli přijít o hrdlo!“

Jim sáhl hněvivě po noži, Tim byl teď rozváznější. Poslal mu chlácholivý pohled a pravil:

„U všech ďasů, jste skutečně přísný chlapík! Počínáte si, jako byste byl nejvyšším úředníkem ve státech.“

„Jsem právník!“ odvětil Gibson krátce, ale hrdě.

„Ach, právník! Náležíte tedy k oněm veleučeným lidem, kteří si vzali za úkol kradmo se plížit kolem paragrafů. Moje účta, pane!“

Sňal s ironickou poklonou klobouk.

„Master Hofmann, nechte těch nesmyslů!“ zahřímal Gibson. „Jsem skutečně advokát, nebo je-li vám to pochopitelnější, právní zástupce, a dovedu si zjednat vážnost. Tito ctihodní pánové si mne zvolili vůdcem výpravy, platí tedy to, co já uznám za vhodné!“

„Výborně! Znamenitě!“ přisvědčoval Tim horlivě. „Ničeho nenamítáme. Poněvadž jste právník, bude pro vás

snadné, abyste tento kriminální případ správně projednal.“

„To se rozumí samo sebou, a trvám na tom, abyste se nevzdávali, dokud vše důkladně nevyšetřím a nedám další nařízení. Případ je do nebe volající a možná vám z něho vzniknou nepříjemné zápletky.“

„Ó, to nám nepůsobí starosti, neboť jsme přesvědčeni, že se vaši bystrosti podaří tyto zápletky opět rozmotat.“

Gibson uznal, že bude moudřejší, když neodpoví na novou narážku, místo toho poručil svým druhům:

„Vezměte jim mezky, aby je snad nenapadlo uprchnout.“

Bratři pokojně přihlíželi, kterák cizinci plnili rozkaz. Působilo jim to patrně zábavu, a byli zvědaví, co vlastně chtějí tito na Západě nezkušení lidé, provést.

Nález skalpované mrtvoly ovšem bratry příliš nerozveselil. Stepní lovec je pro podobné události značně otužilý, ale podívaná na hlavu zbavenou lebeční kůže a zohyzděný obličej činila trapný dojem. K tomu se družila obava o osobní bezpečnost. Byli přesvědčeni, že muže zabil Indián, který ho taky skalpoval, a poněvadž bylo nepravděpodobné, že by se samotný rudoch odvážil tak daleko na východ, bylo jasné, že je nablízku celá tlupa rudochů. Bylo zřejmé, že je nutno mít se na pozoru, kdyby snad pozdější chvíle přinesla nějaké překvapení. Gibson a jeho průvodci si nedělali naprosto žádné starosti.

Advokát nyní sám prohledával nebožtíkovy kapsy. Byly prázdné, stejně jako opasek.

„Byl již oloupen,“ pravil. „Je to tedy loupežná vražda, a je naší povinností, abychom vypátrali vraha.“

Stopy dokazují, že čin neprovedl jediný muž. Pachatelů bylo více, a když pomyslím, že zlé svědomí

obyčejně pudí zločince na místo činu, napadá mě, že není třeba jít příliš daleko, abychom našli vrahy.

Bratři Hofmannové, jste mými zajatci a budete nás doprovázet k nejbližší usedlosti, to znamená k Helmers Home. Tam případ vyšetříme.“

Předstoupil před oba Čmúchálky tak hrdě a vážně, jakoby si na nich chtěl vynutit zvláštní úctu.

„Vydejte mi zbraně!“ dodal velitelsky.

„Velmi ochotně,“ odvětil Jim. „Zde je moje puška. Vezměte si ji.“

Namířil na něho. Kohoutky cvakly. Gibson uskočil úlekem stranou a zvolal:

„Sketo! Chceš se mi protivit?“

„Ó, nikoli,“ smál se Jim. „O protivení nemůže být ani řeči. Chtěl jsem jen požádat, abys mi sňal pušku z ruky velmi opatrně, jinak by se mohlo stát, že spustí, a potom bys byl se svým advokátským rychle hotov. Uchop tedy pušku opatrně.“

„Tedy ještě výsměch? Človče, dám tě spoutat tak, že zhrbateš bolesti!“

„Bude mi to velmi příjemné, neboť pořádné spoutání je prý nejskvostnějším požitkem. A aby ostatní pánové měli volné ruce na práci, zbavíme je péče o naše mezky. Polly, ke mně!“

„Molly, ke mně!“ zavolal také Tim.

Zvířata se dala dosud klidně držet za uzdu, jakmile však zaslechla velitelský hlas svých pánů, vytrhla se cizincům z rukou a za hlasitého frkání pádila tryskem k nim.

„Držte je, držte je!“ křičel Gibson, ale už bylo pozdě.

„Nenamáhejte se zbytečně!“ smál se Jim. „Zvířata byste neudrželi, to by vás spíše rozšlapala kopyty.“

Není tak snadné, jak si myslíte, ovládnout dva řádné zálesáky.“

„Jestliže okamžitě neposlechnete, budete zastřeleni!“

„Oho! To si rozmyslete! Abyste viděl, že se vás nebojím, přestanu mřít. Ale říkám vám, že každému, kdo se k nám přiblíží na tři kroky, proženu hlavu koulí. Lidé vašeho druhu tady neplatí.“

Nanejvýš se jim vysmějeme. Co je deset advokátů na okraji Llana estakada proti jedinému řádnému zálesákovi? Tady neplatí slovo, ale prach a olovo, a v tom jste proti nám pouhá děcka. Vaše kolibří pušky nelze porovnat s našimi houfnicemi, to mi můžete věřit. Nepotřebujeme zde advokáty z východu. Studovali jsme paragrafy prerie a dovedeme jim zjednat platnost. Jsme poctiví lidé a vy jste se v nás zmýlili, ale nebudeme se vám za to mstít, neboť váš policejní ostrovtip nás znamenitě pobavil. Stáli jste zde u mrtvoly jako houfec školáků u egyptské pyramidy, a pro nás bylo nejskvostnějším požitkem vyslechnout vaši moudrost.

Vyšetřování takových případů, pánové, se nelze naučit na univerzitě. Pamatujte si to. Vědomosti k tomu potřebné si můžete osvojit jedině na vysoké škole stepi, a v této věci jste všichni dohromady pouzí ušáci. Nyní vezmeme věc do ruky vlastním způsobem, a brzy se dovíte, k jakým výsledkům dospějeme. Pohříchu ani nevíte, jakou důležitost má v takovém případě neporušená stopa. Dovolili jste koním, aby tady volně pobíhali. Teď je téměř nemožné rozeznat původní stopu, přece se však o to pokusíme. Ohledejme místo obloukem. Time, ty vpravo, já vlevo. Tam se potom sejdem.“

Tento způsob mluvy se nemínil kýženým úspěchem. Nikdo ani nehlesl, dokonce i Gibson mlčel. Ovšem všichni se mračili, ale když se nyní bratři ubírali různými směry, nikdo se jim neodvážil činit překážek nebo se zmocnit jejich zvířat.

Oba bratři kráčeli svou cestou, pozorně ohledávali půdu a šli polokruhem, v jehož středu byla mrtvola.

Když se setkali, sdělili si své náhledy a vrátili se. Nyní ohledali také koně, nebožtíka a udusanou půdu. Pečlivost, s níž prohlíželi jednotlivé kamínky, byla ostatním až směšná. Potom ještě rozmlouvali několik okamžiků a pak se dohodli na pevném úsudku. Tim se pak obrátil k advokátovi a řekl:

„Master Gibson, chtěl jste nás zatknout, protože jsme se tu objevili a poněvadž jsem ohledával nebožtíkovy kapsy. Stejným právem bychom nyní mohli zajmout vás, poněvadž i vy jste se kradmo připlížili k tomuto místu a potom jste prohledávali tytéž kapsy. Víme však, že jste nevinní, proto netřeba, abyste

se čehokoli obávali.“

„Rádi vám věříme, a také nemáme nejmenších obav. Co byste nám vlastně mohli učinit?“

„Vše, co nám libo. Nemáte ani potuchy o tom, co dokáže řádný zálesák. Kdyby se nám zachtělo, spoutáme vás všech šest, bez ohledu na vaše zbraně, a dovedeme vás svázané k Helmers Home.

Mohli byste pouze volit mezi poslušností nebo smrtí. Buďte rádi, že to neučiníme. Když jsme přišli, uviděli jsme vás u mrtvoly. To by byla dostatečná příčina, abychom vás měli v podezření, zato vaše nedůvěra k nám je naprosto nesmyslná a bezdůvodná. Už okolnost, že nebožtík je skalpován, vám mohla vnuknout myšlenku, že padl indiánskou koulí. Hned nás napadlo, že je tomu tak, a naše tušení se potvrdilo. Ostatně stalo se mu patrně po právu.

Nejprve jsme ho litovali, ale jak jsme nyní poznali, bez příčiny.

Byl to zlý člověk, jeden z bandy lupičů, která patrně řádí po okolí. Mějte se před nimi na pozoru!“

Jeho slova nemohla vyvolat větší úžas.

„Cože?“ vzkřikl Gibson. „To všechno jste poznali ze stop?“

„To a ještě mnohem více.“

„To je nemožné!“

„Je zřejmé, že jste nováček. Stopu lze vyčíst tak určitě, jako řádky v knize. K tomu je především nutné, aby člověk prožil řadu let na stepi. Tak je tomu u nás, ne však u vás. Nebožtík nebyl zastřelen na místě, kde leží. Všimli jste si, že koule prolétla tělem a zády unikla?“

„Ano.“

„Tedy pojdte za mnou!“

Ostatní jej následovali. Po pár krocích zastavil a ukázal na půdu, kterou tvořilo tvrdé, holé kamení. Na ní byla veliká kaluž krve.

„Co zde vidíte?“

„Krev,“ odtušil Gibson.

„Nic víc?“

„Nikoli.“

„Potom ovšem nemáte oči vyšetřujícího soudce, ačkoli jste se málem odvážil nás zatknout. Podívejte se na tento malý předmět.

Co to je?“

Zvedl zmíněný předmět z louže. Bylo to malé těleso, stlačené na plocho jako peníz a mělo na přilepené krevní sedlině mdlý, kovový lesk. Všichni si jej prohlédli, a Gibson pravil:

„Je to sploštělá koule.“

„Ano, a to ta, jež muže usmrtila. Pronikla mu srdcem, byl tedy okamžitě mrtev a bez vědomí. Je naprosto vyloučeno, aby se doplážil tam, kde nyní leží, ale byl tam jinými nebo někým jiným odveden.

Souhlasíte?“

„Tak, jak věc vysvětlujete, je to ovšem možné, ale ne jisté.“

„Pozorujte nyní tento suchý trávník vedle skalnatého a krvavého místa. Co na něm vidíte?“

„Že je tráva sešlapána nebo stlačena.“

„Kým nebo čím?“

„Kdo ví?“

„My to víme. Tady ležel člověk, a poněvadž není vidět ani krůpěj krve, nutno soudit, že nebyl poraněn. Nespál však, protože i nejhudší zálesák má pokrývku, kterou si jistě rozloží, chce-li si odpočinout na zemi. Také vzhledem k době, která uběhla od vraždy, je stopa tak nejasná, to svědčí, že zde muž neležel dlouho. Hned vedle na měkké písčíně vidíte rýhu. Nahoře je široká a směrem dolů se úží. Čím asi byla tato rýha učiněna?“

„Snad podpatkem bot?“

„Nikoli! Dokáží vám, že muž, který zde ležel, neměl boty, ale mokašiny. Rýha by měla naprosto jinou podobu, kdyby byla učiněna botou. Byla by podobna korytu. Klidně a s dobrým svědomím odpřisáhnou, že vznikla pažbou ručnice, a poněvadž není vyryta stejnoměrně, nýbrž na jedné straně začíná hluboko, kdežto na druhém konci je plochá a zahýbá se do oblouku, je jisté, že nevznikla volným, klidným pohybem, ale pohybem neobyčejně rychlým. Konečně pozorujte otisk na dolním konci stopy. Jak vznikl?“

Gibson pozoroval nejprve důkladně písčinu a pak odvětil:

„Zdá se, že se zde kdosi otočil na podpatku.“

„Teď soudíte správně. Otisk je do té míry zřetelný, že jeho původ nelze ani jinak vyložit. Pozorujete-li nyní místo důkladně, přiznáte, že nemůžeme mluvit o obyčejném podpatku bot, nýbrž o obuvi s plochým podpatkem, jaký mají mokašiny. Vidíte otisk pouze jedné nohy, kdežto otisk druhé zde vůbec není, ač je půda velmi měkká. Co z toho plyne?“

„To ovšem nevím.“

„Že otisk vznikl rychlým pohybem. Onen muž si v největším chvatu lehl na zem tak, že druhá noha zůstala ve vzduchu a nemohla se proto otisknout v písku. Kdyby měl neznámý muž dost času, aby se zde pohodlně uvelebil, bylo by zajisté vidět otisky obou noh.

Můžeme tedy se vši určitostí tvrdit, že měl závažnou příčinu, aby se rychle vrhl na zem. A jaká příčina to asi byla?“

Advokát si rozpačitě počechral vlasy za uchem.

„Sire,“ řekl „přiznávám, že není možné, abychom vás tak rychle sledovali ve vašich úsudcích a závěrech.“
„To právě dokazuje, že jste nováčci. V takových případech závisí život často na jediné minutě, na maličkosti. Tady nelze dlouho dumat a přemýšlet, nýbrž posuzovat jasně, rychle a jistě. Povím vám, co toho bylo příčinou. Ohlédněte se a řekněte mi, pozorujete-li nablízku něco zvláštního, nápadného?“

Všech šest mužů se rozhlíželo kolem, ale všichni vrtěli hlavami.

„Nuže, vidíte onu rostlinu, zvanou yucca?“ pokračoval Tim. „Snad aspoň na ní něco zpozorujete.“

Zmíněná rostlina byla Yucca gloriosa, která zde v suché, písčité půdě zakrněla ve vzrůstu. Dosud kvetla a visely na ní laty bílých květů, mající purpurový nádech. Několik tlustých, úzkých, kopinatě zastříhnutých a modrozelených listů leželo na zemi.

Nespadly však samy, ale byly utrženy.

„Petrně zde někdo byl, a obíral se rostlinou,“ pravil Gibson moudře.

„Tak! A kdo to byl?“

„To nelze vědět.“

„Lze to vědět, a nutno to vědět. Člověk se nedotknul rostliny, vystřelil však z dálky, koule strhala listy a pronikla stonkem, čímž vznikla díra. Nevidíte ji?“

Teprve teď zpozorovali otvor. Tim pokračoval:

„Nikdo nestřílí pro zábavu nebo pro ukrácení chvíle na rostlinu.“

Koule měla být určena tomu, který se tu vrhl na drn.

Představíme-li si nyní přímku od onoho otvoru ve stonku rostliny k místu, kde se nalézal zmíněný muž, a prodloužíme-li ji přímým směrem, určitě poznáme, odkud vyšla koule. Poněvadž prorazila spodní část stonku, bylo ústí pušky, z níž byla vypálena, dost vysoko nad zemí. Snad mi nyní povíte, co z toho plyne?“

Pohlíželi na něho rozpačitě a neměli se k řeči. Proto vysvětloval dále:

„Kdo vystřelil, nestál na zemi, nýbrž byl v sedle. Vím to naprosto určitě. Ze všeho toho, co jsme zde viděli, lze učinit následující závěr: Indián, který byl ozbrojen puškou, stál tam, kde jsme našli stopu. Jezdec, který se přiblížil ze severovýchodní strany, střílel na něho z koně, načež rudoch, který nebyl zasažen, vrhl se rychle na zem, a to tak, že obličej byl obrácen vzhůru. Proč to však učinil? Proč si lehá neporaněný muž na zem, když na něj bylo vystřeleno? Je jen jediné vysvětlení, totiž, že chce jezdce přilákat k sobě, chce ho uvést v domněnku, že je mrtev. Jezdec sem také skutečně přijel – „

„Podle čeho tak soudíte?“ optal se Gibson s úžasem.

„Hned vám to ukáži. Vraťme se k místu, kde odpočívá nebožtík!“

Dovedu si výjev představit tak jasně a zřetelně, jako bych byl očitým svědkem. Kdo umí dobře a bystře pozorovat, plíží se kradmo zvenčí k takovéto tajuplné události, a záhy ví, na čem je. S vaší právnickou bystrostí byste zde nedospěl příliš daleko.“

Vedl ho kolem mrtvolky k místu, na němž byla listím porostlá kleč, a mezi jejími křovisky se prostírala malá písčítá místa. Tady bylo vidět větší otisk. Tim se zeptal Gibsona, jakým způsobem asi vznikl.

„Zdá se, že i tady někdo ležel,“ odpověděl Gibson.

„Teď soudíte správně, ale kdo to byl?“

„Snad nebožtík, než skončil.“

„Nikoli, neboť ten byl tak dobře zasažen do srdce, že se ani nepohnul. Není tedy možné, aby se dovlekl až sem. Ostatně byla by zde také kaluž krve.“

„Tak to byl Indián, který se již tam vrhl na zem?“

„Ani ten. Neměl přece důvod, aby svoji lest opakoval nanovo. Také jsme se dověděli, že byl bez úrazu, kdežto ten, který zde ležel, byl těžce zraněn. Běží tedy o třetí osobu.“

„Kupodivu,“ pravil Gibson v největším úžasu. „Čtete v písku jako v otevřené knize! Nepřečetl bych v ní ani řádku!“

Také ve tváři jeho společníků byl výraz největšího údivu. Jim zatím nechával vysvětlení na svém bratru.

Teď se však ujal slova:

„Nad tím není třeba vyvalovat oči a otvírat ústa, pánové. Co se vám zdá neuvěřitelné, dokáže každý řádný zálesák právě tak, jako my. Kdo nedovede číst bystře stopu, ať hledí, aby se dostal odtud co nejrychleji, neboť na Západě neobstojí. Všichni proslavení lovci děkují za své výsledky vedle odvahy, lsti a vytrvalosti hlavně té okolnosti, že každou šlépěj dovedou přečíst právě tak snadno, jako zřetelně psaný dopis, který jim onen člověk zanechal buď úmyslně nebo bezděky. Kdo však nepochopí smysl těchto listů, tomu se brzy dostane koule nebo řádného bodnutí nožem a shnije na takovém místě, kde mu nelze postavit pomník. Můj bratr řekl, že zde není kaluž krve a měl pravdu, přesto však vidím několik krupějí. Tyto malé, tmavé skvrny v písku pocházejí od krve. Ten, kdo zde ležel, byl tedy poraněn a to těžce, neboť na stopě je vidět, že se svíjel bolestí. Prohlédněte si pozorně vedle stojící kleč, a rovněž písek, který je pod větvemi šířícími se nížko u země! Chudák trhal bolestí větve a zatínal prsty do země. Můžete mi snad říct, do které části těla byl raněn?“

„Abychom to věděli, museli bychom být přímo vševědoucími.“

„Ó, nikoli! Z rány na hlavě nebo z horní části těla prýští mnohem víc krve, než tady vidíme. Poranění bylo na spodní části těla, a tím se taky vysvětlují moka, která vytrpěl. A teď se podívejte, jak je vedle toho místa půda rozdupána, a jak větve jsou rozhrnuty až k místu, kde ležel neporaněný Indián! A pozorujte tento nepatrný předmět, který leží na zemi, a kterého jste si dosud nevšimli! Víte, co to je?“

Zvedl ze země kousek kůže. Kdysi byl světle zbarven, časem však jeho barva zhnědla. Zářezý jej dělily v dlouhé, velmi úzké pásy.

Šest mužů prohlíželo předmět, všichni však vrtěli hlavami.

„Je to,“ vysvětlil Tim, „útržek třásní ze švu kalhot, indiánská práce. Onen muž, který zde ležel, byl tedy také Indián. Měl legginy, jejichž kůže byla jelením mozkem zbarvena na žluto.

Bolesti zaťal prsty do leggin a přitom utrl tento kousek třásní.

Rána do spodní části těla není ovšem právě nejpříjemnějším požitkem. Kdyby vám vnikla střela do břicha, svíjeli byste se jako červi. Divil bych se, kdyby již tento Indián nebyl ve věčných lovištích. Nemohl dlouho vydržet další jízdu, a to tím spíše, že jeli dva jezdcí na jediném koni!“

„Tedy odjel?“ optal se Gibson. „A dva seděli na jednom koni?“

„Ovšem, master, tak tomu je. Jděte jen kousek dál směrem, odkud přišli tito lidé.“

Opustil místo a popošel směrem na severovýchod. Ostatní ho následovali, zvědaví, nač ještě upozorní.

Došel až k okraji kruhu, který předtím učinil. Tam se zastavil a pravil:

„Pánové, nyní máte nejlepší příležitost ke cvičení ve čtení stop.

Jestli se vycvičíte tak, aby se vám rozluštění podařilo i jinde, nebudeme vás už nazývat hlupáky, předpokládáme ovšem, že máte i ostatní vlohy, abyste se stali řádnými zálesáky. Musel bych řečnit dlouho, abych vám obšírně vysvětlil tyto stopy, a na to nemáme čas. Musím si pospíšet, protože máme před sebou velmi nebezpečnou bandu zločinců a vrahů, a zároveň jde o to, abychom zachránili Indiána nebo dokonce dva rudochy, které tato čeládka pronásleduje. Proto se vyjádřím co nejstručněji. Těmito místy, kde nyní stojíme, se ubírali oba Indiáni, o nichž jsme mluvili, zdravý i raněný. Druhý nebyl zraněn na místě, kde ležel, nýbrž jinde. Soudím z toho, že oba vedli koně těsně při sobě, což lze poznat na stopě. Jeli těsně vedle sebe, a zdravý vedl koně svého druha za uzdu. Raněný tedy použil rukou k tomu, aby je buď přitiskl na ránu nebo se držel sedla, protože byl zemdlen.“

Jim se vrátil několik kroků, ukázal na zem a pokračoval:

„Že skutečně běží o Indiány dokazují otisky kopyt, z nichž lze poznat, že oba koně byli neokovaní, tedy bez podkov. Tady vidíte, že kůň, který nesl raněného, učinil velký skok. Na tomto místě dostal zezadu ránu do boku, která mu vnikla přední slabinou do hrudi, a uškodila mu do té míry, že se sotva dovlekl několik kroků dále, a klesl tam, kde dosud leží. Raněný Indián byl přitom vyhozen ze sedla a spadl stranou do křoví, na místo, kde jsme již zjistili, že ležel.“

Nyní se Jim obrátil napravo a po několika krocích ukázal znovu na zem a pravil:

„Tady je stopa jednoho jezdce, toho, který vystřelil na koně a na zdravého Indiána. Jeho kůň byl okován. Byl to běloch. Na koně vypálil dříve, než sem dojel, mohl bych to snadno dokázat, kdybych měl čas. Z místa, na němž právě stojíme, vystřelil na zdravého Indiána – —“

„To přece nemůžete tvrdit s jistotou!“ přerušil ho Gibson.

„Mohu to odpřisáhnout! Jen se podívejte před sebe a uvidíte, že naše nynější postavení je v přímé čáře s místem, kde se Indián vrhl na zem, a s rostlinou, kterou koule prorazila. O tom nelze vůbec pochybovat. Dále! Jen osm nebo deset kroků odtud vidíte další stopu. Tudy jelo pět bělochů, a zastavilo se na místě, kde je půda rozdupána. Nyní prosím, abyste mne následovali nazpět.

Budeme brzo u konce.“

Vedl je nejen na dřívější místo, ale ještě o kus dále, a upozornil je na tři stopy, z nichž jedna odbočovala stranou.

Ukazuje na tuto stopu, pravil:

„Pochází od koně, který patřil bělochu. Kopyta se zabořila hluboko, protože kůň uháněl tryskem. Je jasné, že kůň, který pádí tryskem dvacet kroků od místa, kde stál původně, určitě prchá.

Splašil se a utekl. Kdybychom sledovali stopu, určitě bychom ho našli, jak někde s prázdným sedlem okusuje trávník. Tady vlevo běží jiná stopa. Je vyšlapána klidným krokem neokovaného koně. Že je i přes volný krok koně hlubší, než stopa po indiánském koni, svědčí o tom, že zvíře neslo těžší břemeno než předtím.

Neporaněný Indián seděl v sedle a před ním ležel jeho zraněný společník. A nyní můžete vidět, že vedle právě pozorovaných stop běží stopy pěti bělochů. Pronásledovali ho, ale nejeli přímo po stopě, nýbrž vedle ní, aby ji nesmazali. Tak, nyní jsem skončil.

Mohl bych vám to vysvětlit mnohem obšírněji, ale jak jsem řekl, není k tomu čas. Teď shrňte všechno, co jste slyšeli, a řekněte mi, jakým způsobem se to všechno zde událo.“

„Bude lepší, když to učiníte sám,“ odvětil Gibson velmi skromně.

„Můj výklad byl dost srozumitelný,“ pravil Jim, „teď byste již mohli vědět, na čem jste. Doufám, že mi přisvědčíte, že umět správně číst stopu je nejskvostnějším požitkem. Naše pozorování má následující výsledek: Šest bělochů, kteří sem přijeli ze severovýchodu, se zde setkali se dvěma Indiány, a dalo se s nimi do hádky, přičemž byl jeden střelen do života. Rudoši prchali a běloši je pronásledovali. Koně Indiánů však byli rychlejší a brzy daleko předběhli své pronásledovatele. Podívejte se na koně, který tam leží! Je to zvíře nejjemnějšího mexického druhu a pochází z čistě andaluských rodičů. Totem, znamení jeho majitele, má vyřezané do kůže na levé straně krku. Poraněný Indián nebyl tedy obyčejný válečník, neboť jen náčelníci a vážení mužové válečné rady mohou užívat takového znamení. Taký vidíte, že koule vnikla koni do přední slabiny. Jen jeden kůň bělochů byl tak bystrý, že stačil indiánským koním. Jeho majitel pronásledoval zuřivě Indiány. Mohl se odvážit předstihnout své druhy, protože rudoši proti němu

nemohli nic podniknout, neboť nezraněný jezdec musel podpírat a držet svého druha. Oba ubožáci se mohli spasit jen útekem. Kdybych byl na místě neporaněného, seskočil bych ze sedla a očekával bych bělocha na zemi, abych ho zastřelil.

Jestliže tak neučinil, měl k tomu nějaký důvod, který neznám nebo byl dosud příliš mladý a nezkušený.

Příliš ho zaujala starost o druha. Byl však přece lstivý a odvážný, jak se hned ukáže.

Běloch měl nabitou dvouhlavňovou pušku. Přiblížil se k oběma uprchlíkům tak, že mohl zasáhnout na místě, kde jsme stáli, Indiánova koně do slabin. Ten vyskočil, pádil ještě několik kroků, potom klesl a shodil jezdce do křoví, kde ten zůstal ležet. V té chvíli zarazil i druhý rudoch svého koně, a seskočil, aby bránil svého druha. Běloch na něj vypálil ránu, Poněvadž však jeho kůň dosud pádil tryskem, neměl jistý cíl, a koule zasáhla jen rostlinu, zvanou yucca. Indián hned namířil pušku na nepřítele, byl však příliš rozčilený, chvěl se hněvem a starostí.

Běželo mu o život, a ten závisel na jistotě výstřelu. Právě proto nevystřelil, ale tvářil se, jakoby byl zasažen a upadl na zem, pušku však držel pevně v ruce. Přitom, jak jsme viděli, zavadil pažbou o písek.

V té pozici očekával bělocha, aby mu prohnal srdce koulí z bezprostřední blízkosti. Ten seskočil se sedla a pádil nejdříve ke zraněnému, na zemi ležícímu Indiánovi, který se ovšem tvářil jako mrtvý. Potom přistoupil k druhému rudochovi.

Ten však bleskem vyskočil, povalil jej a prohnal mu srdce koulí.

Přiložil otvor pušky tak blízko k hrudi, že vlna šatů je spálena a koule unikla vzadu z těla a rozpleskla se o kámen. Touto ranou se splašil bělochův kůň, dal se na útek a pádil napravo, jak vidíme na stopě. Rudoch však dovelkl mrtvolu nepřítele k poraněnému druhovi, aby mu dopřál podívanou na provedenou pomstu. Tam skalpoval mrtvolu. Přitom spatřil, že se blíží pět ostatních protivníků. Nemohl tedy setrvat ještě déle, proto zvedl raněného na svého koně, vyšvihl se k němu a pádil odtud. Když oněch pět společníků došlo sem a uvidělo mrtvého druha, všichni se seskupili, aby se přesvědčili, co se mu stalo. Potom se radili.

Byli to lupiči a mrtvý byl jejich společníkem. Možná jsou nablízku, třeba i na Helmers Home lidé, kteří ho znají. Kdyby lupiče našli a poznali, byla by tím prozrazena i jejich přítomnost, kterou ovšem chtějí utajit. Proto se rozhodli, že jeho obličej zhyzdí nožem tak, aby ho nikdo nepoznal. Viděli jste, pánové, že to provedli skutečně hanebným způsobem, potom se déle nezdržovali, neboť museli pronásledovat oba Indiány, kteří mezitím utekli dost daleko. Předtím však vzali mrtvému všechno, co měl u sebe. Taký odsedlali zdechlinu koně a sundali veškeré řemeny, neboť jezdecké potřeby předního Indiána jsou velmi cennou kořistí.

Opustili osudné místo a následovali stopu rudochů, jeli stále vedle ní, jak jsme určitě poznali. Dá se očekávat, že i při volném běhu svých koní dostihnou Indiány, neboť jejich zvíře nese dvojnásobné břímě.

– Když jste sem dojeli, master Gibson, byl již sup na zdechlině koně. Zahnali jste ho výstřelem, který jsme slyšeli a který nás sem přivábil. Tak já vidím událost. Nemyslím, že se moje domněnky příliš rozcházejí se skutečností, a bylo by mi nejskvostnějším požitkem, kdybyste se přesvědčili, že jsem soudil správně.“

„Jestliže vám to činí tak velikou radost, nechceme vám ji pokazit,“ mnil Gibson. „Zdá se, že věc se přihodila tak, jak líčíte. Je patrné, že máte bystré oko a otevřenou hlavu.“

„Pokud jde o mou hlavu, musím se s ní spokojit, protože ji nemohu vyměnit za jinou. Snad je vám nyní konečně jasné, že bylo přímo nesmyslem, když jste nás chtěli zatknout. Teď se vás ptám, jak se chcete zachovat v té záležitosti?“

„Jak? Co je nám do toho? Vždyť jde jen o Indiány.“

„Jen o Indiány?“ optal se Jim. „Jen? Což nejsou Indiáni také lidé?“

„Neupírám, že jsou lidmi, ale jsou tak hluboko pod námi, že by bylo pro nás urážkou, kdybychom se jim stavěli na roveň.“

Jim mávl pohrdavě pravicí. Timův veliký nos se zakroužil v oblouk a potom sebou mrskal vlevo i vpravo, že se zdálo, že je to samostatná bytost, zmítaná hněvem. Pak si potřel zálesák nos ukazovákem, jakoby ho chtěl upokojit, a s nucenou vlídností pravil:

„Jestli je tomu tak, master, potom vás ovšem neurazíme, neboť nás ani ve snu nenapadne, abychom vás přirovnali k Indiánům. Oba ti rudoši se zachovali přímo jako hrdinové, hlavně ten, kterého máme za mladšího. Je naprosto nemožné porovnávat s nimi nezkušené lidi, jako jste vy. Jsou vysoko, velmi vysoko nad vámi. Jen se nepovažujte za lepší lidi, než jsou oni. Běloši se vetřeli do země, aby z ní vytlačili její původní majitele, Indiány. Tato národní vražda byla podniknuta proudy krve a pálenky. Násilí, lest, podvod a věrolomnost pracovaly bez ustání na tom, aby vyhladily kmeny, které zalidňovaly step. Honí je od místa k místu, od stanice ke stanici, od území k území. Sotva je jim vykázáno místo, kde by mohli pokojně a klidně žít, najde se příčina, proč i tam jsou pronásledováni a odtamtud vyháněni.

Místo mouky se jim prodává opukový prášek, uhelný prach místo střelného prachu, dětské pušky místo medvědobijek. Když si to nedají líbit, řekne se, že jsou buřiči a hromadně se postřelí.

Nezbývá jim, než se dát utlačovat až k zániku nebo bojovat do posledního dechu proti hrabivosti utlačovatelů. Podrobí-li se svému osudu, řekne se o nich, že jsou blbí a líní. Když hájí svou kůži, jde o nich pověst, že to jsou lupiči a vrazi, které nutno bez milosrdenství vyhladit. Je to zde právě takové, jako mezi divokou zvěří: dravec pohlcuje dravce a nejsilnější praví: „Já jsem v právu!“ Ale pravím vám, pánové, že jsem poznal mezi těmito opovrhovanými a pronásledovanými rudochy muže, který

samojediný měl desetkrát více ceny, než všech vás šest dohromady, a k tomu ještě sto tuctů lidí jako jste vy. Sami jste učinili rudochy takovými, jací jsou, máte na svědomí vše, co jim vytýkáte. Nemluvte tedy proti nim, jinak pobouříte můj hněv, a potom budete mít co do činění se mnou a teprve pak mne poznáte.“

Rozohnil se spravedlivou nevolí a namířil při posledních slovech pušku na Gibsona, jakoby ho chtěl zastřelit. Ten rychle uskočil a zděšeně zvolal:

„Zadržte, sire! Chcete mne snad zavraždit?“

„Nikoli, ještě ne! Pronesete-li však ještě jednou, že je nutno Indiány nenávidět, mohlo by se velmi snadno stát, že má stará puška spustí, aniž by mne žádala o dovolení. Chcete-li se ke mně kradmo připlížit s podobnými přepjatými názory, potom počítejte se vším možným, kromě mého přátelství!“

„Pokud běží o to, připomínám, že jsme vás o ně dosud nežádali,“ odtušil vzdorovitě Gibson.

„Nepotřebujeme vás, neboť jsme volní, samostatní muži, kteří dobře vědí, co je k jejich prospěchu.“

„O tom si dovoluji pochybovat! Říkáte, například, že vám není třeba, abyste se dále starali o to, co se zde přihodilo. Jestliže tak skutečně soudíte, může se vám stát, že budete donuceni, abyste si kousli do kyselého jablka, z čehož můžete mít snadno smrt.“

„Oho! Myslíte si snad, že se máme proč bát jiných lidí?“

„Ano, právě to si myslím. Jste na Západě ještě příliš nezkušení.“

„Podobné urážky si zapovídáme co nejpřísněji. Došli jsme z Nového Orleansu až sem a doufám, že se dostaneme i dále.“

„Z Nového Orleansu?“ smál se Jim. „To je snad zázrak? To dokáže každý dvanáctiletý chlapec. Pravím vám, že nebezpečí začíná teprve zde. Nacházíme se na hranicích, kde se prohání ledajaká čeládka, které záleží velmi mnoho na cizím majetku, ale ne na cizím životě. A na druhé straně Llana začíná území Komančů a Apačů, kteří právě nyní vykopali válečnou sekeru a žijí vespolek v nepřátelství, takže je nutno se jich obávat tím více. Kdo se lehkomyšlně odvažuje mezi takovéto mlýnské kameny, bývá obvykle rozdrčen. Na tomto místě se setkali rudoši a běloši. Nehledě na bělochy, musíme se sami sebe ptát, co zde chtěli rudoši. Jestliže se dva jednotlivci odváží sami do země, dá se v devíti případech z desíti soudit, že jsou to zvědové, kterým bylo uloženo, aby ohledali krajinu před válečným tažením. Mně se ta věc nezdá tak prostá, jak vy se domníváte. Neznám účel, ani cíl vaší výpravy, my však jedeme přes Llano a tady je nutno mít oči otevřené, jinak se člověku taky může stát, že večer ulehne živý a když se ráno probudí, musí se vrátit domů jako smutný nebožtík.“

„Pokud jde o naši cestu, máme rovněž namířeno přes Llano.“

„Tak? A kam?“

„Do Arizony.“

„Patrně jste tam ještě nikdy nebyli?“

„Nikoli.“

„Poslyšte, nemějte mi to za zlé, ale to je obrovská neprozřetelnost, které není rovno! Patrně si myslíte, že je Llano krásnou, rozkošnou krajinou, kterou lze pohodlně projet!“

„O nikoli, tak pošetili nejsme. Známe nebezpečí dokonale.“

„Odkud?“

„Slyšeli a četli jsme o tom.“

„Tak! Hm, hm. Slyšeli a četli! To je právě tolik, jako když někdo slyšel a četl, že otrusík je jedovatý, ale myslí si, že může pohltnout celou libru toho jedu, aniž by mu uškodil. Divím se, že vás nenapadla moudrá myšlenka najmout si průvodce, který zná plains i jeho nebezpečí?“

Jim to minil s cizinci dobře, nicméně Gibson zlostně zvolal:

„Buďte tak laskav, a v tomto případě nás nepoučujte! Jsme muži, rozumíte? Ostatně máme průvodce.“

„Ah, tak! A kde?“

„Jel před námi.“

„To je ovšem zvláštní způsob doprovodu. Kde vás onen muž očekává?“

„V Helmers Home.“

„Jestli je tomu tak, potom ovšem moje upozornění odpadá. Helmers Home najdete velmi snadno. Je-li vám vhod, můžete se přidružit k nám, neboť i my se tam ubíráme. Mohli bychom se dovědět, jak se jmenuje váš průvodce?“

„Dostali jsme ujištění, že je to velmi proslulý zálesák, který již často projel Llanem. Jeho pravé jméno neznáme, všeobecně mu prý říkají Juggle-Fred.“

„Good luck, Juggle Fred!“ zvolal Jim. „Skutečně, sire?“

„Zajisté! Znáte ho?“

„Velmi dobře.“

„Jaký je to člověk?“

„Velmi řádný chlapík, jehož vedení se můžete klidně svěřit. Těším se, že ho zase jednou uvidím. Patrně pojedeme potom společně dále, protože i my směřujeme do Arizony.“

„Vy také? Za jakým účelem?“

„To je soukromá záležitost,“ odpověděl Jim zdrženlivě.

„Neběží snad o diamanty, které se tam nyní nalezli?“

„Možná.“

„Potom se k sobě nehodíme.“

„Proč?“

„Protože i my tam jedeme ze stejného důvodu. Jste tedy našimi konkurenty.“

„Takže o nás nechcete nic vědět?“

„Přesně tak!“

Řekl to velmi určitě a měřil si bratry téměř nepřátelským pohledem. Jim se hlasitě zasmál a pravil:

„To je veselé. Snad na nás nežárlíte? Nový důkaz, že jste na Západě nováčci. Domníváte se, že v Arizoně leží diamanty jen tak roztroušeny po zemi, a že není třeba nic víc, než se sehnout a sebrat je? I zlatokopové se spolčují, když chtějí dosáhnout dobrých výsledků, a pro dobyvatele diamantů to platí tím více.“

Jednotlivec zanikne.“

„Je nás šest, a máme dost peněz, abychom nezankli.“

„Nikomu jinému to nevykládejte! Jsme poctiví lidé, kterých se nemusíte bát. Jiní by se však postarali o to, abyste peníze nevělekli příliš daleko. Jestli si však myslíte, že je nejskvostnějším požitkem, když se člověk vrátí domů s prázdnými kapsami, tak jen dál vyprávějte každému o svých penězích, nemáme nic proti tomu. Je nám úplně lhostejné, nechcete-li, abychom vás doprovázeli. Necháme na vaši vůli, abyste nás doprovodili alespoň k Helmers Home. Dnes tam již nedojedete a musíte tedy přenocovat pod širým nebem. V tom případě je lépe, když máte u sebe lidi, kteří jsou na pustinách Západu doma.“

„Kdy se vydáte na cestu?“

„Ihned.“

„Zeptám se společníků.“

„To je pro nás vlastně urážka, ať už se to děje z nedůvěry nebo z obchodní zášti. Nicméně, klidně se tajně poraďte, nebudeme vám překážet. Dělejte, co chcete.“

Kráčel zvolna ke svému mezku a vyšvihl se na něj. Jim učinil totéž, potom odjízďeli volným krokem po stopě, která vedla na západ.

Ostatní se chvilku zdrželi, aby se poradili, potom se vydali za oběma bratry. Když je dohonili, obrátil se Jim a zeptal se:

„Nuže, jak jste se dohodli?“

„Pojedeme s vámi k Helmers Home, ale jen tam, ne dále.“

„Jste velmi laskaví. Jet s takovými blahovonnými lidmi je nejskvostnějším požitkem.“

Obrátil se zase dopředu a od toho okamžiku se bratři chovali, jakoby za nimi nikdo nebyl.

Pobídlí svá zvířata a nakláněli se v sedle dopředu, podle zvyku starých zálesáků, zdánlivě ospale a zemdleně, jakoby neuměli jezdit. Oněch šest mužů se však snažilo jet tak zpřímá a pravidelně, jakoby byli na cvičení v jízdárně.

„Jen se podívejte na ty dva chlapy!“ pravil Gibson společníkům.

„Neumějí jezdit, to přece vidím dost zřetelně. A to že mají být zálesáci? Nevěřím tomu, i kdyby říkali cokoli.“

„Ani já tomu nevěřím,“ přisvědčil mu jeho společník. „Kdo sedí v sedle jako oni, nenamluví nám, že se vyzná na Západě. Báhorka o čtení stop, kterou nám vyprávěli, byla patrně dlouhým výmyslem.“

Jen se podívejte na jejich tváře! A ty nosy! Ještě nikdy jsem neviděl odpornější obličej. A těm chlapům bychom měli důvěřovat?“

„O tom nemůže být ani řeč! A ještě, abychom je vzali s sebou do Arizony! Jsme snad hlupáci? Chlapík přímo zkoprněl, když jsem se zmínil o našich penězích. Tvářil se neobyčejně poctivě, patrně však jen proto, že nás je šest a oni jen dva. Při odpočinku se musíme mít na pozoru, aby neujeli časné ráno s našimi penězi a nezůstavili nás jako mrtvoly. Z jejich chování je jasné, že se neštítí ničeho.“

„Možná, že bude moudřejší, když s nimi nepojedeme ani k Helmers Home. Proč bychom se vydávali v nebezpečí, když to není nutné?“

„Úplně správně! Až se začne stmívat, zůstaneme pozadu. V noci budeme střídavě bdít, aby nás nepřepadli. To bude nejmoudřejší.“

Byla to přímo drzost, že nás nazvali nezkušenými nováčky. Jsme povinni naší vlastní cti, abychom jim dokázali, že s nimi nechceme mít nic společného.“

IV.

ŽELEZNÉ SRDCE

Zatím se blížili k zmíněnému návrší. Půda byla kamenitá a Jim a Tim se skláněli stále hlouběji, neboť stopu již nebylo možné zřetelně rozeznat. Náhle Jim zadržel mezku, ukázal rukou dopředu a pravil:

„Podívej, starý Time! Co je to za tvory, co se tam kupí k sobě?“

Tim si začlonil rukou oči, ačkoli slunce již nesvítilo, ukryté za západním obzorem. Chvilí pozorně pozoroval označený bod a potom odvětil:

„Jsou to dva dobře známé druhy tvorů, totiž pět koní a jeden muž, a těch prvních pět má patrně mnohem větší cenu než jeden člověk.“

„Ano, ano. Pět koní. K nim ovšem patří také pět jezdců, a poněvadž vidím pouze jednoho, zajímalo by mně, kde vězí ostatní čtyři?“

„Tuším, že nebudou příliš daleko. Pojedeme-li chvíli, možná je uvidíme. Teď jsme ještě dost vzdáleni, takže nejde jednotlivého muže jasně rozeznat.“

„Zajisté, popojedme tedy trochu blíž!“ Popohnal zvíře a dodal:

„Je to nápadné, že je to právě pět koní. Co o tom soudíš?“

„Ovšem! Neklamou-li mne oči, je to oněch šest mužů, kteří pronásledují Indiány. Máme tedy pravděpodobně před sebou ony bělochy, z nichž byl jeden zastřelen. A teď se mi zdá, jako bych tu a tam viděl na zemi pohybovat se cosi lidského. Pozoruj ty pohyblivé tečky!“

To, co nazval tečkami, byli skutečně čtyři muži rozestavení v pravidelných vzdálenostech a tvoříce přímku, pohybovali se zvolna stejným směrem.

„To jsou ti ostatní čtyři patřící ke koním,“ mnil Jim. „Jsou na skalnaté půdě a hledají stopu Indiánů, která zmizela. Podle toho, že sem dospěli dávno před námi, soudím, že se tím zaměstnávají již delší dobu. To je neklamný důkaz, že nejsou příliš zběhlí ve čtení stop. Teď nás zahlédli. Vidíš, jak spěchají ke koním?“

Těšilo by mne, kdyby jim Indiáni unikli. Přičiním se o to co nejušilovněji.“

„Jak se k nim zachováme?“

„Hm! Jsou to darebáci, to je jasné a jisté, ale je nutné, abychom se kvůli vlastnímu bezpečí měli poněkud na pozoru před jejich prsty. Nicméně zatím není radno, abychom se příliš horlivě zajímali o jejich záležitost. Bude lépe, nedáme-li vůbec najevo, co o nich soudíme. Pokud se proti nám nepostaví nepřátelsky, budeme se tvářit klidně, mírumilovně. Tak kupředu! Očekávají nás.“

Také šest slídičů po diamantech uvidělo skupinu koní a proto se přidružili k bratrům. Patrně se cítili v jejich společnosti jistější, než o samotě.

Oněch pět cizinců stanulo u svých koní, pušky připravené ke střelbě. Když se přiblížili asi na šedesát kroků, jeden z nich vykřikl velitelsky na příchozí:

„Stůjte nebo vystřelíme!“

Jim a Tim jeli přesto dál, ostatních šest mužů se poslušně zastavilo.

„Stůjte, pravím!“ opakoval muž. „Jen jediný krok dál a vypálíme!“

„Nesmysl!“ smál se Jim. „Přece se neleknete dvou pokojných lidí? Koule si můžete nechat! I my máme v puškách něco podobného.“

Oněch pět mužů nevystřelilo, buď skutečně neměli strach a chtěli jen dodat své hrozbě důraz, anebo jim klidné a jisté jednání bratrů imponovalo. Připustili, aby se přiblížili, ale pušky neodložili.

Ten, který předtím vyslovil rozkaz, byl ramenatý, statný muž. Pro hustý, černý knír nebylo ani vidět rty, podle výslovnosti se však dalo uhodnout, že má zaječí pysk.

Když Čmuhálkové stanuli před ním, řekl hněvivě:

„Nevíte, jaký zvyk je na Západě? Na koho bylo zavoláno, má se zastavit, rozumíte? Jen našim ohledům můžete děkovat za to, že ještě žijete.“

„Netlachej, človče!“ odvětil Jim. „Komu máte vy děkovat, že ještě žijete? I my máme pušky. Zvyky Západu známe velmi dobře, pravidlo je: „Zastřel ihned každého, kdo na tebe namíří pušku.“

Namířili jste na nás svoje bouchačky, a my jsme vám neodpověděli podle pravidla jen proto, že jsme okamžitě poznali lidi, kteří nedovedou vypálit jistou ránu. Vaše koule by letěla patrně několik mil od nás.“

„Thunder storm! To se velice mýlíte! Sestřelíme na sto kroků mouše hlavu, pamatujte si to! Za jakým účelem se potulujete touhle krajinou?“

„To vás může snadno napadnout! Chceme pozorovat příští zatmění slunce, které prý bude v těchto končinách nejlépe vidět.“

Vousáč nechápal, jak je vlastně tato vážně pronesená odpověď míněna. Nicméně se tvářil nedůvěřivě a otázel se:

„A kdy bude zatmění slunce?“

„Dnes ve dvanáct hodin, pět minut a jedenáct vteřin. Věřte mi, pánové, takové zatmění slunce o půlnoci je je nejskvostnějším požítkem.“

„Človče, chcete si z nás střílet?“ dopálil se vousáč. „Takové choutky vám velmi rychle zaženeme. Nejsme tady proto, abychom se od vás nechali tahat za nos. Vaše nosy se k tomu hodí lépe, než naše. Mějte se na pozoru, abychom vás za ně nelapili.“

„Ó,“ smál se Jim. „Jen to zkuste! Nenamítáme nic proti tomu. Ale věřte mi: Naše nosy jsou nabitě, jak na nich jistě vidíte. Při nejmenším doteku spustí a vybuchnou, a jsou z toho důvodu obávanými široko daleko. Nebo jste ještě nikdy neslyšel o bratřech Čmuhálcích, sire?“

„Čmuhálkové. Jste snad skutečně bratři Čmuhálcové?“ zvolal. „U všech ďasů! Slyšeli jsme o vás již mnoho. Jim a Tim, Tim a Jim je prý dvojice čertovsky šprýmovných hochů, že jsem si už dávno přál, abych se s nimi setkal. Nesmírně mne těší, že se konečně vyplnilo moje přání. Vaše nosy prý dovedou nejkrásnější opičí skoky. Doufám, že nás pobavíte, a předvedete komické představení.“

Najdete v nás pozorné a vděčné obecnstvo. Platíme dobře, pět centů za muže a cent za koně.“

„To je znamenité! Skutečně jsme neočekávali tak skvělé přijetí v tomto cirku. Dáváme však představení vždycky jen při zatmění slunce. Budete tedy muset posečkat do dvanácti hodin v noci.“

Jestli se vám nechce čekat, metejte si kozelce sami. Nadání k tomu máte patrně dostatek, neboť podle vašeho vzezření je vidět, že jste teprve nedávno upláchl z opičárny.“

„Človče, neodvažuj se příliš! Rádi si zažertujeme, ale nestrpíme, aby si z nás někdo tropil blázný!“

„Potom ovšem náležíte k jemnějším paviánům. To však na vás není pohříchu vidět, a proto přijmete omluvu.“

Smím se dovědět, jaká jména vám dali velectění páni rodiče?“

Tato slova byla pronesena velmi laskavě, a proto se vousáč vzdal veškeré hrubosti. Odvětil:

„Jmenuji se Stewart. Jména mých společníků netřeba pronášet.

Patrně byste si je ani nezapamatovali, neboť vaše hlavy jsou pomateny. Odkud vlastně přicházíte?“

„Z krajiny, která leží za námi.“

„A kam směřujete?“

„Do krajiny před námi.“

„Tak! To je skutečně duchaplná odpověď. Tedy jsem se v pomatenosti vašeho ubohého mozku přece jen nemýlil. Jak se zdá, putujete k Helmers Home?“

„Zdá se, neboť on sotva přijde k nám, a proto je nutné, abychom jeli my k němu. Pojedete s námi?“

„Děkuji zdvořile za pozvání. Bylo by to od nás velice pošetilé, hloupost je prý nakažlivá.“

„Jen tehdy, je-li k ní již základ, o čemž u vás nelze pochybovat.

Viděli jsme z dálky, že jste pozorně ohledávali půdu. Co jste hledali? Snad jsou tady roztroušeny stodolarové bankovky?“

„Nikoli. Hledali jsme osly a skutečně jsme našli dva obrovské, totiž vás. Neboť jedině osel se může ptát tak, jako vy. Copak jste neviděli stopy, které běží přímo před vašimi nosy až sem?“

„Co je nám po stopě! Co bychom si s ní počali? Pochází patrně od lidí, kteří jeli k Helmers Home.

Najdeme toto místo i beze stopy.“

„Ubírali jste se kolem mrtvoly, která leží tam vzadu?“

„Ano.“

„Co soudíte o tom případě?“

„Že nebožtík je mrtev. A co je mrtvé, to nás neukousne. Zláme-li si někdo vaz, třeba desetkrát po sobě, nám to nevadí.“

Stewart upřel dlouhý zkoumavý pohled na Jima a Tima. Zdálo se, že přece jen úplně nevěří lhostejnosti, kterou Tim projevil při zmínce o mrtvole. Čmúhálkové byli známí jako velmi řádní zálesáci. Jeli snad skutečně kolem nebožtíka, aniž by ho důkladně ohledali a nepojali nedůvěru a podezření? Nepozoroval v jejich přímých, poctivých tvářích ani nejmenší známky zlého mínění a pravil:

„I my jsme viděli muže a jeho koně. Bylo by škoda sedla a otěží, aby tam zůstalo ležet a zpráchnivělo.

Proto jsme vzali obojí s sebou. Snad to nepovažujete za krádež?“

„Ani v nejmenším. Kdybychom byli přišli dříve, zachovali bychom se úplně stejně.“

„To je správné. Následovali jsme koňskou stopu, i když nešla naším směrem. Zde jsme ji ztratili a dosud jsme se marně namáhali, abychom ji znova vypátrali.“

„To se divím. Zálesák přece najde vždy ztracenou stopu.“

„To je ovšem pravda. Kdyby bylo skalnaté okolí menších rozměrů, bylo by možno jej objet a najít stopu tam, kde opět začíná měkká půda, ale kámen se zde rozprostírá na několik hodin cesty k jihu, na západ i na sever. Pátrání by vyžadovalo několik hodin času, a k tomu nemáme kdy, neboť brzy nastane noc.

Rozhodli jsme se tedy, že zanecháme pátrání a pojedeme původním směrem.“

„Kam spěje vaše cesta?“

„Dolů do Fort Chadburnu.“

„Ten leží na kraji Llana. Pojedete potom snad přes plains?“

„Ano. Chceme se dostat do El Pasa a potom dále do Arizony.“

„Jedete pro diamanty?“

„Ó nikoli. Tou horečkou se nedáme uchvátit. Jsme poctiví a skromní farmáři a máme tam příbuzné, kteří se snažili, aby nám opatřili dobré pozemky. Ty obděláme, drahokamy ať hledají jini.

Farma skýtá sice menší zisk, ale jistější.“

„Každý dle libosti! Poněvadž jste jen farmáři, nedivím se, že nemůžete najít stopy. Řádný stopař by dlouho marně nehledal.“

„Vždyť vy jste známí stopaři. Hledejte tedy! Jsem zvědav, jestli ji naleznete.“

Pravil to s výsměchem, ale Jim klidně odvětil:

„To můžeme snadno učinit, ačkoli nás ta věc naprosto nezajímá.

Jen vám chceme dokázat, že najdeme vždy to, co hledáme.“

Sestoupil z koně a Tim rovněž. Jali se obcházet místo ve velkém kruhu. Tiché hvízdnutí k nim přivolalo mezky, kteří následovaly své pány jako psíci. Bratři nedůvěřovali společnosti do té míry, aby u ní mohli nechat svá zvířata.

Kupci diamantů se při prvních slovech přiblížili a mlčky naslouchali hovoru. Nyní, když se Čmúhálkové vzdálili, optal se Stewart:

„Přišli jste s těmito nosáči, ale zdá se mi, že k nim nepatříte.

Vysvětlíte mi to?“

„Milerád,“ odtušil Gibson. „Setkali jsme se s nimi u mrtvoly, ale jejich jednání se nám nezamlouvalo natolik, abychom s nimi uzavřeli přátelství.“

„Učinili jste dobře. Čmúhálkové se netěší dobré pověsti, i když se budu sřezit toho, abych jim to řekl do očí. Byli jsme před nimi varováni. Zabývají se prý tím, že převádí lupičské bandy, které přepadávají cestující na Llanu. Je to nedávno, co byly opět usmrčeny a oloupeny čtyři rodiny, a to tady nablízku.

Jestli se tady Čmúhálkové potulují, je znamením, že se toho zúčastnili, a nyní hledají nové oběti. Na

nás však nevyzrají!“

„Myslí jsem si to! Nedůvěřoval jsem jim od prvního okamžiku.

Chtěli nás zlákat, abychom jeli s nimi.“

„Kam?“

„K Helmers Home a potom přes Llano do Arizony.“

„To vzdejte, sire! Nedospěli byste na druhou stranu. Jdete do Arizony hledat diamanty?“

„Chceme je nakoupit, nikoli hledat.“

Stewart pohlédl rychle a významně na své společníky a pravil tak lhostejně, jak jen dovedl:

„Soudím, že neuzavřete velké obchody, sire. Kupec diamantů musí mít mnoho, velmi mnoho peněz.“

„Těch ovšem máme dostatek.“

„Ale spojení mezi Arizonou a Friskem je velmi nespolehlivé.

Domnívám se totiž, že vám budou peníze zaslány z Friska. Potom se může snadno přihodit, že právě tehdy, když bude peněz nejnnutněji potřeba, nebudete mít nic. I my máme za koupené pozemky platit značné částky, ale nedali jsme si je poukázat z Friska, nýbrž vzali jsme je raději hned s sebou. To je daleko jistější.“

„To nejste jediní, kteří byli tak moudří. I my máme své peníze při sobě.“

„To je velmi rozumné. Je však nutné je dobře skrýt, protože člověk nikdy neví, co všechno se může stát. My jsme zašili peníze do šatů, jen ať je někdo hledá! Jak jsem už řekl, nedůvěřuji těmto Čmuchačkům. Teď vědí, kam putujeme a pospíší si, aby ohlásili svým společnicům, že si na nás mají počíhat. Budeme však obezřetní do té míry, že teď nepojedeme do Fort Chadburnu, nýbrž naprosto jiným směrem. Radím vám, abyste se zařídili podobně a opatřili si řádného a obezřetného průvodce.“

„To jsme už učinili. Očekává nás v Helmers Home.“

„Kdo je to?“

„Nazývají ho Juggle-Fred.“

„Juggle-Fred?“ zvolal Stewart s předstíraným úlekem. „Jste blázni, sire?“

„Proč blázni?“

„Protože ten člověk je známý darebák. Už jeho jméno vám to naznačuje. Provádí všelijaké šibalské kejkle a je široko daleko známý jako falešný hráč. Přisahám vám, že je to spojenec obou Čmuchačků.“

„Ti však tvrdili, že ho ještě nikdy neviděli.“

„A vy jim věříte? Sire, nemějte mi za zlé, ale to neprozrazuje zvláštní chytrost! Zapírají ho, ale Fred je v Helmers Home a oni se tam ubírají taky! Takže je naprosto jasné, že se tam chtějí sejít. Potom s nimi odjedete a na Llano estakadu vás usmrtí. Nic mi po vás není, ale chci dostát povinnosti a varovat vás.“

Řekl to tak srdečně a starostlivě, že se Gibson dal oklamat.

Potřásl rozpačitě hlavou a pravil:

„To je ovšem nepřijemné. Jsme vám vděční za výstrahu, a také se domníváme, že je oprávněná, teď však jsme bez průvodce. Kde zjednáme jiného a spolehlivého?“

„To je ovšem těžké. Vůbec nechápu, proč jste volili cestu k Helmers Home. Kdo si postaví farmu na kraji nebezpečného Llana?

Že to přece jen učinil, musí vás přivést na myšlenku, že tento Helmers je ve spojení s bravy, díky kterým je Llano tak nejisté!

Má krám. Odebírá od nich lup a vyměňuje za všechno, co potřebují.

To je přece jasné. Mne by nikdo nedostal do toho domu, který se tak vlídně a laskavě nazývá Helmers Home. Za touto krásnou škraboškou se skrývají tváře celého hejna vrahů.“

„Zounds, sire, z této stránky jsme ovšem věc nepromysleli.

Nezbude nám, než abychom se vrátili a vyhledali jiného průvodce, neboť o Juggle-Fredovi nechceme již ani slyšet. Ale řekněte nám, vy máte vůdce?“

„Nepotřebujeme ho, protože moji dva společníci znají Llano dopodrobna. Na ty se můžeme spolehnout.“

„Well! Nemohli bychom jet s vámi?“

„To by sice bylo možné, ale upozorňuji vás, že se tím dopustíte nové neprozřetelnosti. Vždyť nás neznáte.“

„Ó, na vás je vidět, že to s námi myslíte poctivě, i kdyby nám Čmuchačkové namluvili, že jste lupiči.“

„To že učinili?“

„Ovšem.“

„Z jakého důvodu?“

„Ohledali velmi důkladně místo, kde leží mrtvola. Řekli nám, že jste pronásledovali dva Indiány, z nichž jeden byl zavražděn, druhý potom zastřelil vašeho společníka, a toho jste prý zohyzdili v obličej, aby ho nebylo možné poznat.“

„U všech ďasů! To že řekli?“ ptal se Stewart zaraženě. „A nám tady namluvili, že se o mrtvolu vůbec nestarali. To je důkaz, že těm lhářům není radno důvěřovat. Tak pokrytecky a lstivě nejedná poctivý muž. Ubírali jsme se kolem osudného místa jen pouhou náhodou. Že jsme si vzali sedla a řemeny, nebude nám mít nikdo za zlé, je to stepní právo. Potom jste viděli, že jsme ohledávali stopu. To se přece častěji dělá z pouhé opatrnosti. Jednali bychom tak, kdybychom byli vrahy?“

„Nikoli, určitě nikoli. Není nutné, abyste se obhajovali.

Poznáváme, že jste poctivci a skládáme ve vás plnou důvěru.

Dovolíte tedy, abychom jeli s vámi?“

„Hm!“ bručel Stewart zamyšleně a krčil rameny. „Chci být upřímný.

Známe vás právě tak málo, jako vy nás. Zde na Západě není radno uzavírat známosti bez předchozí zkoušky.

Těší nás, že nám důvěřujete, ale bude přece jen lépe, když zůstanete pospolu a my rovněž. Z toho znova vidíte, že nejme lupiči, jak nás nazvali Čmuchačkové. Kdybychom byli skutečně takoví darebáci, přivítali bychom vás a ochotně přijali do svého středu, abychom se dostali k vašim penězům. Ani vaše rozpaky nám nejsou lhostejné. Mohli byste se velmi snadno dostat do rukou jinému darebákovi, a proto vám poskytnu dobrou radu. Setkali jsme se totiž s velikou společností vystěhovalců, kteří chtějí přes Llano estakado, aby si tam nakoupili pozemky. Jsou to většinou Němci z Čech a z Hessenska. Už včera se od nás odloučili a dnes večer budou tábořit nedaleko odtud, protože zítra se na toto stanoviště dostaví jejich průvodce. Je to nejproslulejší a nejspolehlivější znalec Llana, skromný a také velmi zbožný muž jménem Tobías Bohuslav Burton. Přidružíte-li se k této karavaně, jste naprosto v bezpečí. Je při ní tolik ozbrojených lidí, že se nikdo neodváží, aby je přepadl.“

„Myslíte? Hm, velmi dobře! Ale jak ty lidi najdeme?“

„Velmi snadno. Když pojedete odtud přímo na jih a pobídnete-li trochu koně, asi za půl hodiny uvidíte osamocené skalisko, od kterého se vine potůček, který se ztrácí v písku na rovině východním směrem. U této vody táboří karavana. I kdyby se zatím setmělo, nemůžete zabloudit, neboť již z dálky uvidíte oheň v jejich táboře. Poslechnete-li této rady, budete v dobrých rukou.“

„Díky vám, sire! Pomohl jste nám z trapných rozpaků. Vydáme se ovšem hned na cestu, abychom se k těm lidem rychle přidružili.

Jsou-li to Evropané, tím lépe, bývají sice prostí, ale poctiví.

Vyrazíme ihned.“

„Co mám říct Čmuchačkům, kdyby se mne ptali, kam jste odjeli?“

„Řekněte jim, co vás právě napadne!“

„Dobrá! Ale upozorňuji vás, že je musíte oklamat v případě směru cesty, kterou se ubíráte. Kdybyste to neudělali, sledovali by vás a padli byste jim znova do rukou. Jedte tedy raději kus cesty zpět, až vás nebudou vidět, a potom zabočte k jihu. Když se mne zeptají, proč se vracíte, dostanou odpověď, která je jistě uspokojí.“

Tím byla věc vyřízena. Obě skupiny se rozloučili tak přátelsky, jako by to byli vesměs staří, dlouholetí známi. Hledači diamantů jeli po své vlastní stopě nazpět, aniž by oba Čmuchačky uznali za hodna pohledu či jediného slova. Když byli tak daleko, že nemohli slyšet Stewartova slova, ten se obrátil s jízlivým úsměvem ke svým společníkům:

„Znamenitě jsem je poučil, jistě nám padnou do rukou. Koupit diamanty! K tomu je potřeba aspoň padesát tisíc dolarů. To je slušná částka, kterou si naplníme kapsy. Co si myslíte o těch Čmuchačcích?“

„Šibalové!“ odvětil jeden.

„Je to tak. Tváří se jako svatouškové. Chovají se, jako by neuměli do pěti napočítat, a přece uhodli všechno, úplně všechno.

Jsou to vlastně řádní chlápíci! Celou událost vyčetli zřetelně ze stop. Vědí dokonce i to, že to byli dva Indiáni a že jsme obličej našeho společníka znetvořili proto, aby nebyl poznán. Jejich bystrost je pro nás velice nebezpečná. Je nutno je odstranit.“

„Ale jak, kdy a kde? Nezbývá nám na to čas. Musíme dále, abychom přemístili kůly a tím svedli karavanu z pravé cesty.“

„Ovšem, nemáme mnoho času. Jestli nám teď upláchnou, promeškali jsme nejvhodnější příležitost. V Helmers Home se setkají s Juggle-Fredem a možná i s věčně nedostižným Bloody-Foxem, který je našim největším a nejnebezpečnějším nepřítelem. Tito čtyři dohromady jsou schopni, aby nám ještě v posledním okamžiku vyfoukli z pekáče pečeni, na kterou se těšíme.“

„Tak je prostě zastřelíme!“

„To by bylo ovšem nejlepší, ale —“

Bručel si zamyšleně a neurčitě cosi pro sebe.

„Co ale?“ optal se společník. „Podle mého názoru nelze učinit nic moudřejšího. Je nás pět a oni jen dva. Nemohou se vůbec bránit.

Padnou pod našimi koulemi a ani nebudou mít čas na nás zamířit.“

„Myslíš? Jen se na ně podívej a vystřel. Jsem zvědavý, jak to uděláš.“

Ukázal na bratry, kteří se stále velmi horlivě zaměstnávali ohledáváním stop, a zdálo se, že si této nebezpečné skupiny vůbec nevšimají. Také odjezdu hledačů diamantů nevěnovali zdánlivě žádnou pozornost.

„U všech ďasů!“ zaklel muž. „Máš pravdu. Teprve teď pozoruji, jak chytře si šibalové počínají, aby od nás nebyli zasaženi.“

„Je to jasné, pohybují se krok za krokem a svá zvířata staví přímo mezi sebe a nás, že kdybychom střelili, zasáhli bychom jediné mezky. Tímto způsobem obešli celý kruh. A všimni si, že pravici mají neustále na kohoutku pušky, kdežto levou rukou třímají ručnici připravenou k okamžité střelbě. Kdyby na ně jen jediný z nás namířil, padne v mžiku jejich koulí. Jsou to ďábelsky chytří chlapi. Zdá se, jako by zvířata věděla, že mají krýt své pány. Zachovávají stejný krok a muži z nás nespouštějí svůj zlověstný pohled.“

Bylo to skutečně tak, že nemohli vystřelit. A když oba Čmuhálkové skončili ohledávání kruhu a blížili se volnými kroky, třímali své pušky tak, že mohli okamžitě vypálit. Mezci šli před nimi, jakoby k tomu byli vycvičeni, což také ovšem byla pravda.

„Co to vidím? Kupci diamantů odešli?“ zvolal Jim udiveně, jakoby jejich zmizení zpozoroval teprve nyní.

„Již dávno,“ odvětil Stewart. „Tam vzadu je ještě vidět, jak odjíždějí.“

„Kam?“

„Zpátky, jak vidíte.“

„To ovšem vidím. Ale chtěli s námi přece jet do Helmers Home!“

Proč se tedy vrací?“

„Protože jsou hlupáci. Podobné pošetilosti se nedá ani uvěřit.“

Jen si představte, ztratili své peníze.“

„Ah! Měli peníze?“

„Zajisté! Jeden měl tobolku s papírovými penězi v brašně u sedla.“

Zatím, když jsme na vás čekali, zpozoroval, že se na brašně protřhl šev a tobolka vypadla. Zděsil se ovšem velice. Okamžitě obrátili koně, aniž by s námi předtím promluvili. Při odjezdu na nás ještě volali, abychom vám oznámili, že dospějí k Helmers Home zítra večer nebo nejpozději pozítří v poledne, a potom se ihned vydají s Juggle-Fredem na cestu přes Llano.“

„Dobrá! O skutečném důvodu jejich odjezdu nebudu přemýšlet.“

„Domníváte se snad, že nás obelhali?“

„Neobelhali vás, ale vy nás. Nemám chuť věřit pohádce o ztracené tobolce. Naše nosy jsou dost velké, netřeba nám na ně ještě věšet bulíky. Jsem si úplně jist, že se vydají jiným směrem, jakmile je ztratíme z dohledu.“

„Master, opět mluvíte urážlivě!“

„Nikoli. Řekl jsem vám jen své myšlenky, a myšlenky nemohou urážet. Ostatně, chci vám dát dobrou radu, master Stewart. Až zas budete někomu vykládat, co nemá jiný vědět, nemáchejte tak strašlivě rukama ve vzduchu, neboť za některých okolností lze jejich pohybům rozumět právě tak, jako slovům.“

„Pohyboval jsem skutečně tak živě rukama?“

„Velmi živě. Mával jste jimi tak, že jsem se obával, aby vám neuletěly.“

„Tak zlé to snad přece jen nebylo. Ostatně nezáleží mi na tom, jestli jste bez ustání pozoroval mé pohyby. O čem jsme mluvili, mohl slyšet každý. Není to žádné tajemství. Mluvili jsme o stopě, kterou jsme ztratili.“

„Ah, tak! A domníváte se, že ji ti lidé najdou jižním směrem?“

„Jižním směrem? Jak jste došel k té myšlence?“

„Tím, že jste točil rukama ve vzduchu, jako byste napodoboval větrný mlýn. Ukazoval jste levou rukou na jih a pravou jste učinil pohyb, jako byste chtěl naznačit obrys hory. Potom jste natáhl levou ruku takto před sebe, což patrně mělo znamenat rovinu. Potom jste ukázal na východ o odtud na jih. To vše bylo tak zřetelné, že vám mohu odvyprávět celou vaši řeč.“

„Tak to učiňte!“

„Milerád! Kupci diamantů jeli na východ, a nyní, když je nevidíme, se obrátili k jihu. Tam se vpravo zvedá hora, po jejíž levé straně se prostírá rovina, na kterou se mají ti lidé odebrat. Poněvadž jsou ti chlapíci zde cizinci a vy je tam posíláte přesto, že se blíží večer, není ta rovina odtud příliš daleko. Vím dobře, že je tam malé, písčité prostranství, jímž se vine potok, tekoucí z hor a ztrácí se na písčíně. Lze tam odtud dospět za tři čtvrti hodiny, a mám skutečně velikou chuť se tam dnes v noci utábořit.“

Při těch slovech pozoroval pozorně Stewartův obličej, který se nedovedl tak dobře opanovat, takže bylo jasné, že se ulekl.

„Dělejte, co vám libo, master, ale nevyprávějte nám romány!“ zvolal hrubě. „Je nám naprosto lhostejné, kde budete spát.“

Chováte se, jako byste byl vševědoucí. Raději nám povězte, zda jste našli stopu!“

„Zajisté.“

„Kde?“

„Pojďte s námi! Ukáži vám ji. Je dosud dost světlo a jde ji dobře rozeznat.“

„Jděte tedy napřed!“

„To také učiním. Ale můj bratr Tim půjde za námi.“

„Proč?“

„Aby mohl dávat pozor, kdyby vaše ručnice chtěly provést nějakou hloupost. Dejte si tedy pozor na své bouchačky. Kdyby se některé z nich zachtělo, aby spustila, Timova koule zasáhne okamžitě jejího majitele.“

„Master, upozorňuji vás, že jste vůči nám příliš prostořeký.“

„Ó nikoli. Vždyť to s vámi myslím dobře, a proto vás varuji.“

Tedy pojdte!“

Kráčel napřed, přesně k místu, odkud přijeli a ostatní ho následovali. Poslední si vykračoval Tim, pušku připravenou ke střelbě a střežil bystře každý pohyb pěti mužů.

Po malé chvíli se Jim zastavil, ukázal na zem, a řekl:

„Master Stewart, povězte, co zde vidíte?“

Muž se sklonil, aby ohledal zmíněné místo, a odušil:

„Tady ležel na skále kámen, který byl rozdrcen koňským kopytem.“

„Rozdrtil se takový kámen pod okovaným kopytem na prach?“

„Nikoli. Kůň byl neokován.“

„Tedy indiánský kůň. Pojdte dále!“

Známka rozdrceného kamene se opakovala.

„Tady je ona stopa,“ pravil Jim. „Přímá čára mezi oběma kameny míří na západ. Tam tedy mířil Indián.“

„Indián? Jak víte, že to byl Indián?“ pravil Stewart urážlivě.

„Pcha!“ odvětil Jim. „Pošetilí kupci diamantů vám jistě sdělili, že jsem vás dokonale prohlédl. Není tedy třeba, abychom dále hráli komedii. Jste stepní krkavci, a my poctiví lovci, které neoklamete, aniž jim ublížíte. Jakým způsobem jste přiměli kupce k tomu, aby vám důvěřovali, se vás neptám. Pravděpodobně jste je strašlivě obelhali. Co s nimi zamýšlíte dále, je nám naprosto lhostejné. Nepojedeme tedy na jih, abychom je znova varovali.“

Patrně si ti lidé myslí, že je nejskvostnějším požítkem, nechat se vylákat na Llano, a tam se nechat usmrtit, nás ani ve snu nenapadne, abychom je připravili o to potěšení. Učinili jsme svou povinnost, a teď je potřeba, abychom se starali sami o sebe. Na tomto místě se naše cesty rozcházejí. Odjedete dříve než my a to okamžitě! Jedte si za Indiánem, ale chraňte se, abyste na nás zamířili svoje bouchačky! Umíme dobře zacházet s lidmi vašeho druhu! Máme hlavně našich pušek stále otevřené. Ještě jediné slovo nebo podezřelý pohyb a vypálíme! Obrátte se zády, zavěste pušky na sedlo a sedněte na koně! Buďte s Bohem, ale střežte se, abyste nám kdy přišli na oči!“

Postavil se vedle Tima, a oba namířili své pušky na lupiče.

„Master Jim!“ zvolal Stewart nanejvýš rozhněván. „Tak lehce se nás nezbavíte! Jsme — — —“

„Jste lotři!“ přerušil jej Tim silným hlasem. „Máme v puškách čtyři koule a vás je pět, posledního ubijeme pažbami. A teď vám pravím ještě jedno: Kdo vyřkne jediné slovo, říkám jediné slůvko, tomu proženu hlavu koulí! Klidte se odtud, a to rychle! Jestli vás tu uvidím ještě za minutu, jste všichni ztraceni!“

Pronesl to hlasem, který nepřipouštěl pochybnosti, že to myslí vážně. Pět mužů uznalo, že by i nejmenší pohyb, v němž by se zračil úmysl odporu, byl všem osudný. Rozzušení poslechli tedy rozkaz. Obrátili se, pušky zavěsili na sedla, vyšvihli se na koně a odjeli, aniž by hlesli. Poslední připjal ještě za sebe již zmíněné sedlo a spěchal za ostatními.

Teprve, když jejich koně urazili tryskem slušnou vzdálenost, zpomalili a obrátili se. Uviděli Jima a Tima, jak stojí dosud na tomtéž místě, ale se skloněnými puškami.

„Steath!“ zaskřípal zuby Stewart. „Něco podobného se mi dosud nepříhodovalo! Pět mužů, kteří se nebojí ani ďábla, musí utéct před dvěma nosatými opicemi! Ale vsadím hlavu, že by ti darebáci při jediném dalším slově skutečně vypálili! Co soudíte?“

Všichni přisvědčili.

„Zdá se, že ti chlapi jsou skutečně vševědoucí. Z pouhých pohybů mých rukou uhodli chytráci všechno. Kdybych tak tušil, co teď asi podniknou.“

„To jde snadno uhodnout,“ pravil společník.

„Nuže, co?“

„Pojedou za kupci diamantů, aby je znova varovali.“

„O tom velice pochybuji. Jejich výstraha se setkala již jednou s neúspěchem, a Čmuchálkové nejsou lidé, kteří by nabízeli radu a pomoc dvakrát. Je však přece nutné, abychom učinili náležité opatření. Musíme zabočit na jih. Jakmile uvidíme ohně v táboře, zastavíme se a utvoříme řetěz hlídek, kterým projde jediné náš zbožný Tobiáš Bohuslav Burton, až se vrátí z Helmers Home.“

Vystěhovalci ovšem nesmí tušit naši přítomnost. Jestliže se přesto Čmuchálkové přiblíží, tak je prostě zastřelíme. Indiána teď nemůžeme sledovat, i když bych mu k smrti rád zabavil koně.

Měl mezi bratry cenu tři sta dolarů, ne-li více.“

„Byl to vlastně přece jen nesmysl, že jsme se dali s rudochy do hádky jen proto, abychom jim zabavili koně. První je mrtvý, a druhý nám unikl. Zato jsou nám teď na stopě dva nosáči. Setkají se s karavanou a pokazí nám celý krásný podnik.“

„Mám pocit, že to neučiní. Kupci je urazili a proto se o ně nebudou dále zajímat. Pojedou rozhodně k Helmers Home, kde budou vyprávět o setkání s námi. Co se tam dojedná, nejde zatím posoudit. Nezbyvá, než všechno oznámit hned za svítání Burtonovi, aby se vydal s karavanou na cestu, zavedl ji daleko a zmizel s ní z okolí. My ovšem zmizíme ještě dřív.“

Jeli ještě dost daleko na západ, a potom zabočili k jihu.

Jim a Tim neodložili pušky dřív, dokud jezdcí nebyli z dostřelu.

Potom se Jim obrátil k bratrovi, a se spokojeným úsměvem se zeptal:

„Nuže, starý Time, jak se ti o líbilo?“

„Právě tak, jako tobě,“ odvětil bratr a tvářil se stejně jako Jim.

„Nebyl-li to nejskvostnější požitek?“

„Ovšem! Když se musí pět chlapů pokradmu odplížit od dvou bodrých lovců, jako pudlové od krajáče mléka, — je to skutečně zajímavé.“

Běželo tu o život.“

„To určitě. Bylo to jasné z jejich pohledů i pohybů. Doufám, že si nemyslíš, že kupci diamantů ztratili peníze?“

„Ani mne to nenapadlo. Odjeli k jihu, proč a nač, po tom nám nic není. Varovali jsme je, další povinnosti k nim nemáme. Domnívali se, že jsou neobyčejně chytří a moudří. Gibson dokonce studoval práva, proto nemyslím, že bychom se jim měli vnučovat se svou pomocí. Jestliže chtějí ve své domýšlivosti prorazit hlavou zeď, ať se přičiní, aby to dokázali bez naší pomoci. Soudím, že ubohý Indián si zaslouží naši pomoc mnohem spíše, a bude ji taky více hoděn.“

„To jistě! Vyhledáme ho?“

„Ano. Víme, kam se ubíral, směrem vpravo, do končiny stříbrných dolů. Výklad o těch dvou kamenech, které jsme sami rozšlápli, měl jen účel, aby je zmátl. Viděl jsem zřetelně kapky krve a velice bych se divil, kdybychom nenašli Indiána v průsmyku stříbrných ložisek.“

Opustili místo a mezci běželi za nimi. Nevyšvihli se do sedla, aby mohli stopu důkladně pozorovat, což bylo nyní dost obtížné, neboť se již stmívalo.

Po chvíli zahlédli na zemi malý předmět, byla to červená, pečlivě broušená hlavička dýmky míru. Jim ji zvedl, skryl ji do kapsy a spokojeně řekl:

„Jdeme správně. Tato hlavička se smekla z dýmky a spadla nepozorovaně na zem. Jestli patřila starému, zraněnému Indiánovi nebo mladému, se záhy dovíme.“

„Patrně starému. Mladý Indián jistě ještě nebyl nahoře v Minnesotě a nepřinesl si ještě hlínu na dýmky ze svatých ložisek.“

„Možná, že dýmku ukořistil. Tu by mohl používat, kdežto zděděnou nikoli.“

„Indián může zdědit dýmku? Vždyť ta se vždy zahrabe s majitelem.“

„U mnohých indiánských kmenů to není tak přísné. Blahodárný vliv milých a dobrosrdečných bělochů se uplatnil i v této záležitosti.“

Ostatně podle značky vyřezané na hlavičce se zdá, že majitel byl Komanč, a k tomu náčelník. Ještě že známe dobře nářečí tohoto kmene. Musíme je zavolat, jinak by se nám mohlo stát, že by nás pozdravili několika koulemi, což by ovšem nebylo nejskvostnějším požítkem.“

Skála se zde zvedala do výše. Bratři měli po levici skalní stěnu a vpravo veliké množství skalních sutin, mezi nimiž mohl stěží proniknout člověk, natož zvíře. Směrem, kterým se dali, byla jediná schůdná stezka, takže se dalo soudit, že i Indiáni se ubírali tudy.

Konečně stanuli před vysokou tmavou hromadou drobného kamení. Byl to šterk, který kdysi lidé vyvezli z dolu a nasypali před něj.

Jak vysoká je tato hromada nemohli posoudit, neboť se zatím setmělo.

Uvolnili uzdy a připevnili je na dva velké kameny. Potom se zvolna šplhali na hromadu. Nijak se však nenamáhal, aby nepůsobil hluk, naopak pečovali o to, aby bylo co nejvíc slyšet skřípění písku pod jejich nohama. Šlo o to, aby zjistili, jestli je někdo nahoře dříve, než použije pušky.

Po malé přestávce, kdy pozorně naslouchali, postřehli šustění kamene, který se řítí z vrchu.

„Poslouchej!“ zašeptal Jim. „Soudili jsme správně, že Indiáni jsou nahoře. Mají se na pozoru. Raněný patrně leží v příkopu, jestli ještě žije a mladý Indián hlídá na hromadě. Zavolej na ně, Time!“

Tim poslechl, a zvolal ne příliš hlasitě:

„Tuquoil omi gay nina, tau umi tsah! – Nestřílej, mladý válečníku! Jsme tvoji přátelé!“

Nyní očekávali odpověď. Uplynula chvíle, než zaslechli otázku:

„Haki bit? – Kdo přichází?“

Byly to pouhé tři slabiky, ale i ty úplně stačily, aby bratři poznali, kdo stojí nahoře, neboť obě slova byla pronesena nářečím, kterým mluví kočující Komančové, kteří kdysi bývali nepřáteli Keioweshů a nyní jsou jejich spojenci.

„Gia ati masslok akona – Dva dobří bílí muži,“ odpověděl Tim.

„Bite uma yepe! – Pojdte nahoru!“ ozvalo se z vrchu po chvíli mlčení.

Vystupovali na vrchol. Když dospěli k hornímu okraji kopce, uviděli lidskou postavu, která před nimi stála s puškou, připravenou k ráně.

„Naba, o nu neshuamo! – Stůjte, nebo střelím!“ poroučel Komanč.

Bratři poznali, že je to skutečně mladý Indián. Tim ho upokojil:

„Můj mladý, rudý bratr nemusí střilet. Přišli jsme, abychom mu pomohli.“

„Jsou moji bílí bratři samotní?“

„Ano.“

„Sledovali stopu mého koně?“

„Náhodou jsme přišli na místo boje a vyčetli jsme ze stop, co se stalo. Potom jsme sledovali tvou stopu i stopu vašich nepřátel, abychom vás proti nim hájili. Jste udatní rudí válečníci, ale oni jsou zbabělí lupiči, kteří strachem před námi museli uprchnout, ač jich bylo mnohem více než nás.“

„Mluví můj bratr pravdu?“

„Nelžu. Na znamení, že přicházíme jako tvoji přátelé, složíme před tebe své zbraně a potom můžeš rozhodnout, máme-li si je vzít nazpět či nikoli.“

Odložili pušky i nože. Ještě stále na ně mířil puškou a pravil:

„Běloši mívají na rtech med, ale v srdci žluč. Odloží zbraně, aby získali důvěru, potom však za nimi

přijdou další, kteří nesou smrt.“

„Petrně nás považuješ za muže z bandy lupičů. Ale nejsme jimi, mylíš se.“

„Tedy mi povězte, kde je oněch pět mužů? Protože jste sledovali stopu, musíte to vědět.“

„Zastihli jsme je na skále, když hledali tvou stopu, kterou ztratili. Nejprve jsme s nimi hovořili přívětivě, abychom je oklamali. Nemohli najít ztracenou stopu. My jsme však ihned spatřili krvavé krůpěje, které vytekly z rány tvého druha.“

Neřekli jsme jim to však, a zmátli jsme je nepravou stopou, po níž jeli na Západ. Řekli jsme jim, že je máme za lupiče a vrahy, a namířili jsme na ně své pušky právě tak, jak ty míříš na nás.

Tak jim nezbývalo, než s hanbou odjet.“

„Proč jste je neusmrtili?“

„Protože nám neublížili. Zastřelíme člověka jen tehdy, když jsme k tomu přinuceni, když musíme hájit svůj život.“

„Mluvíte slovy dobrých lidí. Moje srdce mi říká, abych vám věnoval důvěru, ale jiný hlas mi šeptá, abych byl opatrný.“

„Neposlouchej toho hlasu, nýbrž náklonnosti svého srdce. Ptej se sám sebe, proč jsme k tobě přišli! Nic jsi nám neučinil, nemáme tedy důvod ti ublížit. Víme, že jsi byl pronásledován, vyčetli jsme ze stopy, že tvůj společník je zraněn, a přišli jsme proto, abychom ti nabídli pomoc. Není-li naše nabídka vítána, ihned odejdeme, neboť není naším zvykem, abychom někomu vnucovali svou pomoc.“

Uběhla chvíle a Indián stále neodpovídal. Patrně přemýšlel. Potom pravil:

„Není mi třeba vaší pomoci. Můžete odejít.“

„Dobrá, opustíme tě tedy, jen si přejeme, abys toho později nelitoval.“

Sebrali zbraně a zvolna slézali ze skály. Nedospěli ještě daleko, když se Tim zastavil a šeptem se zeptal:

„Neslyšel jsi nic, starý Jime? Připadá mi, jakoby se vpravo od nás skulil dolů kámen.“

„Nic jsem neslyšel.“

„Já však slyšel naprosto zřetelně. Neplíží se tam nějaký člověk kolem hromady? Buďme opatrní.“

Sestupovali dále. Když dospěli k úpatí, vzpřímila se náhle těsně před nimi tmavá postava.

„Stůj, brachu!“ zvolal Jim a přiložil pušku k lici. „Ani krok dále, jinak střelím!“

„Proč chce běloch střilet, když přicházím v přátelském úmyslu,“ ozvala se odpověď.

Poznali hlas Indiána, s kterým rozmlouvali nahoře.

„To jsi ty?“ optal se Jim. „Sestoupil jsi tedy současně s námi.“

Tedy proto slyšel Tim padající kamení. Tvoje noha je shodila. Co tady chceš?“

„Chtěl jsem se přesvědčit, je-li řeč bělochů pravdivá. Kdybyste byli moji nepřátelé, neopustili byste mne. Protože jste uposlechli mého vyzvání, a nic jste proti mně nepodnikli, obstáli jste ve zkoušce.“

Nejste mými pronásledovateli a prosím vás, abyste se mnou opět vystoupili a podívali se na Tevna-šohe, který je mým otcem.“

„Tevna-šohe – Ohnivá hvězda, slavný náčelník Komančů je zde?“ optal se Tim s úžasem.

„Ano, je tady. Je mrtev. Jsem Shiba-bigk – Železné srdce, jeho nejmladší syn, a pomstím na vrazích jeho krev. Ať mne běloši následují.“

Šplhal napřed a Čmuchačkové za ním.

Když dospěl nahoru, krácel ke skalní stěně, a vstoupil do otvoru, který oba bratři znali, neboť zde nebyli poprvé. Byl to vchod do starého opuštěného stříbrného dolu.

Slabý dým jim šel vstříc. Když kráčeli chodbou asi třicet kroků, uviděli jakýsi ohniček. Malá hromádka pracně nasbíraného dřeva ležela vedle plamene, který měl ten účel, aby osvětlil nebožtíka, který seděl opřen zády o stěnu.

„Železné srdce“ odložil pušku a usedl proti mrtvole. Přiložil větev na oheň, vzpřímil kolena do výše a položil si na ně bradu.

Tak hleděl upřeně a mlčky na nebožtíka.

Oba zálesáci tu stáli rovněž beze slova. Znali dobře indiánské zvyky a věděli, že by slovy urazili synův bol. Tváře obou Indiánů nebyly pomalovány, což bylo znamením, že nebyly na cestě s nepřátelskými úmysly. Nebožtík byl krásný muž, Komančové vůbec předčí sličností mnohé indiánské kmény. I nyní se jeho tvář leskla jako světlý bronz. Měl zavřené oči a rty křečovitě semknuty, neboť jeho smrt byla velice bolestná. Spodní část indiánské košile byla rozevřená, takže byl vidět obnažené místo, kam vnikla nepřátelská koule. Ruce křečovitě sevřené v pěst spočívaly na kolenou – další důkaz, jaká muka vytrpěl v posledních okamžicích.

Teprve po delší chvíli usedl i Tim s Jimem, ale tak tiše, jakoby se obávali, že by nebožtíka hřmotem vyrušili z klidu. Blízkost zesnulého působí vždy posvátným dojmem. Rozechvění jímá smrtelníka, pocítí-li dech věčnosti.

Vtom Shiba-bigk konečně pozvedl hlavu, pohlédl na bratry a řekl:

„Slyšeli jste někdy o „Ohnivě hvězdě“, náčelníkovi Komančů? Pak ovšem víte, že byl udatným válečníkem.“

„Ano,“ odvětil Jim. „Poznali jsme náčelníka hned, jak jsme ho uviděli. Seznámili jsme se s ním nahoře na Rio Roxu, kde nám přispěchal na pomoc, když nás přepadl houf Paunihsů.“

„Jste tedy jistě přesvědčeni, že bude ve věčných lovištích velet mnoha válečníkům. Ale Manitou ho k sobě nepovolal v boji.“

Náčelník Komančů byl zavražděn.“

„Jistě od těch, kteří vás pronásledovali?“

„Ano.“

„Jak se to přihodilo a jak jste se vlastně ocitli až zde?“

„Byli jsme daleko v zemi bělochů. Válečníci Komančů zahrabali válečnou sekeru a žili v poslední době s bělochy v míru. Nebylo jim třeba, aby se obávali navštívit města bělochů. Ohnivá hvězda lovil se svými lidmi na řece, která se jmenuje Rio Pecos. Tam se setkal s bělochy, kteří se ubírali do vzdáleného města jménem Austin. Protože však cesta byla ohrožována jinými rudochy, prosili pohlavára, aby jim dal znalého vůdce. Rozhodl se, že je bude provázet sám a vzal i mne, abych uviděl domy a města bělochů. Dojeli jsme šťastně do Austinu a sami jsme se vraceli domů. Dnes, když nadešla poslední třetina dne, setkali jsme se s vrahy. Žádali na nás koně, když jsme jim je odepřeli, střelil jeden z nich Ohnivou hvězdu do života. Náčelníkův kůň se splašil a utekl. Musel jsem ho následovat, neboť náčelník byl raněn, a nemohl jsem tedy zápasit s bělochy. Jestliže jste viděli stopu, uhodnete zajisté, co se stalo potom.“

„Ano. Zabil jsi jednoho z nich a vzal jsi mu skalp.“

„Tak jest. Kůže z hlavy visí zde na mém opasku. Ale dostanu skalpy všech ostatních vrahů. Během noci budu truchlit nad otcem a zazpívám mu pohřební píseň náčelníků, zítra ho pochovám zatím do tohoto kamení, a potom přivedu válečnický Komančů, kteří mu zbudují hrob, přiměřený jeho udatnosti a důstojnosti. Jakmile však ukryji nebožtíka před slunečními paprsky, budu ihned sledovat stopu vrahů. Shiba-bigk ještě není slavným bojovníkem, neuplynulo mnoho zim od jeho narození. Je však syn slavného náčelníka, a běda bělochům, po jejichž stopě se pustí! Jsou ztraceni!“

Povstal, přistoupil k otcí, položil mu ruku na hlavu a pokračoval:

„Běloši přísahají, Komanč mluví bez přísahy. Pamatujte si moje slova: Až bude zhotoven hrob, ať z jeho vrcholu visí všech šest skalpů náčelníkových vrahů. Železná srdce to praví a tak se také stane! —“

V.

ZVĚD

Příštího dne v poledne seděl Helmers s Juggle-Fredem a Hobbel-Frankem u stolu před domem. Černoch Bob tam nebyl. Byl ve stáji u černého farmářova sluhy.

Muži před farmou se bavili hovorem o včerejší události, o souboji mezi Bloody-Foxem a cizincem, a o jeho smrti, nebylo tedy divu, že se rozmluva dotkla i různých okolností, které souvisí se smrtí, a konečně se stočila i na strašidla.

Helmers a Fred se vyjádřili naprosto rozhodně, že je nemožné, aby se duše nebožtíka vrátila a mohla být vidět, tím méně, aby mohla mluvit, když nemá fyzické ústrojí, které mluva vyžaduje. Frank ale nejrozhodněji obhajoval víru ve strašidla a když ostatní dva stále dávali najevo pochybnost, zvolal velmi hněvivě:

„Jste oba hloupí, náramně hloupí! Nelze vám od hlouposti pomoci, neboť co jsou platny krávé muškáty? Na takové muškátové oříšky nadsmyslného života, tedy na to vše, co je nadzemské i podzemské, má jen ten dobré zuby, kdo se již v nejútlejším mládí zabýval insolvencí duchů. To však u vás není, a proto se ani nemusím divit a zlobit, že se z vaší zanedbané duše vytratily duchové i strašidla. Kdybych byl nebožtíkem, což našťásti není pravda, vzbudil bych vás dnes o půlnoci! To by vám přivodilo jiné, lepší názory!“

„Tak nám podejte důkaz, jen jeden jediný důkaz!“ smál se Fred.

„Potom vám rádi uvěříme.“

„Důkaz? Nesmysl! Důkazy vůbec nic nedokazují. Mám-li po ruce důkaz, potom přece není třeba, abych něco dokazoval důkazy!“

Musíme to vidět, vidět na vlastní oči. To je takzvaný italský okulírovací důkaz, proti kterému nelze naprosto nic namítat. My, učenci, jsme úplně přesvědčeni, že — — —“

„Neříká se snad okulární, a ne okulírovací důkaz?“ přerušil Fred proud jeho řeči.

„Mlč, kaziteli hebrejštiny!“ vyhrkl Frank. „Mně bys chtěl vykládat o svých submarinních vědomostech, které jsem již před třiceti lety zapomněl! Mně ovšem byly již vrozeny tyto sluneční protuberance anonymních jazykových vědomostí. Už jako nemluvně jsem křičel čínsky, spal arménsky a pil polynéské mléko ze sanskrtské láhve. A ten člověk mi řekne, že jsem se zmýlil! Vždyť ten chlap ani neví, jaký je rozdíl mezi okulár a okulír.“

Okulírovat znamená roubovat. To vím jako bývalý sloup lesnictví velmi dobře. A když ti tedy nyní důkaz vroubují do hlavy, jedná se o okulírovací důkaz. A takovými okulírovacími důkazy vám mohu podat kartaginské potvrzení, že na světě jsou strašidla.“

„Viděl jsi už někdy nějaké?“

„Ne jedno, ale nejméně tucty. Kolem mne duchové a strašidla jen létají, právě proto, že jsem duchaplný mirmidon. Ostatně, můžu vám to dokázat, jak se samo sebou rozumí, také absolutně filologicky.“

Existuje-li slovo, musí existovat i předmět, který to slovo pojmenovává. Slovo strašidlo je zde, proto tu musí být i skutečné strašidlo, ať už je kdekoli, třeba na seníku. To je přece jasné jako leštidlo na boty. Moricburský učitel, kterému děkuji za své geniální vzdělání, věřil také ve strašidla.“

„Tak? A jak se ten pán jmenoval?“

„Eliáš Strašpytel.“

„Ach tak! Nomen et Omen.“

„Prosím, abys mi tady nemluvil portugalsky. To ti naprosto nesvědčí. Patrně jsi zůstal během posledního století v pokroku úplně pozadu. Uvázl jsi na stupni předhistorického středověku a proto patrně vlídný trubadúr nezapěl nad tvou kolébkou:

Gaudea, muzikatur, Jůve, nes domů kus!“

Fred propukl v srdečný smích, až mu slzy tekly po tváři, a Helmers mu přizvukoval.

„Proč se smějete?“ optal se Frank. „Trubadúrové nebyli přece nijak směšnými figurami v eskymáckých křížových taženích. Dobyli Jeruzaléma pod vedením Bohumila z Oleum a o dva roky později, když Parmenio řekl: „Stralsundu musím dobýt, i kdybych byl připoután k nebi řetězy,“ odvětili mu: „Nečih se směšným, starý Švédó! Garda padne, ale nepopustí!“ A takovým hrdinům se posmíváte? Nemáte skutečně žádný pojem o rozzuřených postavách izolované doby světových a válečných dějin.“

„Ó, trubadúřům se nesmějeme,“ odušil Fred, „ale je nám směšný tvůj „Gaudeamus“.“

„To si vyprošuji! Tuto píseň znám tak dobře, jako své boty.

Ostatně, nepodaří se ti, abys mne svými morfologickými poznámkami svedl od mého původního tématu. Šlo vlastně původně o strašidla — —“

Zarazil se, neboť uviděl, že se blíží jezdec, který je oblečen do stejnokroje vojáka Spojených států.

Podle odznaků to byl důstojník.

„Good day!“ pozdravil je. „Dospěl jsem správně k farmě, která se jmenuje Helmers Home?“

„Yes, sir!“ odvětil Helmers. „Tento dům patří mně.“

„Takže sám Helmers? Těší mne, že jsem se s vámi setkal, neboť přicházím, abych se vás na něco zeptal.“

„Na co?“

„To nejde tak rychle vypovědět. Dovolte mi, abych se na okamžik posadil!“

Seskočil z koně a usedl. Všichni si ho pozorně prohlíželi, ale voják nedal najevo, že to pozoruje. Byl to silný, ramenatý muž.

Jeho pohled byl bystrý a pronikavý. Rty nebylo vidět, neboť měl přes ně učesané kníry.

„Jsem zde jako vyzvědač,“ pravil ledabyle. „Jsme ve Fort Sill a chceme vniknout do Llana.“

„Za jakým účelem?“

„Vláda byla zpravena, že se zde poslední dobou přehodilo mnoho zločinů. To ovšem vyžaduje rychlou a rozhodnou nápravu. Musíme však počítat s tím, že jednotliví pachatelé jsou spolčení, a že budeme muset jednat s celou tlupou takových lidí. Musí jim být zasažena silná, zničující rána. Dva jízdní oddíly dostaly rozkaz, aby plains i jeho okolí zbavily podezřelých čeládky. Vojsko se teď nalézá, jak už jsem se zmínil, u Fort Sill a mne vyslali napřed, abych poznal krajinu a seznámil se s poctivými obyvateli. Jsme totiž přesvědčeni, že nás bude každý takový s radostí podporovat.“

„To se rozumí samo sebou, sire! Jsem potěšen, že jste se u mne zastavil a můžete být přesvědčen, že vás budu ze všech sil podporovat. John Helmers je známý jako muž, na kterého se každý řádný člověk může úplně spolehnout.“

„Slyšel jsem o tom, a proto k vám přicházím.“

Helmers důstojníkovi úplně důvěřoval. Vyprávěl mu všechno, co slyšel od posla a potom o včerejším souboji i smrti cizince.

Důstojník poslouchal velmi pozorně. Nepohnul ani brvou, ale očimu jen jiskřily. Helmers se domníval, že to nutno přičíst důstojnickové zájmu na souboji. Bystřejší pozorovatel by však postřehl, že tento intenzivní záblesk očí není ničím jiným, než projevem zlosti a nenávisti. Jeho pravice stiskla rukojeť šavle, a v jednom okamžiku se zdálo, jakoby slabě zaskřípal zubama.

Jinak se však choval klidně a snažil se, aby na sobě nedal znát než přirozenou účast, jakou by farmářovo vyprávění vzbudilo u každého jiného posluchače.

Když Helmers skončil svůj výklad, poptal se ho důstojník na všeobecné poměry v této krajině, na nebezpečí Llana estakada a konečně dodal, že to bude velice obtížné, jestli ne naprosto nemožné, aby jej dva oddíly projely, vzhledem k nedostatku píce a obroku pro koně, a co hlavního, není vody. Kdyby vzaly zásoby s sebou, bylo by nutno mnoho koní k nesení břemen, a ti by byli výpravě na obtíž a spotřebovali by zásoby sami pro sebe.

„Možná, že máte pravdu,“ pravil důstojník. „Po té záležitosti mi nic není, nýbrž je to věc velitele. Ale povězte mi raději, jak je to vlastně s pověstí o duchovi Llana estakada? Slyšel jsem už mnoho vyprávět o této záhadné bytosti, ale nikdy jsem neslyšel nic určitého.“

„Potom jste na tom právě tak jako já a všichni ostatní. Každý o něm slyšel vyprávět, ale nikdo neví nic určitého. Vše, co o tom vím, vám povím několika slovy. Duch Llana estakada je záhadný jezdec, k němuž se nikomu živému zatím nepodařilo přiblížit.“

Každý smrtelník, který jej uviděl zblízka, zaplatil to životem, zasažen koulí doprostřed čela. Při tom je nápadné, že tito nebožtíci byli většinou zločinci, díky kterým je Llano nebezpečné. Duch je tedy patrně osobnost, která si vzala za úkol trestat zločiny spáchané na Llanu.“

„Tedy člověk?“

„Ovšem!“

„Ale jak je možné, že je všude, a přece ho není nikde vidět? Je přece nutné, aby si opatřil jídlo a pítí, a krmivo i vodu pro koně! Kde to bere?“

„To je právě to, co nikdo nechápe.“

„A jak si počíná, aby se s nikým nesetkal?“

„Hm, to se ptáte skutečně mnoho, sire. Byl již viděn, ale jen z dálky, jak pádí jako štván běsem. Často srší kolem něho i za ním jiskry. Mám známého, který ho viděl v noci. Tvrdí, že může tisíckrát odpřisáhnout, že hlava, lokty, jezdcova puška, ba i tlama, uši a ohon koně jsou posety malými plamínky.“

„To je nesmysl!“

„Zdá se. Ale můj přítel je muž pravdumilovný, od něhož nelze očekávat lži nebo tlachání.“

Nyní, když se řeč stočila na toto téma, dal se Hobbel-Frank do řeči. Dosud se mluvilo anglicky, takže byla jeho řeč střízlivá, jako u všech ostatních. Jen když mluvil mateštinou, začaly se u něj objevovat vrtochy, jež měl v hlavě.

„Tady to máte!“ zvolal. „Nikdo nechce uvěřit přirozenosti nepřirozených věcí. Tvrdím, že duch Llana estakada není člověk, ale strašidelná bytost, která tady zbyla po řeckých furiích a odstěhovala se na osamělé Llano. Že srší jiskrami, tomu milerád věřím. My, smrtelníci, odfukujeme při kouření spousty tabákového dýmu, proč by tedy duch nemohl chrlit oheň?“

„Může však duch střílet z pušky?“ optal se důstojník pohrdavě Hobbel-Franka.

„Proč by nemohl? Viděl jsem před lety na výročním trhu, že slepice střílela z malého děla, zajíc to dovedl taky. A co dokáže slepice nebo zajíc, to tím snáze dovede duch!“

„Uvádíte velmi zvláštní důkazy, sire! Příliš moudrosti a ostrovtipu tím ovšem neprozrazujete!“

Tato slova ovšem Franka urazila. Odvětil ostře:

„To je možná pravda. Ale mám důvod, proč nemluvím tak učeně, jak bych mohl. Vaše tvář má hloupý výraz a vzbuzuje obavu, že byste mi neporozuměl, kdybych použil řečnických obrátů, které jen nepatrně přesahují horizont školáka.“

„Master!“ vybuchl důstojník. „Jak si dovoluujete takovým způsobem urážet důstojníka Spojených Států?“

„Hlouposti! Nerozčilujte se! Jste-li kapitán nebo lampář, je mi naprosto lhostejné. Sám jste začal urážet, a proto musíte v klidu přijmout mou odvetu. Jestli vám to není po chuti, jsem ochoten vyrovnat spor dobrou ranou z pušky. Vaše hodnost neimponuje zálesákům.“

Bylo patrné, že se důstojník snaží, aby překonal svůj hněv, neboť odušil klidným hlasem:

„Bylo by mi líto, kdybych vás měl zastřelit. Dovedu výborně vládnout puškou, ale nejsem rváč a bijí se jen s důstojníky.“

Ostatně zachoval bych se bezohledně k panu Helmersovi, kdybych zde prolil krev. Míním zde zůstat, dokud sem nedospěje naše vojsko, a proto mi záleží na tom, abych nerušil klid a mír v jeho domě.“

„Jsem vám za to vděčný, sire,“ pravil Helmers. „Chcete-li u mne zůstat, dám vám zvláštní pokoj a postarám se dobře i o vašeho koně.“

„To je velmi milé. Zavedu tedy koně hned do stáje.“

„Zavedu vás tam a potom zajdeme k mé ženě, která vám ukáže pokoj.“

Zvedl se a důstojník rovněž. Oba kráčeli s koněm směrem ke stáji.

Po chvíli se vrátil farmář sám a sdělil oběma hostům, že důstojník zůstal ve svém pokoji, aby si odpočinul. Helmers se těšil z přítomnosti tohoto hosta a z ohlášeného příjezdu oddílů.

Frank však zavrtěl hlavou a pravil ve své mateštině:

„Mně se ten člověk naprosto nelíbí. Má ve tváři něco, co uráží můj útlocit. Jeho oči mi připadají jako dvě masná oka na chudé polévce. Hledí jimi pichlavě a přece z nich nevychází nic moudrého. Nevsadil bych se, že je to poctivý chlapík. Myslím, že by nedovedl vyslovit slovo „trakař“.“

„Trakař? Proč právě toto slovo?“ optal se Juggle-Fred.

„To nevíš? Tomu se nelze ani divit, neboť jsem se dosud nesetkal s bývalým gymnazistou, který by si toho příliš pamatoval. Ještě dobře, že se Hobbel-Frank těší tak kolosální paměti a svými vědomostmi může vypomoci miniaturním studentům. Pokud běží o slovo „trakař“, které značí asi tolik jako kolečko, poznamenávám, že tento předmět hrál veledůležitou roli tehdy, když Hunové za časů císaře Themistokla chtěli dobýt Labe. Jak známo, nebyli Hunové jezdci, nýbrž jen horda pěších infanteristů.“

Vezli svou výzbroj na trakařích. Když pak chtěli přejít přes Labe, napadlo je, že to provedou inkognito, a vydávali se za brazilské Araby. Avšak u vody stál jakýsi starý polní maršálek a žádal, aby každý vyslovil slovo „trakař“. Kdo to nedovedl, tomu prostě sťal hlavu. Protože však Hunové neměli mluvící ústrojí tak vycvičené, aby mohli vyslovit „ř“, a říkali „trakar“, ztratili tolik lidí, že Maharadža z Delfi vystavěl u Labe proslulou pyramidu z lebek, stejnou, kterou později zničil Timurlenk.“

Oba posluchači zírali s úžasem na mluvčího. Ted' už nevěděli, mají-li se smát nebo plakat.

„Ale, Franku!“ zvolal konečně Fred. „Co to vlastně mluvíš?“

„Tacet! Poněvadž nerozumíš latinsky, řeknu ti to raději česky:“

Zamkni chleběrnu. Snad bys mi nechtěl ještě ke všemu přinést „Knihu soudců“? Říkám ti jen tolik, že znám všechna jména a poměry všech městských soudců po celé Izraeli velmi důkladně.

První soudce přišel hned po Mojžíšovi a nazýval se Joshua. Byl to stejný muž, který slunci i měsíci nahnal tolik strachu, že nemohly ani o píd' dále. Bylo to v bitvě u Tours a Poitiers proti Karlu Martelovi, knížeti Edomitů. Slunce chtělo totiž zmizet za Himaláji a měsíc se již skryl za Čimboraso.

Aby den trval ještě déle, vztáhl Joshua pravici, hrozil oběma nebeským tělesům a zvolal:

Oribus pictus, boa constrictus, spiritus rectus, genua flectus!

A hned se zastavil Phobus i Lunetta a čekali poslušně, dokud bitva nebyla vyhrána. Vidiš, Frede, znám dějiny tak přesně, jako bych býval tehdy sám tím měsícem. Podobné okamžiky světových dějin mi utkvěly připevněné v míše, kde, jak známo, je anatomické sídlo paměti. V této vědě předčím vůbec všechny učence. Jejich knihy jsou ovšem dost dobré, ale nemají ten pravý, duchaplný nátěr, a ty četné mezery, které zanechali, byl bych mohl doplnit jen já sám, kdyby bývali tak chytří, aby se v té věci obrátili na mne.“

„Ovšem,“ smál se Fred, „rád věřím. Ale spisovatelé světových dějin tě snad ani neznali!“

„Tak? Měli tedy přijít do Moricburku, kde jsem se tehdy zdržoval.“

Snad ještě ke všemu nebudu běhat za takovým letopiscem, který vlastně nepíše nic jiného, než co najde v knihách a listinách. Já však vlastním ingeniem, rétoricky skládám lexikální světové dějiny, zkoumám a pátrám, kdo se navěky proslavil, a vůdce nebo státník, který obстоjí při této zkoušce, je zahrnut do análů mé kritické inspirace. Ale nikdo jiný, neboť se světovými dějinami nutno zacházet velice opatrně.

Do souhrnu smrtelných bohů a nesmrtelných hrdinů nelze zařadit nikoho, kdo si to nezaslouží, jinak by se člověk blamoval pro všechny časy. Jen si vzpomeňte na letopisce Rafaela Sanzia! Tento nepochopitelný chlapík byl tak neopatrný, že svými světovými dějinami učinil paliče a žháře Herodia nesmrtelným. To byla přece zpozdilost prvního řádu!“

„Herodias? Žhář?“ optal se Helmers.

„Ovšem. Patrně vám vaše zásoby paměti zase nedostačují? Herodias byl onen mexický darebák, který ve slavném přístavním městě Ephoru zapálil letohrádek bohyně Diany a to jen proto, aby zvuky trub hlásaly jeho jméno potomstvu.“

„Patričně miníte Herostrata, který zapálil chrám Diany z Ephesu?“

Herodias nebyl muž, ale žena, totiž manželka Herodesa Antipy.“

„Ach, tak! Co všechno nevíte!“ odvětil Hobbels-Frank velmi posměšně. „Herostratos! Ephesus! Antipas. No ne, co vy všechno spletete! Tomu by nikdo neuvěřil! Herodes Antipa se ani vůbec neoženil, odešel svobodný k praotcům. Ještě v poslední hodině svého života složil překrásné operní libreto:

Nikdo nebude nic po mně dědit, proto mohu klidně zemřít,

což potom belgický skladatel Sakuntalawynský upravil pro hudbu s šestiosminovým taktem. Tento elegicky-farmaceuticky vystrojený verš dokazuje až do konzistence, že se Herodes odebral na onen svět jako svobodný strýc. A Herodia znám ještě lépe. Když spálil ten letohrádek, přešel do Egypta. Tam se stal místokrálem a nechal povraždit všechny Moluky.“

„Chceš snad říct mameluky?“ opravil ho Fred.

„Nesmysl! Mameluky jsou ostrovy mezi Japonskem a Skotskem.“

Molukové byli tělesní strážci egyptského samovládcе všech Rusů i Prusů. Herodias je dal povraždit, poněvadž mu byli nepohodlní.

Tak, to je moje oprava vašich chybných názorů! Příště na mně však s takovými věcmi nechodte, jinak odtáhnete jako kdysi známý hvězdář Juvenis Mendax.“

„Jak to?“

„To se ještě ptáš? Juvenis Mendax byl Valdštýnovým hvězdářem, ale přidal se ke staré škole a měl tak zvrácené názory o nebeské obloze, že musel posléze odtáhnout. Když se na něho příští den ptali Valdštýna, odpověděl okřídlenou šarádou: Juvenis Mendax homo fur, čili: Juvenis Mendax jel domů. A právě tak vám i já posvítím na cestu, budete-li dál urážet svou nevědomostí mou vědeckou inferioritu.“

„Ta snad nebyla nikdy uražena,“ mínil Fred mžouraje vesele očima.

„Vždyť my ji všichni ochotně uznáváme.“

„To bych si taky vyprosil!“

„Tuším však, že jsi nechtěl říct inferioritu, nýbrž superioritu!“

„To mne ani ve snu nenapadlo! Vím přece velmi dobře, jaký asyrský přízvuk nutno dát slovům. Moje etymologická rapidnost je mi každou hodinu i minutu k službám s takovou bleskurychlou hbitostí, že vůbec ani nezbyvá čas k nějaké záměně pojmů. Tvoje tvrzení o superioritě je však novým přehmatem, který je s to, aby urazil mou morální přítomnost. Chceš-li se mne dále dotýkat tímto způsobem, potom je věčná škoda, že jsme včera uzavřeli bratrství, a nebudete, než abychom je zase zrušili. Neházím rád perly oněm zvířátkům, o nichž koktavý Jan Parricida tak úchvatně pěl:

Milounkému zví-zví-zví-řátku, vě-vě-věnuji svůj zá-zá-zájem, žije na ka-ka-každém statku a neplatí nikde nájem.

Varuji tě Frede! Nerozházej si to se mnou! Jestliže popustím uzdu hněvu, může se stát, že ti vstanou vlasy jako hřebíky! Když nic nezmohou slova, přikročím k činu. Při nejbližší urážce se budeme střílet. Moje koule tě určitě zasáhne a povede se ti právě tak, jak onomu šumavskému drvoštěpu, který se vrátil večer domů mrtvý.“

„O tom nic nevím.“

„To rád věřím, neboť neznáš vůbec nic! Drvoštěpa totiž porazil dub, který chtěl on porazit. Soused truhlář zhotovil potom pamětní desku, natřel ji pěkně na zeleno, namaloval na ni drvoštěpa i dub a pod

obrázek napsal:

Bez žalu a tísně do práce jsem šel z rána časně, písni jsem si pěl.
Tu však starý dub se náhle na mně skácel, a já večer mrtev zpět se domů vracel.

Tento majestátní verš se zpívá na nápěv: „Ticho po pěšině“. Dej si pozor, abychom ti nezapěli stejnou píseň nad tvou vychladlou mrtvolou! Tvoje míra je naplněna, ještě jediná kapka – a přeteče, potom mžikem přispěchá konec tvé individuální možnosti života.

Posbírám tvoje tělesné zbytky a pošlu je praotcům, a tvá ubohá, od těla odloučená duše může potom v tragických jambech poletovat po Llanu estakadu jako Avenging-ghost.“

Frank se tak rozohnil hněvem, že by zajisté neustal ve své kárávé řeči, kdyby nebyl přerušen. Helmers totiž ukázal k severu a když oba muži sledovali svým pohledem stejný směr, uviděli tři jezdce, kteří se zvolna blížili. Hobbel-Frank radostně vzkřikl a v mžiku povstal:

„Znáš ty muže?“ optal se Fred.

„Jestli je znám?“ odušil mužík. „Je to – hm, zatím neřeknu jejich jména, a počkám si, jak se vám budou zamlouvat.“

První jezdec byl velmi tlustý a malý, zato druhý příliš hubený a dlouhý. Třetí byl prostřední postavy a jel na pěkném vraníkovi.

Juggle-Fred si zaclonil oči, bystře je pozoroval a potom zvolal:

„Franku, zamlčel jsi nám jejich jména, abys nás překvapil. Ale nebyl bych řádný zálesák, kdybych okamžitě neuhodl, kdo to je.“

„Tak kdo?“

„Ona dvojice mužů, z nichž první je tak nápadně tlustý a druhý neobyčejně hubený, malý na vysokém klusákově a dlouhán na titěrném mezku, nemůže být nikdo jiný než dlouhý Davy a tlustý Jemmy. A třetí je určitě Old Shatterhand.“

„Aj, jak si dospěl k té domněnce?“

„Neříkal jsi, že přijede s Jemmym? A nejezdí Old Shatterhand na vraném hřebci, což ví každý, kdo se po něm ptal?“

„Hm! Jsi přece jen důvtipný chlapík, ačkoli jsi to ve svých mluvnických a vědeckých vědomostech nepřivedl ani k počátkům kontrabas!“

„Řekni mi tedy, jestli jsem uhodl!“

„Ano, teď máš pravdu. Jsou to oni. Přicházejí mnohem dřív, než jsem očekával. Doufám, že je přivítáte s náležitou úctou a pokorou.“

Tři jezdci se přiblížili, zastavili koně a seskočili. Měli na sobě tytéž zbraně i šaty, jako při výpravě do Yellowstonského parku. Pohled Helmerse a Juggle-Freda se upíral hlavně na Old Shatterhanda, nejproslulejšího lovce vůbec. Přistoupil k Helmersovi, aniž by se ptal Franka na jména přítomných, podal mu pravici, a pravil mateřštinou:

„Domnívám se, že jsme u vás už ohlášení, master Helmers. Snad pro vás nejsme nevítaní hosti?“

Helmers mu potřásl pravici a odvětil:

„Hobbel-Frank mi sdělil, že se k nám chystáte, a ta zpráva nám způsobila velkou radost. Celý dům je vám k službám. Udělejte si pohodlí, a zůstaňte u nás, jak dlouho se vám zlíbí!

„Nezdržíme se dlouho. Míříme přes staré Llano, abychom se na druhé straně setkali s někým, kdo nás tam očekává.“

„Snad Vinnetou?“

„Ano! Frank vám to řekl?“

„Mluvil o tom. Chtěl jsem jet s vámi, abych uviděl náčelníka Apačů. Ale řekněte, sire, odkud mne znáte? Ihned jste mne oslovil jménem.“

„Domníváte se, že je třeba zvláštního ostrovtipu, aby ve vás našinec poznal majitele Helmers Home? Máte na sobě domácí oděv, a popis vaší osoby, který jsem si opatřil, se na vás přesně hodí.“

„Ptal jste se na mně?“

„Ovšem. Na dalekém Západě je vždy lepší, poznat lidi dříve, než je navštívíme. Dověděl jsem se, že jste krajan, proto jsem vás hned oslovil mateřštinou. Mohu se dovědět, kdo je druhý master?“

„Obyčejně mne nazývají Juggle-Fred,“ odvětil bývalý kejklíř.

„Jsem jen obyčejný zálesák, a nemyslím, že byste někdy slyšel mé jméno.“

„Proč myslíte? Kdo se potlouká tak dlouho po Západě, doslech se jistě také o Juggle-Fredovi. Jste znamenitý stopař, a co je hlavní, řádný muž. Tady je má pravice! Buďme dobrými přáteli, pokud nám bude dopřáno zůstat pohromadě. Nebo nechcete, sire?“

Ačkoli na dalekém Západě nebývá rozdíl mezi lovci, je přece jen zvykem, že se vynikajícím mužům projevuje zvláštní úcta.

Juggle-Fredova tvář zazářila štěstím a hrdostí, kterou pocítil, když byl od Old Shatterhanda do té míry vyznamenan. Uchopil podávanou pravici, srdečně ji stiskl a zvolal:

„Mluvíte-li o přátelství, je to pro mne čest, kterou si musím teprve zasloužit. Přál bych si s vámi pobýt hodně dlouho, abych se od vás něčemu přiučil. I já směřuji přes Llano. Kdybyste dovolil, abych se k vám připojil, byl bych vám upřímně vděčný.“

„Proč ne? Llanem je nejlépe jet v pokud možno největší společnosti a už proto je mi velmi příjemné, chcete-li se k nám připojit. Předpokládám ovšem, že ani jeden z nás nebude nucen čekat na druhého. Kdy chcete vyrazit?“

„Společnost kupců diamantů si mne najala za průvodce. Tito lidé mají dorazit ještě dnes.“

„To je mi vhod, jelikož chci odtud vyjet zítra. Mluvil jste o kupcích diamantů – patrně směřují do Arizony?“

„Zajisté, sire!“

„Well, potom ovšem uvidíte i Vinnetoua. Místo, kde se máme setkat, leží tím směrem. Ted' vám však představím své dva společníky, abyste se s nimi také seznámil.“

„Už je znám, neboť jejich postavy jsou tak zřetelnými vizitkami, že důkladnějších netřeba. Ostatně Frank nám je už představil.“

Zatím Helmers uvítal také Jemmyho a Davyho. Černoch Bob přispěchal, aby se postaral o koně, potom se všichni usadili a Helmers se odebral do domu, aby obstaral pro hosty občerstvení.

Donesl ihned pití, a tak tu společnost seděla pohromadě a hovořila o včerejší události, která ovšem stála nejvíc za zmínku.

Důstojník se zmínil, že si chce odpočinout. Sotva mu však byl vykázan podkrovní pokoj, choval se jinak. Zastrčil závoru, procházel se a přemýšlel. Pokoj byl na severní straně a proto také postřehl příjezd jezdců. Přistoupil k oknu a velmi bedlivě je pozoroval.

„Kdo jsou ti chlapi a kam asi jedou?“ tázal se. „Patrně zamýšlejí jet přes Llano na druhou stranu. To je povážlivé. Jeden má neobyčejně dobrého koně. Zdá se, že je to velmi zkušený zálesák.“

Jestli se ti lidé dostanou na stopu evropských přistěhovalců, mohou nám překazit znamenitý podnik. Už před Juggle-Fredem je nutno se mít na pozoru. Ještě štěstí, že kupci diamantů nepřijedou do Helmers Home! Juggle-Fred na ně tady bude čekat tak dlouho, že nám pak nebude moct uškodit. Musím se pokusit zadržet i ty tři muže, dokud nebudeme s celou záležitostí hotovi. Můj stejnokroj je pravý, a pokud neměl podezření Helmers, tím méně mohou nově příchozí poznat, že jsem zakuklený vůdce stepních supů.“

Ještě chvíli váhal, a pak sestoupil, aby se připojil k mužům, kteří jedli před domem.

Tento přestrojený voják však nebyl nikdo jiný, než Stewart, který včera se svými lidmi přepadl dva Komanče, pronásledoval je a přitom se setkal s bratry Čmuchálky. Zaječí pysk mu nebylo vidět, neboť kníry mu splývaly dolů přes rty.

Než došel dolů, dověděl se už Old Shatterhand o včerejší události, a Helmers se právě zmínil, že se dostavil důstojník.

Když farmář zahlédl příchozího, zvolal:

„Tady je kapitán. At' vám poví, za jakým účelem přišel. Hej, ženo, ještě jeden příbor pro důstojníka!“

Poslední slova platila hospodyni, která se objevila u okna, aby si prohlédla hosty. Přinesla talíř a důstojník usedl k jídlu.

Nemálo se ulekl, když uslyšel jména nových hostů, ale úlisně se snažil, aby své zděšení neprozradil. Nic na světě mu nebylo tak nevídané, jako přítomnost Old Shatterhanda. Proslulý lovec to dobře postřehl, ale tvářil se, jakoby to neviděl, a zdálo se, že nevěnuje přítomnosti důstojníka zvláštní pozornost.

Důstojník opakoval zprávu, kterou podal o svém příjezdu.

Nevšimnul si, že Old Shatterhand stáhl klobouk hlouběji do čela, a že pod jeho střechou tajně pozoroval mluvčího. Když důstojník skončil, optal se lovec naoko nevinně:

„A kde leží vaše základna, sire?“

„Nahoře u Fort Sill.“

„A odtud jste podnikl pátrání?“

„Ovšem!“

„Byl jste ve Fort Sill a znáte tedy tamější krajinu i poměry dokonale?“

„Zajisté!“

„Byl jsem tam také jednou před lety, když tam velel kolonel Olmers. Jak se jmenuje nynější komandant?“

„Je to kolonel Blaine.“

„Neznám ho. Viděl jste ho a mluvil jste s ním?“

„To se rozumí samo sebou.“

„A vaši lidé sem přijedou v tyto dny? Škoda, že tu nebudou už dnes, nebo alespoň zítra! Jeli bychom s nimi přes Llano, a tím bychom měli zaručenou naprostou bezpečnost po cestě.“

„Počkejte tedy na jejich příchod!“

„K tomu nemáme ani čas, ani chuť.“

„Jeden den se přece můžete zpozdit. Ztráta času, kterou tím utrpíte, vám bude zajisté skvěle nahrazena výhodou, kterou vám poskytne taková ochrana.“

„Den? Hm! Domníváte se skutečně, že se jedná pouze o jediný den?“

„Ano, nanejvýš o dva.“

„V tom případě se naše náhledy různí!“

„Jak to?“

„Jsem přesvědčen, že vaši lidé sem vůbec nepřijedou.“

„Jak jste dospěl k této zvláštní myšlence?“

„Vím určitě, že u Fort Sill ani v něm není vojenský oddíl, který by měl za úkol vypravit se na Llano

estakado.“

„Oho! Mám tomu snad rozumět tak, že mne chcete obvinít ze lži?“ vybuchl důstojník.

„Ano! Prohlašuji, že jste lhář,“ odvětil Old Shatterhand tak klidně, jako mluvil doposud.

„U všech ďasů! Víte, že je to urážka, kterou jde smýt jedině krví?“

„Zajisté, měli bychom se bit, kdybyste byl skutečným důstojníkem Spojených Států, což ovšem nejste.“

„Ještě tohle!“ zvolal Stewart a hrozivě se zvedal. „prohlašuji na své čestné slovo, že jím jsem, ostatně můj stejnokroj vám musí dokázat, že máte před sebou vojenského gentlemana. Jestli tomu přesto nevěříte, musím vás požádat, abyste se chopil zbraně!“

Old Shatterhand mu s úsměvem pohlédl do tváře a odvětil:

„Nerozčilujte se, sire! Slyšel-li jste někdy moje jméno, bude vám taky dobře známo, že mne jde oklamat jen velmi nesnadno. Nebiji se s darebáky, chcete-li však přesto se mnou zápasit, jsem ochoten vám jediným hmatem ruky zakroutit krk.“

„Človče!“ vzkřikl Stewart a vytrhl revolver z opasku. „Řekněte ještě jediné slovo a zastřelím vás jako psa!“

Jeho hrozba ještě nedozněla a Old Shatterhand už stanul před ním, vytrhl mu revolver z ruky a zároveň druhý z opasku a naprosto změněným hlasem pravil:

„Jenom ne tak ostře, chlapiku! Kdo na mne namíří zbraň, bývá obvykle ztracen, pro tuto chvíli vás chci ušetřit, neboť proti vám nemám přímý důkaz. Především však učiním vaše bouchačky neškodnými.“

Vypál obě pistole a pokračoval:

„A teď musím říct, že přicházím z Fort Sill, a že znám dobře tamějšího velitele. Předěšlý se sice jmenoval BLaine, ale byl před třemi týdny odvolán a nahrazen majorem Owensem, což vám patrně není známo. Říkáte, že jste odjel z Fort Sill asi před týdnem, kdyby vaše tvrzení bylo pravdivé, jistě byste znal majora Owense. Protože ho však neznáte, vůbec jste tam nebyl, a vaše vyprávění o oddílu a výpravě na Llano estakado je naprostá lež!“

Stewart byl ve velikých rozpacích, snažil se, aby je utajil a pravil:

„Nuže, dobrá, přiznávám, že můj vojenský oddíl nestojí u Fort Sill. Ale stačí to, aby byla věc považována za podvod? Jsem nucen k opatrnosti a nesmím prozradit pravé stanoviště svých lidí.“

„Netlachejte nesmysly! Proti mně nemusíte být mlčenlivý. Myslím, že každý důstojník by byl velmi rád, kdyby byl Old Shatterhand jeho důvěrníkem. Ostatně, nevidím vás dnes poprvé. Nebyl jste kdysi v Los Animas vyšetřován pro přepadení železničního vlaku?“

Pomocí několika padouchů se vám tehdy podařilo prokázat alibi, vím ale, že jste byl vinen. Byl jste sice zproštěn obžaloby, unikl jste však lynčování pouze rychlým útekem.“

„To jsem nebyl já!“

„Nezapírejte! Jmenoval jste se tehdy Stuart nebo Stewart, tak nějak podobně. Jak se jmenujete teď, a jaký je účel vašeho nynějšího převlečení, to ovšem nevím a nechci to také vyšetřovat.

Zvedněte trochu svůj knír! Jsem přesvědčen, že pod ním uvidíme malý, zaječí pysk.“

„Kdo vám dovolil, abyste mne tímto způsobem vyšetřoval?“ optal se Stewart, sípaje hněvem.

„Já sám! Ostatně nepotřebuji vidět vaše ústa. Víím dobře, na čem jsem. Tady máte své zbraně. Ale hleďte, abyste se okamžitě ztratil, a buďte rád, že jste vyvázl tak snadno. Chraňte se však přijít mi znova do cesty. Příští setkání se mnou byste zaplatil velice draho!“

Old Shatterhand hodil vypálené pistole k jeho nohám. Stewart je zvedl, zastrčil a pravil:

„To, co proti mně uvádíte, je naprosto směšné. Patrně jste si mně spletl s někým jiným. Proto vám to promíjím. Mám své listiny nahoře v pokoji a hned vám je přinesu. Jsem přesvědčen, že mne potom poprosíte za prominutí.“

„To si nemyslete! Zálesák se vašim dokladům vysměje, neboť jsou patrně ukradené. Jestli vám to činí potěšení, doneste je a ukažte ostatním pánům. Já je nepotřebuji vidět.“

Stewart se vzdálil.

„Jaká to událost!“ pravil Helmers. „Jste si tou věcí skutečně jistý, sire?“

„Úplně,“ odušil Old Shatterhand.

„Vždyť jsem si to hned myslel,“ vpadl mu do řeči Hobbel-Frank.

„Chlapíkovo vzezření se naprosto protíví předpisům o čestném měšťanství. Za sebe jsem mu už své názory pověděl, ale darebák mi vyklouzl z pastí s elegantní zručností. Našinec byl přece také už v Arkadii a jezdil na Hippokratu, aby v básnické znalosti lidských povah uplatnil svůj důležitý —“

„Hypogryf, Hypogryf a nikoli Hippokrates!“ zvolal Jemmy.

„Mlč, starý, tlustý Hippodrome! Vidíš to, sotva jsi dorazil, a hádky se začínají znova! Nemůžeš snést, když dokazují, že jsem chytřejší než ty. Všechna slova, která začínají na „hippo“, pocházejí ze sanskrtu, a ve znalosti tohoto tě náramně předčím.“

„Nikoli! Hippo je řecké!“

„Řecké? Buďte tak laskav, pane Jemmy Pfefferkorne! Ty že rozumíš řečtině? Vždyť ani nevíš, jak se jmenoval bělouš Alexandra Velikého!“

„No a jak?“

„Minotaurus!“

„Ach tak! Já myslel Bukephalos!“

„To bys tomu dal! Bukephalos je eufemistická konjugace olymských hor s kartáginskou justicí. Bukephalos

byl onen majitel továrny na šicí stroje v Kartágu, kterému upláchl pokladník s ohnivzdornou pokladnou, a který za ním poslal telegrafickou depeši do Cincinnati: „Care, care, vrať mi mé milióny!“ Nikoli, Alexandrův bělouš se jmenoval Minotaurus, Je to tentýž kůň, na kterém byl brzy potom v bitvě u Cannes zastřelen podkoní Froben.“

„Ale, Franku, to se přece stalo v bitvě u Fehrbellina!“

„Hlouposti! V bitvě u Fehrbellina porazil Ondřej Hofer západní Góty, načež se pravi v překrásné písni o Hoferovi:

Smrt, tu on častokrát posílal z Fehrbellina rád, děla bývají vždy dutá, pro vlast není mi smrt krutá.

A jestliže nechceš mé inkluzivní inteligenci věnovat důvěru, zeptej se našeho Old Shatterhanda. Ten je ve všech uměních a vědách, au plaid, tak ať rozhodne, kdo má pravdu, ty nebo já.“

„Nezabývejme se tak učenými úvahami,“ usmál se Old Shatterhand.

„Teď máme na starosti jiné věci, které vyžadují naši pozornost.“

„Úplně správně! Bitva u Fehrbellina je sice nadevše důležitá, ale na Llanu estakadu nemá přece jen nejprvnějšího významu. Nalézáme se zde totiž na onom teleskopickém obvodu, od něhož se odrážejí jiskry podzemských myšlenkových blesků, a to podle známého pravidla, že úhel nárazu se rovná úhlu odrazu, což ostatně každý hráč kulečnicku může dobře pozorovat. My, zálesáci, se nemůžeme vznášet v epileptických sférách. Musíme se přizpůsobit ukrutností sirnatého a kyselého pozemského živobytí, a nesmíme očekávat, že nám každou hodinu bude údělem nějaká znělka nebo dokonce monolog. Naopak je nutné, abychom přivlekli takovou příležitost za rohy. Jsme určeni pro praktický život, jak pravi jistý básník ve svém nokturnu o moskevské zvonici:

Muž slepě vrhá se v žití, musí se snažit i bítí, rvát i bojovat, peníze vydělat, života odvážit, hladovět, žíznit, zabíjet napořád...

A právě tak naložíme i se supy Llana estakada.“

Byl by snad spáchal ještě spoustu dalších děsných veršů, kdyby ho nebyl tlustý Jemmy okřikl:

„Proboha, zadrž! Chceš nás snad dovést k zoufalství? Dopřej ubohému básníkovi věčný klid, teď je nutné jednat o jiných věcech, jak už jsi slyšel.“

Frank se chystal k vášnivě odvěti, ale Old Shatterhand ho předešel:

„Úplně správně! Náš znamenitý Hobbel-Frank se sice znova vyznamenal jako výborný znalec literatury svého národa, ale i kdyby poklady nahromaděné v jeho paměti byly velmi značné, v tomto okamžiku z nich nemůžeme čerpat. Není na to čas, a jsme nuceni vzdát se vědeckých úvah a zaměstnávat se nutnostmi vyplývajícími z nynějších okolností.“

Tím byla rozmluva přivedena na důležitější věci. Old Shatterhand se vyptal důkladně na všechno, co se přihodilo, a zdálo se, že se obzvlášť zajímá o Bloody-Foxe. Také se poptal po kupcích diamantů, které očekával Juggle-Fred, aby je převedl přes Llano estakado. Potom se obsírně hovořilo o této pustině. Každý o ní věděl něco strašlivého a proto by se rozmluva protáhla, kdyby se neobjevil Bogb s Helmersovým černochem a nepřerušil rozmluvu.

Farmářův sluha se totiž ptal pána:

„Ptát se massa Helmerse, kam dát tolik koní, kteří brzo přijet?“

„Jaké koně?“ ptal se Helmers.

„Vojenské koně, které přivést důstojník, který jim odjet vstříc.“

„Ah, důstojník odjel?“

„Ano, být ten tam. Ale dříve mi říct, že mnoho jezdců přijet do Helmers Home.“

„Vzdálil se tedy tajně? To svědčí, že nemá dobré svědomí. Kudy ujel?“

„On položit sedlo na koně, vytáhnout koně ze stáje, vyšvihnout se na něho, potom obejet stáj a ujíždět – tam.“

Při posledním slově ukázal černochem k severu.

„To je podezřelé. Bylo by dobré pustit se za ním. Říkal, že určitě přijedou a že je mám zde očekávat, a přece jim jede vstříc. Mám velikou chuť pustit se za ním a zeptat se, proč nám dříve neřekl, že se chce vzdálit.“

„I kdybyste to podnikl,“ pravil Old Shatterhand s úsměvem, „nepojedete dlouho k severu.“

„Proč myslíte?“

„Protože odjezd tímto směrem je pouhou léčkou. Chlap není důstojník a přece má na sobě důstojnický stejnokroj. To znamená, že nemá v úmysl nic dobrého. Protože poznal, že je prozrazen, považoval za nejlepší zmizet, dal se ovšem úplně jiným směrem, než kam vlastně mířil.“

„Kam by ale jel? Na západě i na jihozápadě se prostírá Llano, na jihu byl, neboť odtud přijel. Na východě není co hledat, takže zbývá jen sever a tím směrem také jel.“

„Master Helmers, nemějte mi za zlé, tvrdím-li, že se mýlíte.

Soudím, že učinil pravý opak toho, co pravil. Přijel z jihu a jede na sever, dobrá, jsem tedy přesvědčen, že se ubírá k jihu.

Vsadím se, že velmi brzy poznáme, budeme-li ho sledovat, že se nynější směr změnil v opačný. To, co tu

vyprávěl o vojsku, byla lež.“

„Souhlasím s vámi. Ale proč jste ho tedy nechal uniknout?“

„Protože mu nemám právo poroučet a nic nepravého nemohu dokázat.“

„Tak mi alespoň povězte, proč sem přišel?“

„Patrně se domníváte, že jsem vševědoucí. Nemohu vám sdělit nic takového, jen pouhé domněnky. Za sebe jsem přesvědčen, že sem přišel, aby se na něco zeptal a něco se dověděl. Co by to asi mohlo být? Váš dům je pro mnohé cestující začátkem cesty přes Llano. Tuším, že se chtěl podívat, nejsou-li zde lidé, kteří by se chystali podniknout tuto cestu. Má tedy zájem o takové lidi – očekává od nich výdělek nebo zisk. Tak mi řekněte, jaký zájem, jaký zisk by to mohl být?“

„Hm!“ bručel Helmers. „Vím, že máte toho člověka za stepního supa.“

„Přesně tak.“

„Potom jsme neměli dopustit, aby nám unikl, ale měli jsme ho učinit neškodným. I když bez důkazů to nebylo možné. Zjistil, že Juggle-Fred očekává kupce diamantů. Možná, že se teď vzdálil, aby obstaral přípravy k přepadení.“

„To není jen možné, ale jisté. Onen muž není v této krajině sám.

Má jistě ještě několik společníků, kteří očekávají jeho návrat.

Nemohli jsme mu nic udělat, ani ho zadržet, ani mu překážet, aby unikl. Teď, když zmizel, alespoň se přesvědčím, jestli jsem soudil správně. Budu ho stopovat. Kdy vlastně odjel?“

„Být to asi hodina a půl,“ odvětil černoš.

„Je nutné si pospíšet. Má někdo chuť jet se mnou?“

Hlásili se všichni. Old Shatterhand si vybral Juggle-Freda, patrně proto, aby ho lépe poznal. Během jízdy se naskytne příležitost podrobit ho zkoušce. S tímto rozhodnutím byl ale Frank velmi nespokojen. Řekl tedy proslulému lovcí:

„Vezmete-li s sebou jiného, není to právě velká pozornost k muži mých zásluh! Nebo si myslíte, že bych vám při sledování stop nemohl být prospěšný? Kdybych mohl jet s váma, bylo by mi to zvláštním geografickým zadostiučiněním.“

„Tak?“ odtušil Old Shatterhand s úsměvem. „Čím jste si zasloužil nároky na takovéto zadostiučinění?“

„Předně svou pozemskou existencí vůbec, za druhé následkem toho, že jsem neméně zvědav, než jiní. A za třetí tím, že bych se přece jen mohl ještě něčemu přiučit, kdybyste mi laskavě dovolil, abych vás provázel.“

„Domníváte se, že byste se skutečně mohl ještě něčemu přiučit. To je skromnost, kterou nutno odměnit. Pojedete tedy s námi.“

„Výborně!“ zvolal Frank. „Vyslovuji vám svůj nejblahosklonnější dík, monsieur! Svou uznání hodnou skromností jsem poskytl ostatním pánům zářící příklad k následování, quod Eduard demonstrandus!“ Odcházel hrdě, aby vyvedl koně ze stáje. Helmers upozornil Old Shatterhanda, že mu může k této jízdě poskytnout dobré a statné koně, což on přijal s povděkem. Oba černoši dostali rozkaz, aby dovedli z pastvy tři koně a osedlali je, a Old Shatterhand, Fred a Frank odjížděli, sledující hned od stáje důstojníkovu stopu.

Směřovala sice k severu, ale jen chvíli, potom zabočila přes východ k jihu a nakonec ubíhala jihozápadně. Tím způsobem opsal Stewart téměř tři čtvrtiny kruhu, a bylo nápadné, že tento kruh měl jen velmi malý průměr.

Old Shatterhand jel vpředu a značně se nakláněl, aby měl stopu neustále před očima. Když se přesvědčil, že stopa již neodbočuje, ale směřuje přímo, zastavil koně a zeptal se:

„Master Fred, co soudíte o té stopě? Můžeme jí důvěřovat?“

„Zajisté, sire,“ odtušil Fred, pozorujíc dobře, že ho chce Old Shatterhand podrobit zkoušce. „Odtud přiznává chlapík barvu. Jede přímo na Llano, a – – –“

Odmlčel se, a pohřížil se do myšlenek.

„Nuže – – –“

„Zdá se, že má velmi naspěch. Opsal kolem Helmers Home jen nepatrný oblouk, neměl asi čas, aby jel větší oklikou. Jel také plným tryskem. Patrně ho něco pohání kupředu.“

„Co by to mohlo být?“

„To nedovedu říct, sire. Jsem opravdu u konce se svými vědomostmi. Snad vy to uhodnete lépe než já.“

„Nebudu hádat. Bude lépe, získáme-li jistotu. Máme dost času a můžeme na to obětovat několik hodin.

Sledujme tedy stopu, pokud možno co nejrychleji.“

Pobídli koně ke trysku. Stopa jim to umožňovala, neboť se jevila tak zřetelně, že se nemuseli zdržovat čtením.

Brzy se dalo poznat, že Helmers Home se nachází na hranici obděláného území. Krajina rychle měnila ráz. Severně za nížinou se ještě prostíral les. Jižně však bylo vidět jen jednotlivé stromy, a i ty posléze zmizely. Křoví bylo řidší a chudší, buvolí tráva zmizela, a na jejím místě se objevila medvědí travina, neklamná známka, že půda začíná být neplodná.

Potom stále častěji vynikal holý a suchý písek, a dosud zvlněná krajina se měnila v nekonečnou rovinu. Nyní bylo vidět všude jen písek, pouze tu a tam se zazelenal trs medvědí traviny, na kterém byly patrný tmavohnědé stonky květů.

Později i tato travina zmizela, a její místo zaujaly husté, ostnaté kaktusy a dlouze se pnoucí hadovitě,

plazivé druhy cereusů. Stewart se vyhnul kaktusy porostlým místům, neboť trny těchto rostlin mohly se lehce stát koni nebezpečnými. Někdy ovšem dopřál svému zvířeti několik okamžiků oddechu, potom jej však nanovo nutil ke trysku, jak bylo vidět na hluboké stopě kopyt.

Tak pokračovali dál a dále. Uplynuly již dvě hodiny od chvíle, kdy jezdci opustili Helmers Home.

Vzdálili se nejméně patnáct anglických mil, a přece se jim nepodařilo, aby spatřili jezdce, jehož pronásledovali. Helmersovi koně nemohli dohnat jezdcův náskok.

Náhle postřehli tmavý pruh, který z levé strany zabíhal do písčité roviny. Byla to vyvýšenina, kterou sice tvořila úrodná půda, na které však rostly jen prosté mezquitové křoviny. Stopa směřovala k této jazykovité výspě, ke které mohli jezdci dospět po dvou minutách. Vtom zastavil Old Shatterhand koně, ukázal kupředu a pravil:

„Pozor! Za tím křovím jsou patrně lidé. Nic jste neviděli?“

„Nikoli,“ odtušil Fred.

„Mně se zdálo, že se tam někdo nebo něco pohybuje. Pojedeme nalevo, abychom dojeli ke křoví.“

Jeli oklikou a popohnali koně, aby rychle unikli z roviny, na níž by mohli být zřetelně vidět. Když dospěl ke křovinám, seskočil Old Shatterhand z koně.

„Zůstaňte tady a podržte mi koně!“ řekl. „Budu pátrat. Nechte však zbraně po ruce a dávejte pozor.“

Kdybych vystřelil, pospíchejte rychle za mnou.“

Sklonil se, vnikl do křoví a zmizel. Neuplynuly ani tři minuty, když se vrátil. Spokojený úsměv mu pohrával na rtech.

„Důstojník to není,“ pravil. „Ani jeho společníci nejsou ti, kteří se nalézají za křovím. Nicméně tuším, že se setkáme se zajímavými osobnostmi. Master Fred, už jste někdy slyšel o bratřích Čmuhálkách?“

„O těch? Jistě!“

„Tak slezte a pojdte se mnou! Dosud jsem je neviděl, ale podle nosů soudím, že jsou to oni.“

„Jak jsou oblečení?“

„Mají vlněné kalhoty a košile, šněrovací boty a plstěné klobouky, opasky z chřestýší kůže, a pokrývky jim splývají jako pláště přes bedra.“

„To jsou oni! Viděl jste jejich koně?“

„Nejsou to koně, ale mezci.“

„Potom není pochyb, je to Jim a Tim, s Polly a Molly.“

„Tiše, tiše!“ varoval Old Shatterhand. „Nejsou sami. Je s nimi mladý Indián.“

„Nevadí, sire! Kdo je s bratry Čmuhálky, není nebezpečný. Byl jsem s nimi několik měsíců v Černých horách na lovu bobrů.“

Dojednali jsme si znamení, kterým se poznáme z velké vzdálenosti.

Nyní je použiju, a uvidím, jak si budou počínat. Co teď dělají?“

„Sedí a hoví si ve stínu křoví.“

„A jejich mezci?“

„Okusují řídké listy křoviska.“

„Nejsou uvázání?“

„Nikoli.“

„Potom se hned přesvědčíte, že Polly a Molly jsou právě tak chytří jako jejich pánové. Vsadím se, že oba mezci tu budou stejně rychle jako Jim a Tim. Dávejte pozor, sire!“

Vložil dva prsty do úst a dlouze a trylkovitě zahvízdal. Neozvala se žádná odpověď.

„Jsou příliš překvapeni,“ míní Fred. „Tedy ještě jednou.“

Opakoval hvizd a sotva dozněl, bylo slyšet dva zvířecí hlasy, křičící pronikavě, jak to dělají osli, v křoví to zapraštělo, a dupajíc po všem, co stálo v cestě, pádili sem houštinami dva mezci. Za nimi se ozval hlas:

„Haló! Co se to tady děje? Tohle hvízdání na osamělém Llanu! Je to možné? Fred, Juggle-Fred!“

„Ano, Juggle-Fred! Nikdo jiný!“ ozval se jiný hlas. „Jdi napřed.“

Půjdu za tebou. Je to on, neboť naše zvířata ho poznala, a už k němu doskákala.“

Znova to zachrastilo ve křoví a z něho vystoupili bratři Čmuhálkové, Jim napřed, a za ním Tim. Když uviděli Freda, spěchali k němu, neohlížeje se na ostatní, a objali ho, jeden zepředu a druhý zezadu.

„Počkejte, neumačkejte mne!“ bránil se bývalý kejklář. „Dám se milerád obejmout, ale od jednoho po druhém, ne však současně dvěma takovými medvědy, jako jste vy!“

„Buď bez starostí! Neumačkáme tě!“ míní Jim. „Nevěřím, Juggle-Fred tak neočekávaně zde! To je skutečně nejsvostnější požitek! Ale co tě to napadlo zahvízdat? Věděl jsi, že vězíme za křovím?“

„Ovšem. Jste praví zálesáci! Někdo se kolem vás plíží a pozoruje vás, a vy o tom nevíte. Patrně žasnete, že mne vidíte na Llanu?“

„Poněkud nás ovšem překvapilo, že jsme tě potkali zde. Věděli jsme ale, že jsi nablízku.“

„Věděli jste to? Od koho?“

„Ah, ty se divíš? Znáš-li šest mužů, jejichž vůdce se jmenuje Gibson, a je právník?“

„Znám. Očekávám je v Helmers Home, aby společnost převedl přes Llano. Setkali jste se s nimi?“

„Ovšem. Mluvili také o tobě.“

„Kde ti chlapi vězí? A co vy tam tropíte za křovím?“

„O tom později. Především bychom se rádi dověděli, kdo jsou oni dva muži, kteří tě provázejí.“

„To se hned dovíte. Tento proslulý sir s amazonským kloboukem se jmenuje Hobbel-Frank a je – „
„Snad ne ten slavný učenec, který kdysi s Vinnitou a Old Shatterhandem prochodil Yellowstonský park?“
vpadl mu Tim do řeči. „Ten se přece jmenoval Hobbel-Frank.“

Tim pronesl slova „slavný učenec“ žertem, ale Frank vzal jeho slova velmi vážně, a proto odvětil:

„Ano, jsem Hobbel-Frank. Odkud mne znáte?“

„Slyšeli jsme o vás na řece Blackbird a žasli jsme nad vašimi činy, sire. A kdo je ten druhý pán, Frede?“

Jeho zraky se upřely na Old Shatterhanda.

„Tento pán?“ odvětil Fred. „Prohlédněte si jej. Kdo by to asi mohl být?“

Nemuseli hádat, brzy se jim dostalo vysvětlení. Přišel také mladý Komanč „Železné srdce“. Právě se objevil ve křoví. Když uviděl Old Shatterhanda, odvětil na Fredův dotaz:

„Nina-nonton, – Ruka, která vše rozdrť! Shiba-bigk, syn Komančů je ještě příliš mladý, aby směl pohlédnout do tváře tak proslulého válečníka.“

Odvrátil se po indiánském způsobu stranou. Old Shatterhand však k němu rychle přistoupil, položil mu ruku na rameno a pravil:

„Znám tě, i když minula mnohá zima a vyrostl jsi od té doby, co jsem tě viděl naposledy. Jsi synem mého přítele, Tevnashobe, náčelníka Komančů, s nímž jsem kouřil dýmku míru. Byl to udatný válečník a přítel bělochů. Kde nyní táboří?“

„Jeho duch je na cestě do věčných lovišť, kam však dospěje teprve tehdy, až odejmu skalpy jeho vrahům.“

„Mrtev? „Ohnivá hvězda“ mrtev? Zavražděn?“ zvolal Old Shatterhand. „Jen mi řekni od koho?“

„Shiba-bigk o tom nemluví. Zeptej se mých dvou bílých přátel, kteří viděli jeho mrtvolu a dnes ráno ji se mnou pohřbili!“

Znova se odvrátil do křoví. Když se Old Shatterhand ohlédl, uviděl, že se oči obou Čmuhálků k němu upírají s úctou. Podal bratrům ruku a řekl:

„Zdá se, že byste nám měli vyprávět něco zajímavého. „Ohnivá hvězda“ byl mým rudým přítelem, musím se dozvědět, kdo ho zavraždil. Zde praží slunce. Pojďme do stínu, kde jste prve seděli. Tam mi povíte, co se sběhlo.“

Jim a Tim se prodírali přímo křovím. Ostatní tři vedli koně okolo. Ve stínu už zase seděl na zemi mladý Komanč. Běloši se také usadili a Jim vyprávěl včerejší příhodu.

Mluvili anglicky, proto dospěl vyprávěč bez přerušení ke konci.

Kdyby vyprávěl Frankovou mateřštinou, byl by se jistě malý učenec snažil, aby v příhodných chvílích udal některou svou poznámku.

Když Jim vylíčil setkání s mladým Indiánem, pokračoval:

„Když se rozednilo, vykopali jsme náčelníkovi prozatímní hrob, kde bude odpočívat, dokud se nedostaví jeho válečníci, aby mu zbudovali důstojnou mohyly. Potom budeme pronásledovat vrahy.“

„Myslel jsem, že míříte k Helmers Home!“ poznamenal Old Shatterhand.

„To jsme ovšem původně zamýšleli. Ale neměli jsme důvod, abychom tento úmysl provedli. Uzavřeli jsme se

„Železným srdcem“, mladým a udatným válečníkem, přátelství a jak se samo sebou rozumí, ujali jsme se jeho záležitosti. Naléhal na to, abychom ihned jeli po stopě vrahů a proto jsme pustili Helmers Home ze zřetele a jedeme s ním.“

„To je nutno pochválit. Podařilo se vám vypátrat stopu?“

„Ano. Bylo to ovšem obtížné. Chlapi jeli na jih až k místu, kde se rozdělili, aby utvořili řetěz hlídek, jehož účelem bylo střežit tábor, který se tam nalézal.“

„Kdo tam tábořil?“

„To přesně nevíme. Patrně to byli vystěhovalci. Viděli jsme koleje vozů tažených voly a koňské stopy a odhadujeme počet lidí, kteří tam přenocovali, tak na padesát osob.“

„A už tam nejsou? Kterým směrem odjeli?“

„Na jihozápad.“

„Tedy na Llano. S vozy taženými voly? U všech d'asů! Bud' je vedou neobyčejně zdatní vůdci, anebo má někdo úmysl vlákat je do strašlivé pasti. Co myslíte, Jime?“

„To druhé.“

„Proč?“

„Protože oněch pět vrahů „Ohnivé hvězdy“ má prsty v této hře.

Také kupci diamantů se přidali ke karavaně, která se podle stop dala brzy po půlnoci znova na cestu. To je nápadné. Je v tom jasný úmysl, co nejrychleji vzdálit tyto lidi z blízkosti Helmers Home.“

„Následovali jste karavanu?“

„Nikoli, sire. Starali jsme se jen o vrahy náčelníkovi. Ti však, jak jsme vyčetli ze stop, se nepřipojili ke karavaně, ale jeli přímo na západ. Sledovali jsme jejich stopu. Ostatně našli jsme také stopu osamoceného jezdce, který sem včera večer přibyl z okruhu Helmers Home a připojil se ke karavaně.“

„Tak? Ještě večer? To bude patrně ten ctihodný Mormonův misionář, Tobiáš Bohuslav Burton. Tím se celá věc poněkud osvětluje. Co bylo dále, master Jim, s vaší stopou?“

„Chlapi jeli velmi rychle, a proto byla stopa dost zřetelná.

Potom nás však zdržela okolnost, že se jeden jezdec oddělil od ostatních pěti. Jeho stopa směřovala přímo na sever. Jeli jsme kus cesty po ní, abychom si byli jisti svou věcí.“

„Hm. To je nutné uvážit. Tuším, že se v tomto případě jedná o onoho důstojníka.“
„Důstojník?“ optal se Jim. „Nebyl mezi nimi žádný důstojník.“
„To již víme. Ale možná, že měli ti chlapi důstojnický stejnokroj při sobě. Přesvědčíme se o tom. Mluvili jste s těmi lidmi? Nebyl mezi nimi muž zavalité postavy s tmavými vousy?“
„Tento popis se hodí na vůdce.“
„Měl dolů stočené kníry, jakoby chtěl zakrýt rty. Mohli byste o jeho rtech říct něco zvláštního?“
„Zajisté, měl zaječí pysk. Viděl jsem to zcela zřetelně.“
„Dobrá! Tady ho máme, chlapíka! Je to on! Jel do Helmers Home, aby zjistil, jestli nehrozí jemu a jeho podniku nebezpečí. Dále!“
„Raději bych dále nevypravoval. Není právě nejpříjemnější, když se člověk musí přiznat k vlastní hlouposti. Vykládej tu historku raději ty, Time.“
„Pěkně děkuji!“ odušil Tim. „Kdo slupl chutné maso, ať si kousne i do tvrdé kosti. Proč právě já mám začít tam, kde začíná hloupost?“
„Protože dovedeš i hloupost odít do pěkného roucha.“
„To znám. Vždycky jsem ten, který se má dát za hříchů jiných. Ale poněvadž jsi můj bratr, chci být shovívavý, a pokusím se, jestli to bude možné, obejít tu pošetilou záležitost jako horkou kaši. Vše spočívá v tom, pánové, že se nám stopa ztratila, a že jsme ji přes všechno pátrání nenalezli.“
„To není možné!“ zvolal Old Shatterhand.
„Říkám vám, že tomu tak je, sire!“
„Bratři Čmuchačkové, že by ztratili stopu? Kdyby mi to řekl někdo jiný, bezpodmínečně bych ho za tu lež ztrestal!“
„Děkuji vám, sire! Protože vám to však tvrdí sám Tim Čmuchaček, nezbude, než abyste tomu uvěřil.“
„Ovšem. Jak se to stalo?“
„Nejprostším způsobem na světě. Tam vpředu za mezquitovým křovím začíná skalnatá půda, která se šíří několik mil na východ i na jih. Kdybyste viděl tuto půdu, pochopil byste, jak se nám stopa ztratila.“
„Znám to místo. Mexikáni, kteří – jak známo – mluví španělsky, a k jejichž území tato krajina náleží, nazývají to kamenisko „el plano del diablo – ďáblova planina“.“
„Správně! Znáte ji? Už jste tam byl?“
„Dvakrát.“
„Tak to mne upokojuje, neboť nás nebudete mít za hlupáky, přiznám-li, že nám stopa zmizela před nosem, jakoby ji odnesl vítr.“
„Hm! Ale čtyři jezdce přece vítr neodnese!“
„Nikoli. Ale nevystihnou-li stopy koně na ocelově tvrdém, hladkém kamení, nejde potom nic vidět. Náš Komanč, i když je dosud mladý, je výborný čtenář stop, ale říkám vám, že i on se ocitl se svou moudrostí u konce.“
„Rád bych věděl, jestli se mi přihodí totéž, co vám!“
„Ano, vám! Jste docela jiný chlapík, než prostý Čmuchaček! Vy a Vinnetou vypátráte stopu, i kdyby chlapi vylétli do vzduchu! Jsem přesvědčen, že je tomu tak. Ale věřte mi, že tam není jediný rozdrcený kámenek, ani nejmenší rýha vyrytá koňským kopytem do skály. Podnikli jsme totéž, co by na našem místě učinil každý řádný zálesák: jeli jsme podél kamenité půdy, abychom pátrali po místě, kde chlapi z pevné půdy sestoupili zase na písčinu. Šlo to tak pomalu, že dosud nejsme hotovi, ačkoli jsme již na sever od místa, kde jeden z jezdců opustil ostatní, aby se vydal k Helmers Home, jak jste pravil. Kromě toho, když jsme sem dojeli, uviděli jsme osamělého jezdce, který pádil na jih, a když jsme dospěli k tomuto křoví, upozorovali jsme, že se tady zastavil.“
Old Shatterhand poslouchal. Chvilku uvažoval, potom povstal, ohledával různé otisky kopyt, které bylo vidět na okraji křoví, a přitom se poněkud vzdálil od společnosti. Náhle jej slyšeli volat:
„Master jim, byl jste vy nebo váš bratr na místě, kde nyní stojím?“
„Nikoli, sire,“ odušil Jim.
„Tak tedy pojdte všichni sem!“
Uposlechli vyzvání. Když k němu dospěli, ukázal na křoví a pravil:
„Tady zřetelně vidíte, že tudy někdo vnikl do křoví. Je tady ulomená větvička, a zlomené konce dosud neoschly. Stalo se to tedy nedávno. Následujte mne, pánové.“
Ohledávajíc každou větvičku a každý kousek země, pronikal hlouběji do křoví, až konečně stanul před písčitém prostranstvím.
Bylo několik kroků dlouhé a široké, a nebylo na něm jediné rostliny ani nejnepatrnějšího stébla. Vtom Old Shatterhand poklekl a zdálo se, jakoby ohledával každé jednotlivé zrnko písku. Konečně se vzpřímil se spokojeným úsměvem na rtech a pozoroval i ostatní křoviny, které obklopovaly prostranství.
Potom ukázal na jiné místo a pravil:
„Také tudy někdo vnikl do úkrytu, vsadím se, že ten člověk slezl z koně na skalnatou půdu ještě před tím, než vstoupil do křoví. A teď bych rád věděl dvě věci, master Tim. Bylo to na jih odtud, kde se onen jezdec odloučil od ostatních čtyř společníků?“
„Jihovýchodně, sire.“
„Dobrá! Měl na sobě muž, kterého jste odsud viděli odjíždět, stejnokroj?“
„Nikoli.“

„Podle mého názoru, následující je téměř jisté: Když vůdce pěti banditů opustil své druhy, spěchal sem, aby si odtud vzal stejnokroj a jel k Helmers Home jako důstojník. Po návratu se dostavil opět sem, aby stejnokroj svlékl a vzal na sebe jiné šaty.“

„Co říkáte, sire? Máte snad toto místo za šatnu?“

„Ano, alespoň za úkryt, čili „caché“, jak lovci bobrů nazývají jámy, do nichž ukrývají kůže. Jen vytáhněte nože a trochu hrabejte! Je zřetelně vidět, že písek byl pečlivě urovnán teprve nedávno.“ Oba Čmúchálkové na něho pohlédli s úžasem, Hobbel-Frank se však vrhl na zem a začal holýma rukama tak horlivě hrabat v písku, jakoby se zde daly najít všechny poklady golkondské. To povzbudilo ostatní, aby se dali rovněž do díla.

Písek lítal na všechny strany. Frank ještě nedospěl ani do hloubky deseti palců, když zvolal ve své mateřštině:

„Mám to, master Shatterhand! Moje prsty se dotkly něčeho tvrdého.“

„Jen dále, pokračujte,“ povzbuzoval Jim touže řečí. „Jestli je to tvrdé, může to být i skála.“

„Cože?“ Vzkřikl Frank. „I vy mluvíte mou mateřštinou?“

„Jmenuji se Hofman. To zatím stačí. Jen hrabejte dále.“

„Vždyť ryju jako krtek nebo sysel. Není to skála, ale dřevo. Tady to máme! Samé tenké tyčky.“

„To jsou patrně kaktusové pruty,“ prohlásil Old Shatterhand, „které jsou dohromady svázané tak, že tvoří širokou desku, která zastírá úkryt.“

Bylo to přesně tak. Jako pravitka rovné tyče byly svázané lýkem, aby tvořili čtyřhraný příklop, který zastíral hlubokou, čtvercovou jámu. Jáma byla nejméně dva lokty dlouhá i široká, a byla po okraj naplněna různými předměty.

První, co lovci uviděli, byla šavle a – stejnokroj, na němž ležel kus složených novin.

„Důstojnický oděv a šavle vůdce banditů!“ vzkřikl Frank, vytáhnul čepel z pochvy a mával jí ve vzduchu.

„Kdyby byl ten darebák tady, pohladil bych ho pořádně po hlavě. Dal bych mu pirmu –“

„Chceš snad říct primu!“ opravil ho Juggle-Fred.

Nechci říct vůbec nic, alespoň ne tobě starý tlachale a vševědo!

Vím přece dobře, co znamenají šermířské názvy. Už jako pachole jsem řezal ze dřeva různé druhy mečů a šavlí, a později jsem se naučil také všem odborným názvům, nebo jak to říká latinář „thermopylus polytechnikus“, a mám to všechno dosud v hlavě. Rána shora se jmenuje „pirma“. Jako lesnický „tempus passatus“ to musím přece vědět trochu lépe, než ty, co – –“

„Prosím, milý Franku, podejte mi ten papír!“ přerušil ho Old Shatterhand.

„Dobrá! Tady je! Mohu číst Fredovi romány až vyhrabeme tu lotrovskou peleš.“

Podal papír Old Shatterhandovi. Ten ho rozbalil a vyňal tužkou napsaný útržek papíru. Lovce četl nahlas:

„Venid pronto en nuestro escondite! Precaution! Old Shatterhand esta en casa de Helmers.“

„Co to znamená?“ optal se Fred. „No, Franku, ty jsi přece znalec řečí!“

„Jistě,“ odtušil Frank. „Jedná se o Old Shatterhanda a Helmerse.“

Ale tato hebrejščina je tak zkomolena indiánskými předponami a příponami, a provrtána tak indogermánskými bacily, že se mi hned při prvním slově obrátilo srdce v těle. Myji si nad tím ruce a prohlédnu si zatím stejnokroj.“

Začal co nejpečlivěji ohledávat kapsy uniformy. Old Shatterhand však přeložil slova psaná španělsky:

„Přijďte rychle do naší skrýše! Pozor! Old Shatterhand je v Helmers Home.“

Bližší vysvětlení zatím odložili. Všichni chtěli hlavně zjistit, co všechno je uloženo v jámě.

Obsahovala obnošené, ale zatím upotřebitelné šatstvo všeho druhu, barev a velikostí, pušky, bambitky, nože, olovo, plechové krabice se zápalkami a konečně i soudek do poloviny naplněný střelným prachem. Kapsy všech šatů byly prázdné. Mezi obsahem byly i některé indiánské odznaky a ozdoby.

„Šaty spálíme,“ pravil Old Shatterhand. „Ostatní je dobrou kořistí, ať si tedy každý vybere, co se mu hodí. Zbytek dopravíme k Helmersovi. Jsem přesvědčen, že stepní supové mají několik takových skrýší, ve kterých schovávají své zásoby. Stejnokroj patřil patrně důstojníkovi, indiánský oděv domorodcům, které lupiči usmrtili. Ze všech těch nalezených věcí má pro mne cenu jen tento papír. Co soudíte o jeho obsahu, master Jim?“

„Dvě věci,“ odtušil dotázaný. „Za prvé, že ten chlapík má před vámi buď neobyčejnou úctu nebo strach. Byl by patrně zůstal v Helmers Home déle, kdyby se tam nesetkal s vámi. Nevím sice, co se tam stalo, ale mohu si to lehce domyslet.“

„A za druhé?“

„Za druhé, za ním jsou jeho pomocníci, které chce touto zprávou varovat. Také oni mají namířeno přes Llano estakado, také oni se dostaví sem, aby otevřeli jámu. Povolává je na místo, které označuje jako skrýš. Jak se zdá, miní tím místo, kde se scházejí.“

„Váš názor souhlasí i s mým úsudkem. Z toho všeho vidíte, že není třeba, abyste se vzdali dalšího sledování ztracené stopy. Tento muž se jistě připojí ke svým čtyřem společníkům. Abyste je našli, musíte mne následovat. Jejich stopa bude odtud velice zřetelná.“

Povede ke skrýši, o níž se píše v listě. Zajistě uhodnete, proč tam svolává své lidi.“

„Ovšem, sire! Chce s nimi přepadnout vystěhovalce.“

„Soudím podobně. A k tomu to zamýšlí udělat co nejrychleji, jak dokazuje jeho spěch. Má přede mnou strach. Ví, jak rozhořčené jsme se k němu chovali. Bojí se, že jsme prohlédli jeho plány a že mu je

překazíme. Proto chce provedení svého záměru uspišit stůj co stůj.“

„Potom je však nutné, abychom si i my pospíšili, sire! Doufám, že nám dovolíte počítat s vašim přispěním?“

„Zajisté. Především si chci s těmi lidmi popovídat o zavraždění náčelníka, a potom běží o to, abychom zabránili dalšímu neštěstí.“

Co tedy musíme podniknout? Jaký máte návrh?“

„Já? Hm! Čmuchaček má činit Old Shatterhandovi návrhy! To je skutečně nejskvostnější požitek! Uděláme, co uznáte za vhodné, vid', starý Time?“

„Yes!“ odušil bratr. „Old Shatterhand se už jistě rozhodl, kdežto my bychom se ještě dlouho nerozhodně plížili kolem horké kaše.“

Nebo chceš snad ty něco navrhnout, Frede?“

„Nikoli,“ odvětil hrbatý lovec. „Nejsem k tomu povoláný. Ale mohu alespoň vyslovit svůj názor. Nebylo by nejmoudřejší, kdybychom hned vyrazili za tím chlapíkem? Je vůdcem, duší podniku.“

Chytíme-li ho, bude záměr překažen.“

„Sotva!“ mnil Old Shatterhand. „Byl řečníkem té pětice. Jestli je však skutečně náčelníkem všech

„stepních supů“, to nevíme.

Když ho odstraníme, nestanou se ještě ostatní neškodnými. Ostatně, nemyslím si, že bychom ho dohonili. Naše koně nejsou nejlepšími běhouny, a slunce se kloní k západu. Než ho budeme moci dostihnout, nastane noc. Nikoli, pro dnešek ho nechme, jeho stopu rozeznáme i zítra. Utáboříte se tady, vy všichni, a jakmile se dostaví, zajmete ty, kterým je určen tento papír. Já pojedou s třemi koňmi sám nazpět k Helmers Home, a přivedu Jemmyho, Davyho i Boba. Za svítání odtud vyrazíme, a doufám, že naše výprava nebude bezvýsledná. Bude nás potom celkem devět, a domnívám se, že se můžu směle utkat s tlupou dvacetí, třiceti stepních supů.“

Návrh byl všeobecně odsouhlasen. Každý si vybral z nalezených zbraní i střeliva, co se mu hodilo.

Šatstvo vynesli na planinu a pomocí suchého chraští je zapálili. Hromada ještě doutnala, když se Old Shatterhand vyšvihl na koně. Slíbil, že se postará o vodu a o potravu, a ukazujíc k západu, podotkl:

„Zdá se, že z této strany něco přijde, buď bouře nebo něco podobného. Odtamtud vždy přicházejí bouře, které však Llanu nikdy nepřinášejí deště.“

Odjel se třemi koňmi severním směrem. Ostatní, upozornění jeho slovy, pozorovali západní oblohu, na které se nad sluncem objevovala lehká mračna rudošedé barvy, tvořící kruh, v jehož středu se sbíhaly zlaté paprsky. Nevyhlíželo to vůbec nebezpečně, a proto Old Shatterhandově poznámce nevěnovali zvláštní důležitost. Jen Komanč hleděl upřeně na mraky a šeptal:

„Temb metan, ústa blesků!“

VI.

HODINA DUCHŮ

Po Old Shatterhandově odjezdu se muži usadili a vyprávěli bratrům Čmuchačkům, co se událo v Helmers Home. Rozmlouvali o tom dosti obšírně. Čas plynul rychle a muži si nevšimli oblohy, která se zatím zbarvila úplně jinak. Jen Komanč, sedící mlčky stranou, pozoroval pozorně změnu.

Mylý kruh mraků se dole rozevřel a nabyl tím tvaru podkovy, jejíž konce se očividně prodlužovaly, a tvořily dva úzké pásy, které se téměř dotýkaly půlnočního obzoru. Mezi nimi bylo vidět čistou, jasnou oblohu. Pás, který byl blíže, se sklonil a jižní obzor se zbarvil žlutorudým prachem. Zdálo se, že tam zuří bouře vířící jemný písek až vzhůru k obloze.

Na východě se zatmělo jako od těžkých mraků, a přece tam žádná mračna nebylo vidět. Tu náhle Komanč vyskočil a vzkřikl, naprosto zapomínajíc největší indiánské ctnosti – sebeovládání – ukazujíc na černou stěnu na východě:

„Maho-timb-yuavah – duch stepi!“

Všichni leknutím vyskočili. Teprve teď postřehli změnu na obloze, a v jejich očích se zračilo zděšení, když se zahleděli směrem, kam ukazoval „Železné srdce“.

Asi ve vzdálenosti tří mužů na výšku nad obzorovou čarou pádil po obloze jezdec. Černá stěna se tam, kde bylo vidět postavu, jevila jako okrouhlá, jasně osvětlená skvrna, která se pohybovala stejně rychle současně s jezdcem, takže se jezdec zdál být tmavou, avšak pohybující se siluetou ve světlém rámu.

Všechny jeho údy se daly zřetelně rozpoznat. Jezdec držel pravou rukou uzdu, jeho hlava byla vroubena hřívou dlouhých vlasů, a měl na ní indiánské ozdoby. Puška visící na zádech poskakovala shora dolů.

Hříva i ohon koně se vlnily dozadu jako ve víchřici. Příšerné zvíře pádilo, jakoby hnáno běsem.

A to vše se sběhlo za bílého dne, plnou hodinu před západem slunce! To vyvolalo u diváků nevylicitelný, hrůzoplý dojem.

Nikdo z nich ani nehlesl.

Černá stěna se na jihu náhle a svisle protrhla. K tomu místu pádil jezdec. Blížil se víc a více. Ještě deset koňských skoků, ještě pět, ještě tři, jeden – a zvíře skočilo do prázdna, a zmizelo i s jezdcem.

Také světlý rám zmizel.

Lovci tu stáli dosud mlčky. Hned pohlíželi tam, kde se příšera zjevila a zmizela, hned zase hleděli jeden na druhého. Konečně se Jim otrásl, jakoby ho mrazilo a řekl:

„Dobří duchové! Jestli to nebyl duch stepi, ať se nejmenují Čmuchaček! Dosud jsem se domníval, že je to nesmysl, teď bych však byl přímo blázen, kdybych tomu nevěřil nebo o tom pochyboval. Je mi nějak divně u

srdce. Jak je tobě, starý Time?“

„Právě tak, jako bych byl starý měšec na peníze, ve kterém nezbyl ani halíř. Jsem prázdný, naprosto prázdný, jen kost a kůže!

Podívejte se, jak se rychle mění obloha! To jsem ještě nikdy neviděl!“

Horní okraj zmíněné černé stěny se zbarvil do krvava, plamínky poskakovaly sem a tam. Část podkovy, která zůstala dosud vysoko na obloze, klesala pozvolna k zemi. A čím níže sestupovala, tím byla širší a temnější. Na jihu vířilo moře prachu a dýmu, bičované vichřicí. Slunce se zahalilo hustým závojem, který každou vteřinu houst a rostl do výše. Zdálo se, že temný pás mračen se nyní řítí z oblohy k zemi. Z dálky se ozval pronikavý řev.

„Proboha, ke koním!“ vzkřikl Juggle-Fred. „Rychle! Jinak utečou!

Strhněte je k zemi! Ať si lehnou, držte je pevně a lehněte na zemi!“

Všech pět mužů přiskočilo ke koním, kteří úzkostně frkali a nebránili se, aby byly staženy k zemi.

Leželi těsně u křoví a skryli hlavy mezi větvě. A sotva mužové ulehli, bylo to tady.

Nastalo hvízdání, řev, šumění, praskání a hučení, jež nejde vylicít. Mužům se zdálo, že na ně náhle byla vržena pokrývka těžká několik centů. Tlačila je k zemi taková síla, že by nemohli povstat, i kdyby se o to pokusili. Ledový chlad jim pronikal až do morku kostí. Všechny tělesné otvory, oči, nos, ústa i uši jakoby byly naplněny zmrzlou vodou. Nemohli dýchat, neměli daleko k zadušení. A náhle je opět přelétl žhoucí žár, a rachotící zvuky Llana estakada zanikaly v dálce. Koně vyskočili a hlasitě frkali.

Po náhlé černé a mrazivě studené noci následoval jasný sluneční svit a oživující teplo. Mohli již otevřít ústa a vydechnout. Pět mužů vstalo. Vytřeli si z očí písek a rozhlédli se.

Byli na dobrou stopu pokrytí studeným pískem. Tuto příkrývku přes ně prostřelo „tornádo“.

Ano, bylo to „tornádo“, středoamerický cyklón, který má takovou sílu, že se sotva jinde objevuje něco podobného. Pohromy, které působí, bývají strašlivé, téměř neuvěřitelné. Dosahuje rychlosti až sto kilometrů za hodinu a bývá často provázeno elektrickými jevy, které obvykle trvají ještě dlouho potom. Ani samum na africké poušti není tak zuřivý, a jediné strašlivé písečné nebo sněhové bouře na divoké Gobi mají takovou živelnou moc, kterou lze přirovnat k „tornádu“.

Pět lovců se vzchopilo a setřásl z oděvu písek. Křoví letícímu písku překáželo, a tím před ním vznikla dva lokty vysoká písečná závěs.

„Chvála Bohu, že to tak dobře dopadlo!“ pravil Jim. „Běda těm, které tornádo dostihne na volné stepi! Jsou ztraceni.“

„Vždycky tomu tak nebývá,“ odvětil Fred. „Tyto strašlivé větry se šíří naštěstí jen půl anglické míle, ale tím větší je jejich prudkost. Tento zuřící vzduchový proud se nás dotkl pouze vedlejší vlnou.

Kdybychom se však ocitli uprostřed proudu, byl by nás i s koňmi odnesl bůhvíkam a někde rozdrtil.“

„Máte naprostou pravdu!“ přisvědčil Tim. „Znám to. Kdysi jsem viděl na řece Cončos zkázy, které způsobilo takové „tornádo“.

Vniklo totiž do pralesa a způsobilo v něm takřka přímou silnici.

Obrovské stromy, některé i dva metry v průměru, byly vyvrácené z kořene a ležely na sobě i přes sebe.

Tato silnice, jež byla ovšem naprosto neschůdná, a na níž nezůstal stát jediný strom, měla tak ostré ohraničení, že stromy po pravé i po levé straně byly jen nepatrně poškozeny. Yankee nazývá tuto bouři „hurikán“, a stejný název dává i mýtinám v lese, které díky ní vzniknou.“

„Bylo to dost zlé!“ mínil Hobbel-Frank. „dočista mi došel dech, takže jsem na své píšťale hvízdal již jen do poslední dírky. U nás doma ovšem také míváme občas bouře, ale tak divoké a nekultivované jako tady, přece jen nejsou. Náš největší vichr je proti americkému tornádu pouhou dětskou hračkou, líbezným májovým vánkem, který stačí jediné k tomu, aby ochladil horkou kávu. A ke všemu mne vaši oslové kopali do té míry, že jsem byl polomrtvý.

Nechtěli ležet na zemi a patrně měli mou ušlechtilou povahu za — —“

„Chtěl jste patrně říct mezkové,“ přerušil ho Jim.

„Nikoli, jsou to oslové! Kopají-li do té míry, jsou to vůbec největší oslové pod sluncem. Vždyť rozšlapali celou uměleckou konstrukci mé východogotické postavy. Vlastně bych vás měl zažalovat o odškodnění, ale kdo je tak osamocený v širším světě, za toho vůbec nikdo nedá náhradu. Proto místo práva užiji milost, ale přitom si pro budoucí futurum co nejrozhodněji zakazuji podobné osloviny. Fixi et salvavi animal!“

„Dixi se říká, a animam!“ zvolal Fred.

„Mlč! Jestliže mluvím arabsky, je mi tvůj náhled naprosto lhostejný,“ okřikl jej Frank hněvivě. „To by ještě scházelo, aby si bývalý kejklář jako ty, mohl dovolit podobné opravy. Něco se nauč, a budeš to umět! Chtěl jsem s tebou žít v přátelství, jestli mne však nafoukneš přespříliš, puknu a vyhodím tě do vesmíru, kde budeš věčně poletovat pod hvězdami jako kratiknot.

Fixi a ještě třikrát fixi, to značí: „Já to řekl, já, Hobbel-Frank! Pamatuji si to!“

Přehodil pušku přes rameno a důstojně odcházel – jako rozhněvaný Achilleus. Ostatní se s úsměvem podívali na sebe a nikdo ani nehlesl, aby je usmířil. Fred věděl, že se mužik záhy vrátí.

Slunce, které bylo před chvílí úplně zastřené, vysílalo nyní znova své paprsky k zemi. Byly však prapodivně zbarveny, měly barvu téměř šafránově žlutou. Obzor zářil stejnou barvou a zdálo se, že země kolem dokola se zvedá k němu. Vypadalo to, jakoby se pětice mužů ocitla naspodu veliké duté koule.

Zvířata se dosud neupokojila. Úzkostně frkali dupající půdu.

Chtěla utéct a bylo nutno je pevně uvázat. Ve vzduchu bylo cosi, co se plíce zdráhaly vdechovat. Nebyly to však mikroskopicky jemné písečné úlomky, které do té doby znečišťovaly vzduch, ale cosi neurčitěho, neuchopitelného.

Komanč rozestřel příkrývku na písek a uvelebil se na ni. I nyní, po přírodním úkazu, zachoval mlčení, které je hlavním rysem Indiána. Ostatní tři se podali blízko, a Jim se ho optal:

„Zažil už někdy můj mladý rudý bratr takovou bouři?“

„Častěji,“ odušil Indián. „Železné srdce“ byl nina-yandanem – vražedným vírem uchvácen a pohřben v písku, ale komanští válečníci ho přesto našli. Viděl vytrhané stromy, jejichž kmeny by sotva objalo šest mužů.“

„Ale ducha Llana estakada jsi ještě nikdy neviděl?“

„Železné srdce viděl i toho, před třemi zimami, když jel s otcem po Llanu. Uslyšeli jsme výstřel. Když jsme se přiblížili k místu, kde byla rána vypálena, uviděli jsme ducha jak pádí na černém koni. Na místě ležel běloch, na jehož čele byla rána koulí.

Náčelník Komančů nebožtíka znal, byl to obávaný vrah.“

„Jak duch vypadal?“

„Měl hlavu i tělo bílého buvola, kolem jehož krku vlála ježatá hřiva. Byl to strašlivý pohled. Ale přece je to dobrý duch, jinak by na sebe nebral podobu posvátného zvířete. Komančové také dobře vědí, že zabíjí jen zlé muže, kdežto hodné lidi bere pod svou ochranu. „Železné srdce“ zná dva Komanče, kteří zabloudili na Llanu a měli blízko k záhubě. Duch k nim přišel v noci, poskytl jim maso a vodu, a ukázal jim pravou cestu.“

„Mluvil také s nimi?“

„Mluvil s nimi jejich řečí. Dobrý duch mluví všemi řečmi, neboť velký duch ho to naučil. Howgh!“

Odvrátil se. Posledním slovem dal najevo, že už řekl dost a chce nyní mlčet.

Frank zůstal opodál a když viděl, že oba muži spolu rozmlouvají, toužebně k nim pošilhával. Nemohl se dál hněvat, zatímco jiní jsou šťastni, že spolu mohou rozmlouvat. Proto se pozvolna přiblížil a řekl Fredovi:

„Poskytl jsem ti čas, aby ses mohl bít v prsa a polepšit se. Snad jsi poznal, jak těžce ses prohrášil na spektru mé pomologické metody. Přiznáš se k tomu upřímně?“

„Ano,“ odušil Fred s vážnou tváří. „Milerádi uznáváme, že nás všechny předčíš.“

„Měj se tedy do budoucna na pozor a nedej se často strhnout svou hemisferickou povahou. Tentokrát ti to ještě promíjím, neboť po takové příhodě, kterou jsme zažili, je člověk dvojnásobně subdominován ke smíru. Když vidí člověk za bílého dne strašidlo, pak běží skutečně o krk i kůži. Moje husí kůže se nadmula jako balón.“

Posadil se k Fredovi. Ten však s úsměvem pravil:

„Není třeba projevovat tak přílišný úžas. Jev, který jsme viděli se snad dá vysvětlit naprosto přirozenou cestou.“

„Nemyslím, tady na Llanu se jedná o skutečného ducha. Viděli jsme ho jet po obloze, nebyl to ani vzduch ani mlha, ale zhmotněná představa skutečné, nadpřirozené bytosti. Jak by to tedy mohl být optický klam?“

„Hm! Já sám jsem dříve jako kejklř předváděl umělá strašidla.“

„O tom raději pomlč, neboť předvádění umělých strašidel je mrzký podvod! Jakým způsobem jsi to dělal?“

„Buď šikmo položenou skleněnou desku nebo kamerou, čili temnou komorou.“

„To dokážu taky. Sám jsem si jednou zhotovil takovou kameru obscuriosu, byla by se mi také úplně podařila, ale zapomněl jsem na otvor, kterým se do ní sype okulární čočka. Ostatně nemohl jsem nikde u hokynáře tuto čočku sehnat a proto jsem tu věc prozatím odložil.“

Fred i oba Čmuchačkové vybuchli v tak srdečný smích, že se vážný Komanč rychle ohlédl a udiveně se na ně zahleděl. Frankova tvář však zrudla hněvem a zvolal:

„Silicium! Mlčte! Jestli se okamžitě nepřestanete smát, připravím vám, braši, krvavou lázeň, jako kdysi Muhamed druhý Kartáginčům!

Myslíte si snad, že jste chytří a moudří? Říkám vám, že vaše domnělá filozofie má již otřepané knoflíkové dírky a vaše moudrost zapáchá po ricinovém oleji! Mé cameře prokuře se nesmějte! Byla úplně správně koncentrována, ale neměl jsem jako lesnický úředník tolik času, abych si tu čočku sám našel a vypěstil. Už dávno jsem vás prohlédl, ale snášel jsem vaši nedostatečnou frekvenci velkomyslně, neboť jsem doufal, že se z vás dá časem přece jen něco pořádného vytlouct, teď však docházím k poznání, že jste naprosto ztraceni. Znova vás opouštím. Váš výsněch vyžaduje pomstu. Půjdu, ale – manus manum lavendat, čili: Moje ruku vám ještě vypere hlava levandulí. Jen počkejte! Ho-ho-ho-howgh!“

Mluvením se ještě více rozčilil, oklepal si prach z bot, vyřkl poslední indiánské slovo a se zuřivým posunkem odkvapil, aby se skryl za křovím a ztrestal je exemplárně svým opovržením.

Tak se nerozhněval ještě nikdy. Smích umkl a Fred pravil vážně:

„Netušil jsem, že se tak rozhněvá. To musíme odčinit zcela zvláštní zdvořilostí. Je to dobrá duše, a jeho famózní sofistika je velice zábavná a nikomu neškodí.“

Vyprávěl Čmuchačkům všechno, co věděl o Hobbel-Frankovi, a získal jejich zájem pro malého podivína.

Potom ještě rozmlouvali o „tornádu“ a přešli na předchozí zjevení ducha stepi. Tito tři mužové nebyli nevzdělaní, zvláště Fred se těšil více než obyčejným přírodovědným znalostem. Byli tedy přesvědčeni, že se jedná jediné o optický jev, ale nedovedli si ho vědecky vysvětlit.

Zatím uběhl den a nadešla noc. Setmělo se tak, že nebylo vidět ani na pět kroků. Ted' se vrátil opět Frank. Nechtěl být na tom místě sám a potmě, ale hněv se mu dosud nevykouřil z hlavy. Nepromluvil, a ani se neuvelebil hned vedle ostatních, ale opodál, nicméně naslouchal napjatě jejich hovoru. Pozorovali to na jeho pohybech, neboť chvílemi sebou škubal, jako by chtěl něco namítnout, kdykoli se někdo vyjádřil o něčem, o čemž se on domníval, že tomu rozumí lépe. Hněv byl tentokrát přece jen silnější, než náchylnost k vychloubání se domnělými vědomostmi. Vzduch se zatím vyčistil a dalo se dýchat snadněji než dříve. Lehký větřík váł z jihozápadu a měl po denním vedru příjemný účinek. Některé hvězdy se skvěly na obloze a označovaly čas mužům ležícím na zemi. Již nemluvíli. Snažili se usnout. Překvapení nějakou nepřátelskou bytostí se nebylo třeba obávat a Old Shatterhand také ještě nemohl přijít. Běloši skutečně usnuli, ale Komanč upíral oči k nebesům, i když minulou noc ani nezamhouřil oka. Smrt, či lépe řečeno zavraždění jeho otce, zaměstnávalo jeho mladou duši, bažící po pomstě. Tak se vlekla čtvrt hodina za čtvrt hodinou. Náhle byli spící probuzeni hlasitým Indiánovým výkřikem. Zvedli se a usedli. „Mava tuhšta – podívejte se tam!“ pravil, a ukazoval k jihu. Viděli i ve tmě jeho ruku a zahleděli se označeným směrem Tam, kde obloha splývala s obzorem, ukázalo se jasné místo v podobě dlouhé, kruhové výseče. Nečinilo nijak zvláštní dojem, přece ale plně upoutalo pozornost mužů. „Hm!“ bručel Jim. „Kdyby to bylo na východě, myslel bych si, že jsme dlouho spali a že začíná svítat.“ „Nikoli,“ mínil bratr Tim. „Svítání je jiné. Obruba toho světlého místa je příliš ostrá.“ „Protože je tmavá noc.“ „Právě proto, že je tmavá noc, nemůže přece ještě svítat. Den i noc se slučují a pronikají se, tam však jde vidět určité obrysy.“ „Pak by to mohl být oheň.“ „Oheň na Llanu, kde není dřevo? Hm! Co by tu mohlo hořet? Snad písek? To je mi teda novinka.“ „Pravda. Kdyby hořel písek, byl by to pro nás nejskvostnější požitek a nezbylo by nám, než co nejrychleji vsednout na koně a ujet. Ale jak jinak bys tu věc vysvětlil?“ „Nevím. Ostatně jasné místo stále roste. A přitom se mění vítr. Vál od jihozápadu, teď je cítit od západu a vane stále silněji a studeněji. Co to znamená?“ „Severní záře to patrně není,“ pravil Fred. „A o jižní záři zde také nemůže být řeč.“ Frank dosud mlčel, nyní se však už nemohl přemoci, jestliže mu nemělo srdce soužením puknout. „To světlé místo na obzoru jistě něco znamená,“ pravil. „Souvisí asi s „Avenging-ghostem“. Předtím jel na jih. Možná, že tam má svůj wigwam a sedí u svého ohně v táboře.“ Ostatní by se nejraději znova rozesmáli, přemohli se však a Fred odušil: „Domníváš se, že duch rozněcuje oheň ve svém tábořišti?“ „Proč ne? Při takovém chladném větru, jaký teď věje?“ Vzduch se opravdu stal ostřejším. Vanul stále více a více k severu. A tam dole na jihu vystupovalo světlé místo výš a výše nad obzor. Zdálo se, jakoby tam vystupoval kotouč nějaké neobyčejně velké hvězdy. Tvořil nyní téměř půlkruh, který měl krvavě rudé jádro, které bylo čím dál tím jasněji zabarveno a nakonec uzavřeno obloukovitou čarou, ve které se navzájem prodírali sršící ohnivé koule s tmavou hmotou mračen. Celek skýtal strašlivou, ale překrásnou podívanou. Pět mužů na něj zíralo s úžasem. Neodvážili se promluvit. Vítr váł nyní přímo od severu. Během čtvrt hodiny se otočil o polovinu obzoru. Tentokrát při tom nebylo šumění a hučení, vítr letěl potměšile v tu stranu oblohy, která byla tak velkolepě osvětlena. A přitom bylo tak chladno, že by kožich nebyl na škodu. „To měl vidět Old Shatterhand!“ pravil Juggle-Fred. „Není možné, aby byl již zpátky, neboť je právě půlnoc.“ „Půlnoc!“ vzkřikl Hobbel-Frank. „To je hodina duchů! Určitě se tam, kde hoří, stane něco strašlivého!“ „Co tak strašlivého by se mohlo přihodit, kromě ohně?“ „Neptej se přece tak hloupě. O půlnoci se otevírá orkus a vylézají strašidla. Potom hýří celou hodinu. Znáš to dobře, neboť mám v noci oči otevřené. Jako má každá země a každý národ svůj ráz, tak i strašidla různých krajů mají zvláštní záliby a choutky. V jedné krajině zakrouží člověku krkem, jinde zase škrtí lidi na křižovatkách. Kdo ví, jakou zálibu mají zdejší strašidla? Možná, že jsou to vůbec ta nejnebezpečnější a nejhorší. Proto se mějme na pozoru a – pro pána krále, neměl jsem pravdu? Jen se podívejte tam! Už přijíždí!“ Poslední slova vykřikl se strachem. A to, co se nyní stalo, by nahnalo strach i nejmužilejšímu muži. Duch Llana estakada se znova objevil. Jak už byl řečeno, tvořilo teď podivné osvětlení velký půlkruh na jižní obloze. Tam, kde se levý oblouk tohoto půlkruhu stýkal s obzorem, zjevila se náhle postava obrovského jezdce. Kůň byl černý, ale jezdec bílý. Měl postavu buvola. Zcela zřetelně bylo vidět hlavu se dvěma rohy, hřbet s ježatou, polodlouhou hřívou, která za ním vlála, a trup, který se vzadu spojoval s tělem koně. Obrysy tohoto obrazu byly zvýrazněny jiskřící čarou.

Kůň pádil šíleným tryskem. Nepohyboval se přímou čarou, tedy po průměru tohoto planoucího oblouku, ale stoupal uvnitř půlkruhu vzhůru a tryskem se hnál podél něj dále. Měl pod sebou kus půdy, který mu neustále zůstával pod nohama.

Tak spěl v okrouhlé čáře nahoru až k nejvyššímu bodu a potom po pravé straně žhavého půlkruhu zase dolů k místu, kde oblouk opět splýval k obzoru. Tam zmizel tak náhle, jak se objevil.

Divákům bylo i přes chladný vzduch, který je ovíval, neobyčejně horko. Dalo se pomyslet, že je to pouhý klam? Nikoli, byla to nepopiratelná skutečnost. Nenacházeli slov, kterými by se mohli o věci vyjádřit. I mlčenlivý Komanč se úplně zapomněl, a několikrát projevil svůj obdiv slovem „uff“! To, co ostatní činilo mlčenlivými, otevíralo mu ústa dokořán k výrazům úžasu.

Stáli zde ještě chvíli, jestli se zjevení nebude opakovat – ale marně. Půlkruh ještě plápolal stejnou září, potom pomalu ztrácel dosavadní skvělost a začal mizet, přecházející do temna.

Vtom se za nimi ozval pískem tlumený koňský dusot. Přijížděli jezdci, zastavili u nich a vyšvihli se ze sedel. První z nich byl Old Shatterhand.

„Bohudík, že ještě žijete!“ zvolal. „Domníval jsem se, že jste ztraceni, a byl jsem přesvědčen, že budu muset vyhrabávat vaše mrtvoly z písku.“

„Tak zle nás „tornádo“ přece jen nenavštívilo,“ odušil Fred.

„Pouze se nás dotknul, sire. Patrně jste si velice pospíšili, neočekávali jsme vás tak brzy.“

„Ano, podnikli jsme opravdovou jízdu o závod. Šlo o to, abychom vás zachránili. Proto také, jak vidíte, přijel i master Helmers se svými čeledíny. Měli jsme o vás velkou starost. Tornádo letělo těsně kolem Helmers Home. Viděli jsme zkázu, kterou způsobil, a podle směru, kterým se bral jsme soudili, že vás určitě zasáhl.“

Naštěstí s vámi naložil velmi milosrdně.“

Také ostatní se radovali. Byl tu Jemmy, Davy, Bob a Helmers s několika čeledíny. Tlustý Jemmy a dlouhý Davy se dověděli o přítomnosti Čmuhálků od Old Shatterhanda, mnohými slovy se však o tom nešířili, neboť bylo nutno jednat o důležitějších věcech.

Fred stručně vypravoval o dvojím zjevení ducha. Jemmy a Davy mlčky kroutili hlavami. Nechtěli vypravěče urazit projevem pochybnosti. Helmers mínil:

„Co nám vyprávíte, sire, je jistě pravda, neboť to vidělo deset očí, ale nedovedu to pochopit ani si to vysvětlit. Patrně není na světě člověk, který by mohl neklamně dokázat, jedná-li se o přelud nebo o skutečnou bytost.“

„Oho, takový člověk je na světě, a jsem to já sám!“ odušil Hobbel-Frank. „O nějaké klamně kompresi zde nemůže být řeč, neboť jsme viděli postavy v perplexní dokonalosti. Duch je nadzemská bytost, která může létat vzduchem. A v tomto okamžiku je právě půlnoční hodina duchů, nebo jak to nazývá Yankee „Ghostly-hour“, tato okolnost zjev vysvětluje a je neklamným důkazem, že tady běží o duši uniklou z nebeských krajů. Nemyslím, že se mi někdo odváží odporovat.“

Zmýlil se, neboť Old Shatterhand mu poklepal vlídně na rameno a pravil:

„Čeho by se měl obávat ten, kdo by vám přesto odporoval, milý Franku?“

„Hm, to není stejné – záleží na tom, kdo by to byl. Každého jiného bych svými důkazy ubil přímo tak, že by jeho vědecká existence byla navěky zničena. Ale kdybyste se vy sám chtěl odvážit k malé, skromné otázce, jsem výjimečně ochoten podat vám žádoucí vysvětlení se vši přívětivostí.“

„Poučení od vás nežádám. To, že se zjevení nyní podruhé ukázalo o půlnoci, není nikterak důkazem jeho nadpozemského vzniku či původu, neboť předtím se zjevil i za bílého dne. Chcete-li mi obšírně vyličit celý průběh té příhody, mohu vás ujistit, že vám věc dostatečně vysvětlím.“

„O tom bych pochyboval, ale protože jste to právě vy, sire, vyličím vám všechno, neboť jste z přítomných pánů skutečně jedinou osobností, jež mi komponuje.“

Malý učenec znamenitě a obšírně vyličil obě zjevení. Old Shatterhand jej chvílemi přerušil otázkou.

Zatím se záře na jihu snášela níž a stále více bledla. Zdálo se, že úplně zmizí. Několik minut plul ještě na obzoru mdlý nádech záře, potom se však náhle znova rozsvítil, nestoupal však znova do výše, ale běžel jako po jiskřícím doutnáku k západu. Tam se zastavil a neobyčejně rychle se rozplynul v ohnivé moře, které ozařovalo polovinu oblohy.

„U všech rohatých!“ vzkřikl Frank. „Představení začíná nanovo!“

Podobnou hodinu duchů jsem ještě neprožil. Tento oheň je nadpřirozeného původu, neboť – – – „

„Nesmysl!“ přerušil ho Old Shatterhand. „Věc se dá snadno vysvětlit. Je to oheň naprosto přirozený.“

„Co by tady hořelo?“

„Suchý kaktus. Na Llanu, jak je známo, jsou na míle dlouhá a široká místa, která jsou tak hustě porostlá kaktusy, že se tudy neprodere jezdec. Jestliže rostliny uschnou, stačí jediná, neopatrně utroušená jiskra, aby v několika okamžicích vzplanulo celé ohnivé moře.“

„To je pravda,“ přisvědčil Helmers, „a vím také dobře, že na jihu i na západě odtud jsou veliká prostranství, porostlá kaktusy.“

„Teď máme tedy vysvětlení, jak vznikl oheň, a domnělá strašidla chytíme rovněž brzy za límec!“

„Oho!“ vpadl do řeči Frank. „Domnělá strašidla? Jsou to skuteční duchové! A jak jste dospěli k myšlence, že byli dva?“

„To jde uhodnout z postav. První strašidlo, které se zjevilo za dne, byl patrně onen důstojník v jiném převlečení, o tom se už přesvědčíme. Kdo byl druhým strašidlem, to ovšem nevím. Neznám nikoho, kdo je

oblečen do kůže bílého buvola.“

„Dejte mi již pokoj, master Old Shatterhand! Řekl jsem sice, že jste jediný člověk, který mi komponuje, ale jen částečně. Člověk se přece nemůže projíždět nahoře po obloze, a to se přece stalo, jak nás to všech poět vidělo na vlastní oči.“

„Ano, obrazy se pohybovaly ve vzduchu, ale skutečné postavy jeli po zemi.“

„Obrazy? To už přestává všechno! Ještě jakživ jsem neslyšel, že by obraz mohl jet, tím méně v kysličenaté látce atmosféry! Jak by vlastně takové obrazy mohly vzniknout?“

„Několika různě studenými nebo teplými proudy vzduchu, které například vznikají oním ohněm.“

„Tak? Obrazy tedy vznikají proudy vzduchu! To je mi novinka!

Dosud jsem se domníval, že se dají zhotovit tužkou, modří nebo fotografickým přístrojem.“

„A co zrcadlem?“

„Také, na to jsem zapomněl.“

„No a vzduch za některých okolností působí právě tak, jako zrcadlo.“

„Tak! Ovšem tomu již rozumím lépe, neboť v nauce o zrcadlení vzduchu jsem vůbec nejdokonalejším ze všech vědátorů.“

„Dobrá, potom tedy přisvědčíte, že vaši duchové byli pouhým zrcadlením vzduchu, právě jako – – –“

Zarazil se, jeho pozornost byla nyní obrácena k ohni, který na západě tmavorudě zářil a zakrýval honící se mraky. A ještě výše než mraky, ale před ohněm a volně plujíc v prostoru, objevil se nyní obrácený obraz rovinaté, žhavou červení ozářené krajiny.

Tam, kde nalevo začínala, objevil se tentýž jezdec, kterého dříve mužové viděli oděného v buvolí kůži, avšak nyní byl obrácen, totiž hlavou dolů.

„Právě jako toto!“ pokračoval Old Shatterhand, a ukazoval na zrcadlení vzduchu.

Ještě nedomluvil, když se objevil druhý jezdec, který pádl za prvním.

„Pro pána krále!“ vykřikl Hobbel-Frank. „To je ten duch, který se zjevil dnes odpoledne při tornádu!“

„Tak! Je to on?“ odvětil Old Shatterhand. „Teď mi snad dáte za pravdu, že běží o dva různé zjevy. A tam se objevují další!“

Za postavou druhého jezdce se zjevilo nyní ještě pět nebo šest osob v trysku na koních, ale všechny obrácené dolů hlavami.

„To je už příliš!“ minil Hobbel-Frank. „Domnívám se, že bych se strašlivě bál, kdybych tu byl sám. Pěkně děkuji za takovou hodinu duchů! Už jsem ovšem slyšel o strašidlech, která se prohánějí v noci s hlavou pod paží, aby však jezdila po hlavách, to je přespříliš.“

„Není to tak strašné. Dřívější obrazy vznikly několikanásobným zrcadlením, tyto jednoduchým. Ostatně seznámíme se ihned s těmito duchy. Rychle na koně, pánové! S naprostou určitostí je první jezdec takzvaný duch Llana stakada – duch stepi. Je pronásledován ostatními, a poněvadž je to hodný chlapík, musíme mu trochu pomoci!“

„Zbláznili jste se!“ vykřikl Frank. „To by bylo prohrěšení proti říši duchů. Vzpomeňte si jen, že nesmrtelný básník praví:

Nepokoušej bohy, člověče, a neměj nikdy, nikdy přání, pokoušet ducha, jeho děti a paní!“

Ale ostatní ho neposlouchali, řídili se Old Shatterhandovým vyzváním. Jejich důvěra k tomuto muži svědčila o přesvědčení, že od nich nebude požadovat nic nebezpečného, natož směšného.

„Vezmeme s sebou také koně s břemeny?“ optal se Helmers.

„Ovšem. Patrně se už nevrátíme. Měli jste nás ovšem provázet pouze sem, ale za těchto okolností snad s námi pojedete ještě dále?“

„Zajisté! Velmi rád bych si promluvil s „Avenging-ghostem“.“

Dva koně, které Helmers přivedl, aby odnesli náklad, vzali za uzdy čeledíni. Také Frank se vyšvihl do sedla. Nebyl to strach, ale jeho obvyklý zvyk odporovat, který ho přinutil, aby se zdráhal. Vydali se na pochod a pádili úprkem po stepi.

Sotva opustili jezdci dosavadní stanoviště, zmizel i výjev. Bylo vidět už jen plápolající oheň.

Napřed jel Old Shatterhand, hned za ním bratři Čmúchálkové, jejichž mezci jako posedlí klusali za vraníkem Old Shatterhandovým. Old Shatterhand nenamířil do středu záře, ale zabočil k její severní straně. Nevěděl vůbec, kde je střed, a bylo nutno, aby jej určil. Nebylo to vůbec jednoduché, neboť zrcadlení, které nyní zmizelo, neposkytovalo jistou pomoc, a jezdci, které hledal, se pohybovali velmi rychle.

Malá tlupa pádila šíleným tryskem po stepi. Old Shatterhand musel svého vraníka zdržovat, protože ostatní by mu nebyli stačili.

V deseti minutách urazili dobré tři anglické míle. Přesto však nepozorovali, že by se blížili k ohni, jehož záře spíše přibývalo než ubývalo.

Uběhlo dalších deset minut. Vtom Old Shatterhand hlasitě vykřikl, zvednul ruku a ukázal poněkud na sever.

Z té strany se blížily dva body, první světlý a za ním tmavý.

Vzadu bylo patrně množství temných bodů, které se snažily dostihnout ostatní dva. Byli to jezdci.

Záře ohně je osvětlovala zezadu, a nyní bylo již zdaleka zřetelně vidět postavu prvního jezdce. Old

Shatterhand zastavil koně a seskočil.

„Sestupte!“ zvolal. „Protože přicházíme ze tmy, dosud nás neviděli, oni jsou proti světlu, máme je tedy před očima. Ať koně ulehnu. Ale jakmile vyskočím do sedla, učiňte totéž.“

Uposlechli vyzvání.

Old Shatterhand zvolil moudře poněkud prohloubené místo, které bylo ve stínu. Když koně ulehli a muži se za ně skrčili, bylo pro jezdce pádící ze světla do tmy, naprosto nemožné, aby je uviděli dříve, dokud k nim nedospějí.

Oni mohli naproti tomu pohodlně pozorovat rovinu, prostírající se před nimi. První jezdec byl vzdálen ještě asi šest kroků, o polovinu za ním následoval druhý a ve stejné vzdálenosti za nimi klusalo ostatních šest jezdců.

„Co s nimi uděláme, sire! Zastřelíme je?“ zeptal se Helmers.

„Nikoli. Neublížili nám, prolévám lidskou krev jen tehdy, když k tomu mám spravedlivý důvod. Jen s prvním pronásledovatelem bych rád promluvil slovíčko. Nechte mne zatím jednat. Nemáte tedy nic jiného na starost, než odehnat ostatních šest jezdců.“

Odvázal laso, které měl ovinuté kolem beder. Konec, na kterém byl kroužek, připevnil na knoflík u sedla pokojně ležícího koně.

Druhý konec smyčkou svázal v oko asi tak velké, aby objalo lidské tělo. Zbylou část několikanásobně smotaného a nejméně dvacet loktů dlouhého provazu si otočil mezi palcem a ukazováčkem ve smyčku, kterou uchopil levou rukou, kdežto její přední část uchopil svou pravicí, takže kroužek držel mezi palcem a ukazováčkem.

To se stalo tak rychle, že byl s přípravou hotov dříve, než se objevil první jezdec. Jezdci směřovali právě k prohlubenině.

Ted' už bylo slyšet dusot prvního koně. Byl to statný, veliký vraník. Jezdec měl na hlavě lebkou bílého buvola, z které splývala ježatá kůže přes boky koně. Jeho tvář byla lebkou zakryta do té míry, že ji nebylo možno rozeznat.

Když dospěl asi deset kroků před dolinu, Old Shatterhand povstal.

Jezdec ho uviděl okamžitě, nemohl však koně zastavit dříve, než dospěl těsně před Old Shatterhanda.

„Stůj! Kdo jsi?“ optal se proslulý lovec.

„Duch stepi,“ ozvalo se temně z lebky. „A ty?“

„Jsem Old Shatterhand. Klidně sestup. Ochráníme tě!“

„Avenging-ghostovi není třeba ochrany. Děkuji vám!“

Po těch slovech pádil dále. Výměna těch několika slov vyžadovala jen několik okamžiků. Přesto byl už druhý jezdec nablízku. Old Shatterhand se postavil k tělu koně ležícího na zemi, položil jednu nohu napravo a druhou nalevo od sedla, laso měl připravené v rukou. Pouhé mlasknutí jazykem a výborně vycvičený kůň vmžiku vyskočil. Old Shatterhand seděl na koni, jakoby právě vyrostl ze země.

Jezdec se lekl postavy, která mu tak neočekávaně zastoupila cestu. Ani on nedovedl koně tak rychle zastavit, jak by si byl přál. Ovládal ho ještě méně, než duch stepi svého koně. Přiblížil se tedy těsně k Old Shatterhandovi.

„Stůj!“ poručil lovec. „Kdo jsi?“

„Thunderstorm! Old Shatterhand!“ uniklo muži ze rtů. „Vem vás ďas!“

Vetknul ostruhy koni do boků a chtěl uniknout.

„Stůj, řekl jsem!“ velel zálesák. „Rád bych si prohlédl zblízka tvou tvář, kdoví, co za ní vězí?“

„Později, až budu mít více času.“

S těmi slovy se řítil do tmy. Ale Old Shatterhand mu byl hned v patách.

Sotva jezdec prohodil poslední slova s přízvukem výsměchu, vzpřimil se mladý Komanč ze země.

„Uff!“ vykřikl. „To je hlas bělocha, kterého znám. Také „Železné srdce má s tím mužem co mluvit.“

Zvedl pušku, namířil, ale sklonil zbraň, a řekl:

„Old Shatterhand ho už má!“

Uprchlík nedojel dál ani deset koňských skoků, když Old Shatterhand, který mu byl v patách, zatočil lasem čtyřikrát, pětikrát nad hlavou a vrhl se za jezdcem. Provaz se snadno odmotával ze smyčky, kterou Old Shatterhand držel lehce v levé ruce, a smyčka dopadla uprchlíkovi přímo na krk. Old Shatterhand hned zastavil koně. Protože laso bylo připevněno na sedle, rychle se rozmotalo, sevřelo jezdce a strhlo ho z koně.

Old Shatterhand ihned seskočil a spěchal k němu. Muž, ležící na zemi, se marně pokoušel vyprostit se z lasa.

Zatím se za nimi udál jiný výjev. Ostatních šest jezdců, vesměs bělochů, se přiblížilo a proto Old Shatterhandovi společníci poručili koním vstát a vyšvihli se na ně. Šest mužů se zarazilo, lépe řečeno, uleklo se, když před sebou uviděli znenadání tak značnou přesilu. Odbočili tedy stranou, aby se jim vyhnuli. Tu však uviděli, že jejich vůdce byl lasem stržen z koně. Pochopili, že jsou slabí, aby mu přispěli na pomoc, načež se rozprchli různými směry.

To učinili proto, aby znemožnili pronásledování, ale nikoho ani nenapadlo, aby je pronásledoval. Old Shatterhand to také nežádal.

Ostatně okolnost, že prchali, byla jistým znamením, že nemají dobré svědomí. Nechali jim tedy volnou cestu a všichni přispěchali k jejich vůdci ležícímu na zemi.

Old Shatterhand jej zatím odzbrojil, a řekl mu:

„Jednal byste moudřeji, kdybyste uposlechl mého rozkazu, sire.

Ten, komu jsem poručil, aby zastavil, učiní tak bezpodmínečně, ať již dobrovolně nebo nuceně, jedno z obojího. Chcete mi říct, kdo jste?“

Zajatec neodpovídal.

„Ani to potěšení mi neuděláte? Patrně se necítíte příliš jistý.

Podíváme se vám tedy trochu do tváře!“

Uchopil ho pevnou paží, zvedl a postavil na nohy tak, že mu obrátil obličej ke světlu.

„U všech rohatých!“ zvolal Helmers. „To je náš famózní důstojník!

Těší mne, že jsme se tak brzo setkali! Vaši šatnu tamhle za křovím jsme našli a vyčistili, sire! Špatně jste ji hlídal, také váš stejnokroj jsme našli. Co myslíte, jak s vámi nyní naložíme?“

„Nesmíte mi nic udělat!“ odtušil muž vztekle. „Kdo mi může dokázat, že bych mu v nejmenším ublížil?“

„Na to se spoléháte? Přímě jste o všem neublížil. Ale plány, které chystáte, jsou bídné, a proto bychom vás podle stepních zákonů mohli zmáčknot poněkud silněji. Nejsme však kati, proto vás propustíme.“

„To také musíte, neboť mi nemůžete nic dokázat.“

„Ó, dokázat bychom vám mohli mnohé, není to však potřeba. Proto znova říkám, že vás propustíme, totiž my, běloši. Stojí tu však rudoch, který si chce s vámi patrně také vypořádat účet.

Podívejte se na něj!“

Komanč předstoupil. Muž si ho změřil pohledem a pravil:

„Neznám toho chlapa.“

„Nelži, darebáku!“ zvolal Tim. „Neznáš ani mne a mého bratra?

Nepřepadli jste dva nevinné Komanče? Prvního jste usmrtili a jeho druhá jste pronásledovali, dokud se nám nepovedlo svést vás ze stopy. Potom jsme vás pronásledovali, a provedl jsi náramně moudrou věc, že jsi nám nevběhl přímo do rukou. Ušetřil jsi nám tím spoustu námahy, a snad již teď nedoufáš, že se ti podaří, aby ses z toho lži vysekal. Jednej krátce a přiznej svou vinu!“

„Nejsem ničím vinen!“ zaskřípěl zuby zajatec.

Tu mu položil Old Shatterhand ružu na rameno a řekl:

„Teď vidíte, jak se věci mají, a domnívám se, že jste pochopil, že jsem muž, s kterým neradno žertovat.

Jaké máte záměry s vystěhovalcí, které má vést váš zbožný master Tobíáš Bohuslav Burton přes Llano? Kde jsou ti lidé teď a proč jste zapálili kaktusy? Jestliže mi odpovíte po pravdě, čeká vás mírný rozsudek.“

Lupič byl pošetilý do té míry, že i přes tento slib setrval ve lži.

„Nevím, co vlastně chcete. Neznám Indiána, ani tyto dva chlapy se strašlivými nosy, tím méně muže, který by se jmenoval Tobíáš Bohuslav Burtron. Také o vystěhovalcích nevím vůbec nic.“

„Proč jste pronásledoval ducha Llana estakada?“

„Ducha? K smíchu! Chlap je darebák, který zastřelil našeho společníka ranou do čela.“

„Nic více nechcete říct?“

„Ani slova.“

„Jsem tedy s vámi hotov. Zmaříme vaše záměry, neboť přijmeme přistěhovalce v ochranu. Lžete tedy jen ke své vlastní škodě. Teď ať řekne můj rudý bratr, z čeho obviňuje tohoto muže.“

„Běloch střelil náčelníka „Ohnivou hvězdu“, mého otce, do břicha, následkem čehož otec zemřel. Howgh!“

„Věřím ti! Proto od tohoto okamžiku náleží vrah tobě. Dělej s ním, co je ti libo.“

„Tisíc láter!“ vykřikl zajatec. „To není velké hrdinství. Chytil jste mne lasem, kterým jsem dosud spoután, to je ovšem pro darebáka snadné, aby mne zničil!“

Komanč máchl pohrdavě pravicí a řekl:

„Železné srdce“ nepotřebuje darovaného skalpu. Bude vraha soudit, ale zachová se při tom tak, jak se sluší na udatného válečníka.

Ať moji bratři chvíli posečkají.“

Odešel do temné noci a záhy se vrátil, a vedl Stewartova koně.

Kůň se po krátkém útěku zastavil a bystré Indiánovy smysly poznali, kde ho nutno hledat.

Indián nyní odložil všechny zbraně a nechal si pouze nůž. Potom se vyšvihl na koně a řekl:

„Ať moji bratři sprostí bělocha pout a dají mu nůž. Potom může vsednout na koně a odjet, kam mu libo.

„Železné srdce“ ho bude následovat a bude s ním zápasit. Zbraně jsou stejné: nůž proti noži, život proti životu. Když se „Železné srdce“ nevrátí do hodiny, potom leží mrtev v písku Llana estakada.“

Udatnému Indiánovi se stalo po vůli. Stewart dostal nůž, byl vyproštěn z lasa a vyšvihl se do sedla.

Odjížděl se slovy:

„Hallo! Každý není hloupý. Mé úmysly nezmaříte. Uvidíme se znovu, ale potom vám všem buď Bůh milostiv!“

„Železné srdce“ pronikavě vyrazil válečný pokřik Komančů a pádil na svém koni za přehajícím jako šíp.

Ostatní stáli mlčky. Potom usedli a tu a tam někdo prohodil poznámku. Ten případ tísnil srdce všech tak, že raději mlčeli.

Uběhlo čtvrt hodiny, uběhla i další chvíle. Oheň zvolna dohasínal. Vtom čekající uslyšeli rychle se blížící dupot několika koní. Komanč se vracel, a za uzdu vedl koně svého soupeře. Na opasku mu visel čerstvý skalp, Indián nebyl poraněn.

„Jednoho vraha poslal „Železné srdce“ za otcem“, pravil, a přistoupil k mužům. „Ostatní ho budou záhy

následovat. Howgh!“

Tak krvavě se skončila dnešní „ghostly-hour“ – hodina duchů. – – –

VII.

BEN NEW-MOON

Tam, kde jihovýchodní výběžek Nového Mexika zasahuje do Mexika, je nejnebezpečnější kout dalekého Západu. Sbíhá se tam území Komančů a Apačů, okolnost, která vyvolává ustavičnou nejistotu.

Mezi těmito dvěma kmeny, pokud vůbec existují, nedošlo nikdy k pravému, trvalému míru. Vzájemná zášť je zakořeněna příliš hluboko, a i v dobách, kdy je válečná sekera hluboko zakopána, doutná pod popelem zhoubný oheň a při nejmenší příležitosti vzplane nanovo jeho krvavá záře.

Jen na krátkou dobu utuchající nepřítelství vyžaduje ovšem četné oběti, zvláště tam, kde se dotýkají obě území nebo kde do sebe zasahují. Hranice není označena přímou čarou, ba není ani pevně vytčena, a proto se často vzájemně podezírají o překročení hranice, a potom, jak se běžně říká, bývá ihned oheň na střeše.

Zálesák nazývá tyto nebezpečné krajiny „the shears“, označení, které je velmi výstižné. Meze hranic jsou pohyblivé, otevírají a svírají se jako klepeta a kdo v nich uvázne, může mluvit o štěstí, když unikne se zdravou kůží. Běloch, který se tady objeví, je buď neohrožený nebo velmi neopatrný, v obou případech mu však krouží sup smrti ustavičně nad hlavou.

Tam, kde řeka Togah, plynoucí z „Dábelských hor“, ústí do řeky Pekosu, tvořil Pekos v onom čase hranici mezi územím Komančů a Apačů. Západně od ní se vypíná Sierra Guadelupa, Sierra Pilaros a Sierra del Diablo, kdežto na východ odtud se prostírají Staked-Plains – pověstné Llano estakado.

Ale Llano nezačíná hned na břehu řeky, nýbrž je od ní odděleno horským řetězem, který se buď jako jednoduchý hřeben nebo složitě, několikanásobné hřbety, šíří k jihovýchodu. Tyto hřbety uzavírají podlouhlá údolí, která mají většinou ponuré vzezření a jsou prorvány úzkými, roklinatými, příčnými přechody, které vedou do Llana.

Blízkost řeky způsobuje všude tam, kde to poměry půdy dovolují, vzrůst bujného rostlinstva. Název „poušť“ nelze ani tady, právě jako na Gobi nebo na Sahaře, brát doslovně. Tam, kde se západní okraj Llana esakada zvedá k zmíněným horám, proudí s vrchů nesčetné bystřiny, které sice zanikají v písku, ale cestou přece jen poskytují tolik vláhy a do té míry zavlažují okolní půdu, že na jejich březích se daří keřům i stromům. Tato zelená prostranství zasahují jako polostrovy do pískového moře Llana estakada a tvoří širší nebo užší, hlubší nebo mělkější zálivy, v nichž tráva i byliny nalézají vláhu.

Dokonce šla pověst o tom, že uprostřed Llana estakada je veliké zřídlo znamenité pitné vody, které proudí z hlubin země a tvoří menší jezero, jehož břehy jsou obklopeny křovinami a stromovým.

Staří lovci o tom vyprávěli, ale nikdy neviděli ani pramen, ani jezero! Učenci, kteří se o tom doslechli, soudili, že hydrograficky je možné, aby uprostřed Llana bylo zřídlo.

Na břehu říčky Togah si hověli čtyři muži, jejichž vzhled vůbec nevzbuzoval důvěru. Rozcuchané, urované vlasy a vousy postrádali již dlouhý čas veškerou péči, šaty byly sešlé do té míry, že by je každý krejčí prohlásil za neschopné opravy, a zdálo se, že jejich hnědé ruce a sluncem osmahlé tváře nepřišly už delší dobu do styku s vodou. Zato byly tím lépe ozbrojeni, neboť u každého muže ležela zadovka a vedle nože trčely za opaskem dva revolvery.

Ti tři byli určitě Yankeové. Dokazovaly to jejich dlouhé, vyzáblé postavy, dopředu skloněná, úzká hrud' a ostré rysy obličejů. Ke které národnosti náležel čtvrtý muž, bylo těžko určit.

Tento člověk byl zavalitý, širokých ramen, měl neobyčejně velké a široké ruce, rovněž i široký obličej s velikými, odstávajícíma ušima. Každý, kdo by na něj pohlédl jen zběžně a krátce, měl by jej snadno za černocho, neboť jeho tvář byla černá, lépe řečeno modročerná, ale jen k očím. Měl také klobouk stažený hluboko do čela, jakmile ho však posunul do týla, bylo vidět, že barva pleti až ke kořenu nosu je bílá.

Patrně byla jeho tvář spálena střelným prachem, který vybuchnul.

Přes toto znetvoření neměla jeho tvář odporný výraz. Kdo by ho pozoroval důkladněji, zajisté by dospěl k přesvědčení, že má před sebou „dobráka“.

Stejně tomu bylo i s ostatními třemi. Kdyby je někdo viděl v tomto oděvu v civilizované krajině, již z dálky by se jim vyhnul, při bližším setkání by však odpor zmizel.

Čtyři koně se popásali v trávě, která bujela mezi zelenými křovinami. Bylo na nich vidět, že jsou velice utmáceni. Sedlo i řemeny byly staré a na mnoha místech jen zběžně opravené.

Jejich pánové jedli. Podle rozházených kostí se dalo soudit, že pekli mývala, ohniště už jen slabě doutnalo. Rozmlouvali spolu, ale jejich zraky bystře pozorovali krajinu. Nalézali se totiž právě v místech, která se nazývají „shears“, a kde je radno být nanejvýš opatrný.

„Teď je na čase, abychom se rozhodli,“ pravil Yankee, který byl patrně nejstarší. „Pojedeme-li přes Llano, dospějeme k cíli dříve, vydáváme se však napospas mnohému nebezpečí, a maso z tohoto mývala je na dlouhou dobu poslední, co jsme jedli.“

Pojedeme-li však dolů po řece Pekos, nebudeme trpět ani hladem, ani žízní, ale zdržíme se téměř o celý týden. Co myslíš, Blounte?“

Blount, který seděl vedle, si pročechnal zamyšleně vousy a potom odvětil:

„Když všechno dokonale uvážím, potom bych navrhoval, abychom jeli přes Llano, a doufám, Portere, že mi přisvědčíš.“

„Řekni tedy své důvody!“

„Týden je dlouhá doba, kterou bych nerad promeškal. Pojedeme-li dolů po řece Pekos, musíme se obávat Apačů a Komančů, na plainu zase stepních supů. To vyjde skoro nastejno. Není třeba, abychom se ubírali přes celou šířku plainu. Pojedeme-li na jihovýchod k řece Conchu, dospějeme k silnici pro karavany, která běží od Fort Mason k Fort Leaton, a nemusíme se ani obávat nepříjemného setkání, ani trpět hladem a žízní. To je můj náhled. Co tomu říkáš, Fastře?“

„Souhlasím s tebou,“ odvětil Faster, třetí Yankee. „Vůbec se domnívám, že Estakado není ani z poloviny tak nebezpečné, jak se zdá. Kdo jím jednou prošel, líčí ovšem jeho nebezpečí tak strašlivě, jako by to bylo samo peklo, ale jen proto, aby se mohl chvástat. Bude mi potěšením, když ho poznám.“

„Soudíš tak proto, že ho neznáš,“ pravil Porter, první Yankee.

„Ty jsi se snad s tou krajinou již seznámil?“

„Nikoli, ale doslechl jsem se od lidí, o jejichž pravdomluvnosti nepochybuji, o Llano tolik věcí, že mi běžel mráz po zádech.“

Teprve teď, když stojíme na jeho hranici, chápu, čeho se vlastně chceme odvážit. Nikdo z nás Llano nezná. Jestliže zabloudíme, a dojde nám voda, při — — —

„Samé pochybnosti a předsudky!“ přerušil ho Blount. „Máš-li tolik obav, bude lepší, když nepodnikneš vůbec nic. Vždycky jsi přece odvážný chlapík — čeho se teď bojíš?“

„Že se bojím? To mne ani nenapadlo. Mezi opatrností a strachem je velký rozdíl, a myslím si, že mi nemůžete vytýkat bázlivost. Jsme čtyři. Tomu, co rozhodne většina, je nutno se podřídít. Dříve však, než se rozhodnete, je třeba věc uvážit. To jsem měl v úmyslu, a to přece není důvod, podezírat mne, že se bojím. Dva již vyslovili svůj názor, jsou odhodláni k cestě přes Llano. Teď řekni ty, Ben New-Moone, jestli se k nim připojíš, či nikoli.“

Toto vyzvání náleželo muži s obličejem spáleným střelným prachem.

Položil ruku k okraji klobouku, jako když voják salutuje před důstojníkem, a řekl:

„K službám, master Porter! Pojedu s vámi všude, třeba i do horoucích pekel!“

„Tím není nic řečeno. Žádám konkrétní odpověď. Dolů po řece Rio nebo přes Llano?“

„Tedy, prosím, je-li vám libo, přes Llano. Rád bych také jednou poznal tuto písečnou jámu.“

„Písečnou jámu? Jen se neklam, starý brachu! Domníváš se snad, že na jedné straně do ní vskočíš a potom na druhé vyskočíš? Llano je poněkud větší, než si myslíš. Můžeš jet čtyři, pět dní, než tu písčinu přejedeš. A právě tehdy, budeme-li se ubírat jižní částí stepi, je velmi pravděpodobné, že se setkáme s Indiány.“

„Jen ať přijdou! Dosud jsem žádnému rudochovi neublížil, a nemusím se tedy těch lidí obávat. A budou-li se k nám chovat nepřátelsky, potom máme dobré zbraně. Čtyři statní chlapíci jako my, kteří si tak často čichli k prachu, snadno přemůžou dvacet i více Indiánů.“

„To je správné. Ale pokud jde o čichání prachu, máš před námi náskok o celou koňskou délku. Patrně před tvým obličejem vybuchl celý soudek prachu!“

„Je tomu skoro tak.“

„Jak se to stalo? Dosud jsi nám to nevypravoval. Je to snad tajemství?“

„Nikoli, ale nemám důvod, abych se z té věci příliš radoval, proto o ní nemluví. Šlo mi tehdy o život. Hlavně však o oči, a kdyby nebylo starého přítele Juggle-Freda, byl bych teď buď slepý nebo nebožtík.“

„Jak? Znáš Freda? Často jsem slyšel o tomto muži.“

„Bývali jsme dobří přátelé a provedli jsme spoustu věcí, při kterých by jiným naskakovala husí kůže na těle. Velmi rád bych se s ním zase jednou sešel! Zdá se však, že zmizel. Kdo ví, na které stepi se běhlají jeho kosti. Jsem mu zavázán mnohým díkem od té doby, co zmařil Stealing-Foxův záměr.“

„Stealing-Fox?“ zeptal se Porter s úžasem. „Setkal jsi se s tím pověstným ničemou?“

„Nejednou! Seznámil jsem se s ním mnohem víc, než mi bylo prospěšné. Chlap se tehdy jmenoval Henry Fox, alespoň si dával toto jméno. Bylo-li pravé, nevím, myslím, že si přisvojoval různá jména. Kde se objevil, nikdo si nebyl jist svým koněm, bobřími kůžemi, vůbec svým jménem, a přece se nepodařilo mu řemeslo překazit, neboť vynikal chytrostí, které není rovno. Zmizel vždy tak rychle, jak se objevil. Kdybych se s ním někdy sešel, účtovali bychom spolu okamžitě. Jistě by se mu dostalo koule, neboť — — — poslouchajte!“

Přerušil svou řeč, napolo se vzpřimil a naslouchal stranou proti proudu. Koně pasoucí se nablízku zastříhali ušima. Ozval se dupot kopyt.

Čtyři muži vyskočili a připravili pušky k ráně.

„Jsou to snad rudoši?“ zašeptal Blount.

„Nikoli, jsou to běloši a to jen dva,“ odvětil Ben New-Moon, který skrytý za křovím slídl po příchozích. „Oblečení po mexicku. Zastavili se a pozorují naši stopu, kterou sledovali patrně až sem.“ Porter popošel k němu, aby si také prohlédl oba jezdce. Skláněli se na koních dopředu, a zkoumali stopy v trávě. Jejich oděv byl mexický, stejně jako zbraně: měli široké kalhoty, pestré vesty, krátké, stříbrnými provazci ozdobené pláště, vlající červené šátky kolem krku a stejné šerpy, z nichž vyčnívaly rukojeti nožů a bambitek, na hlavě sombrera se širokými střechami a obrovské ostruhy na patách. Jejich koně se zdáli být ve znamenitém stavu, což bylo na tomto místě opravdu podivné.

„Těch se nemusíme bát,“ pravil Porter šeptem. „Mexičtí caballerové, které můžeme vlídně uvítat.“

Vystoupil z křoví a zavolal na jezdce.

„Tady jsou ti, které hledáte, pánové. Doufám, že nemáte zlé úmysly, sledujíc naši stopu?“
Mexikáni se ulekli, když byli tak neočekávaně osloveni a uviděli dlouhou postavu Yankeeho. Vmžiku sundali pušky ze sedel, na nichž visely.
„Nechte toho!“ radil Porter. „Jsme poctiví lidé, kterých se nemusíte obávat.“
„Kolik osob?“
„Čtyři. Vaše pušky by vám tedy mnoho nepomohly, kdybychom měli chuť přijmout vás nepřátelsky. Pojdte tedy bez obav blíže.“
Promluvili spolu potichu několik slov a potom popohnali koně směrem k nim. Teprve když uviděli i ostatní tři Yankee a prohlédli si nedůvěřivě místo, seskočili z koní.
„Jste neobyčejně opatrní, pánové,“ mluvil Porter. „Vypadáte snad jako lupiči?“
„No,“ odtušil jeden jezdec s úsměvem, „příliš mnoho na oděv nedbáte. A pokud běží o vaše koně, soudím, že by se patrně nehodili k představení v cirkuse. Caramba, vyhlížíte sešle, sennorové!“
„Můžete snad očekávat v této krajině něco jiného? K nejbližšímu obydlí je to odtud téměř týden cesty. Je-li člověk na cestě tak dlouho, jako my, není ovšem v šatech, v nichž by mohl učinit účední návštěvu paní prezidentové ve Washingtonu. Chcete-li nám přesto podat pravici, jste vítáni.“
„Setkání s poctivými lidmi je vždycky příjemné, tím spíše v této nebezpečné krajině. Rádi vám tedy podáme ruku. Dovolte však, abychom se představili. Jsme bratři Cortejové. Můžete mi říkat Carlos a mému bratru Emilio!“
Také Yankeové jim pověděli svá jména a podali příchozím ruce.
Porter se vyptával dále:
„Přicházíme sem ze staré slunné Kalifornie a spějeme k Austinu.
Můžeme se dovědět, jaká příčina vás zavedla tak blízko k Llano, sennorové?“
„Nemáme v úmyslu pouze se k němu přiblížit, nýbrž musíme jet přes ně. Jsme v jisté estanzii blízko San Diega ve službách jako vrchní pastevci a dostali jsme od estanziera rozkaz, abychom pro něho vybrali peníze tam dole v šedém pohoří. Nebezpečná věc, není-li pravda? Proto taky jedeme dva.“
„Nebezpečná bude teprve na zpáteční cestě, až budete mít u sebe peníze. Je to ovšem choulostivý úkol, vést přes Llano cizí peníze. To, co jsme v Kalifornii ušetřili a nyní vezeme, je naším majetkem. Nemáme tedy zodpovědnost, a jsme na tom lépe než vy.
Přesto obdivujeme vaši odvalu. Jsme čtyři a přece jsme se rozmýšleli, jestli by nebylo moudřejší jet oklikou. A vy se odvažujete sami dva na plains! To je odvážné.“
„Není to tak zlé,“ odvětil Carlos. „Znáte Llano dobře?“
„Nikdo z nás tam dosud nebyl.“
„To je ovšem něco jiného. Kdo step nezná, ať se jí raději vyhne.
My jsme ji však projeli nejméně dvacetkrát a jsme s ní obeznámeni do té míry, že o nebezpečí nemůže být ani řeč.“
„Ah, tak je to! Hm! Míříte k Novému Šedému pohoří? To se prostírá téměř tím směrem, kterým putujeme. Mohli bychom se tedy k vám přidružit, jestli proti tomu nic nemáte.“
„Naprosto nic, naopak, jste nám velmi vítáni, neboť čím početnější společnost, tím lépe je ozbrojena proti každému nebezpečí.“
„Nuže, dobrá, sennore! Pojedeme tedy s vámi, a nebudete litovat, že jste se tady s námi setkali. Kam chcete ještě dnes dorazit?“
„Chceme k řece Pecos, možná až k začátku Yuavh-Kaie.“
„Co to je?“
„Toto slovo pochází z řeči Yutahů a Komančů, a znamená asi tolik, jako „zpěvné údolí“. Vypráví se, že v tomto údolí lze v noci slyšet nadpozemské, naprosto nepochopitelné a nevysvětlitelné hlasy. My dva však, i když jsme tou krajinou jeli velmi často, nikdy jsme ještě nic podobného neslyšeli. Už jste se zde patrně utábořili na noc?“
„Nikoli. To by bylo neodpuštělné mrhání časem. I my jsme chtěli dojet až k řece Pecos a potom se ubírat podél proudu, a tak obejít Llano. Protože jsme se však setkali s vámi, pojedeme přímo přes poušť. Domníváte se, že se tam setkáme s Indiány?“
„Sotva. Takové setkání je možné spíše tady, než na plains.
Jelikož jsme dosud nespátřili ani jediného rudocha, ani později se není třeba něčeho podobného obávat. Chlapi se nyní nerojí, neboť oba kmeny zakopaly teprve nedávno válečnou sekeru.“
„To rád slyším. Ale co takzvaní stepní supové? Ti jsou prý mnohem nebezpečnější, než Indiáni.“
„Hlouposti! Nedejte si to namluvit! Slyšeli jste, jak často jsme už byli na Llano, ale dosud se nám nepoštětilo, abychom takového stepního supy spatřili, žijí pouze v představách pošetilých a bázlivých lidí.“
„A co takzvaný „Duch stepi“?“
„I to je jen domnělý strašák. Dětské báchorky! Llano je písečná rovina, jako mnohá jiná. Je tam mnoho písku a nedostatek vody.
Půda je tak neúrodná, že se na ní nedaří ani strašidlům. A pokud běží o nedostatek vody, lehká pomoc, neboť je zde dost kaktusů, který vylučují dobrou šťávu. Není tedy jediné příčiny, obávat se plains.“
„Slyšel jsem pravý opak toho, co tvrdíte, poněvadž však krajinu znáte, je ovšem nutno věřit vašim slovům. Jestli nemáte zájem se na okamžik posadit, jsme ochotni vydat se ihned na cestu.“

„Bude mnohem lepší, pojedeme-li dále. Snad to vaše koně vydrží?“

„Jsou lepší, než vypadají, kvůli nim netřeba váhat.“

Zjev obou Mexíků nebyl ovšem takový, že by vzbuzoval nedůvěru, přece však to byla neprozřetelnost, že se Yankeeové tak rychle a bez zkoušky odhodlali jet s nimi. Jen jediný ze všech čtyř jim úplně nedůvěřoval, totiž Ben New-Moon.

Dostalo se mu takového příjmení proto, že svým černým, okrouhlým obličejem připomínal věrného průvodce země – měsíce. Snad byl také zkušenější a bystřejší než jeho tři společníci. Když se jezdcí dali na pochod, jel po proudu řeky za ostatními, a upíral oči na Mexíky. Neměl přímý důvod k nedůvěře, ale zvláštní pud mu našeptával, že je nutno, mít se vůči nim na pozoru.

Tak jeli po pravém břehu řeky Togah směrem dolů. O blízkosti Llana estakada nebylo potuchy. Bylo tu hojně trávy, křoví i stromů, a k večeru se stromy seskupily tak těsně k sobě, že tvořily les, kterým řeka posílala své vody do Pekosu.

Proud řeky Togah nesl spoustu hlinitých a písčitých součástek, jež odváděl řece Pekosu, která nyní neměla mnoho vody, a napříč naplavil v řece hráz. Tato hráz byla přerušena jen na některých úzkých místech, které vodě dovozovaly odtékat. Tím vznikl brod, jehož přechod nebyl nijak obtížný, neboť bylo nutno přeplovat jen ona úzká místa.

Nebylo ještě příliš pozdě odpoledne, a proto se usnesli, že výprava ještě dnes přejde řeku a potom se utáboří na noc ve Yuavh-Kaie – ve zpěvném údolí. Koně pluli výborně, a tak jezdcí dospěli bez nehody, i když poněkud promočeni na druhý břeh. Odtud zabočila skupina na sever a dotkla se místa, kde nyní pacifická dráha běží přes řeku Pekos. Potom se zastavili na návrší, jehož úpatí bylo ověno zeleným křovím, ale vrcholky byly holé.

Tam se otevírala úzká roklina, kterou se prodírala bystřina. Oba Mexíci tam zamířili a ostatním sdělili, že je to zpěvné údolí, které se vzhledem značně rozšiřuje.

Toto údolí bylo velmi hluboké. Nestoupalo příkře a voda měla jen volný spád. Dno bylo travnaté, ale po obou stranách se usadily peluňkovité rostliny, znak, že neplodná země je již na blízku.

Později ustoupili straně do pozadí, dno pokrývaly sypké valouny a pouze u vody se zelenal řídký trávník.

„Nebylo by lepší přenocovat dole v údolí řeky Pekos?“ optal se Ben. „Tam máme pastvu pro koně a také suché dříví na oheň. Tady v roklině je obojího čím dál tím méně.“

„Počkejte, sennore!“ odvětil Carlos Cortejo. „Dále nahoře je místo, které se tak výborně hodí k táboření, že vám budete vděční, když vás tam zavedeme. Za čtvrt hodiny k němu dospějeme.“

Po chvíli se údolí náhle rozšířilo a tvořilo téměř okrouhlou kotlinu, která měla v průměru téměř tisíc stop. Byla obklopena příkrými skalními stěnami, a zdálo se, že z ní není východu. Brzy však Yankeeové uviděli, že přímo naproti nim je úzká, hluboká trhlina, kterou bylo možno proniknout dál.

V kotlině prýštil potok. Místo, kde pramen vyvěral ze země, leželo níže než okolí, a proto zde voda tvořila rybníček, který byl obklopen hustým křovím. Na druhé straně rybníku, blízko skalnatého pozadí, uviděli cizokrajnou skupinu rostlin. Trčely tam dva až tři metry vysoké útvary, které se podobaly obrovským sloupům, některé měly až dvojnásobnou výšku. Zdálo se, že nemají ani větve ani listy, a jejich přímo do výšky trčící ramena nesla četné fíkové hlízy. Byly to sloupovité kaktusy, jejichž plody podobné fíkům jsou jedlé. Emilio Cortejo ukázal tím směrem a řekl:

„Natrháme si plody k večeři a u rybníka je dost trávy a zeleného lupení pro naše koně. Myslím, že budete spokojeni. Pojdte, sennorové!“

Pobídl koně ke klusu a jel k vodě, ostatní ho následovali. Byly asi tak na šest koňských délek od křoví, když jim zaznělo hlasité zvolání: „Stůjte!“ Okamžitě se zastavili.

„Kdo je tady?“ optal se Porter, a hleděl jako ostatní na místo v křoví, odkud zazněl hlas, ale nic neviděl.

„Bílí lovci,“ ozvala se odpověď. „Kdo jste vy?“

„Cestující.“

„Odkud přicházíte?“

„Z Kalifornie.“

„Kam se ubíráte?“

„Do Texasu, k Austinu.“

„Přes Llano?“

„Ano.“

„Někteří z vás mají poctivé tváře, ostatní nikoli. Chceme to však s vámi zkusit, pánové.“

Křoví se rozhrnulo. Bylo vidět dvě pušky, a za nimi vystoupili ti, kterým zbraně patřily. První byl vousatý, statný muž, druhý rezavý a bezvousý mladík, který patrně ještě neměl dvacet roků.

Byli od hlavy až k patě oblečení v kůži a na hlavách měli bobří klobouky se širokými střechami.

„All devils!“ pravil Porter. „Kolik vás táboří u vody?“

„Nikdo, sire!“

„Tedy jste sami?“

„Ano.“

„A odvažujete se vyjít vstříc s namířenými puškami šesti ozbrojeným mužům?“

„Pah!“ odtušil starší. „Máme dvouhlavňové ručnice. Čtyři z vás bychom dostali puškami ze sedel a na zbývajících dva stačí revolvery. Viděli jsme vás zdaleka. Některé vaše tváře jsou dost snesitelné. Proto

vás sem vpustíme. Kdyby záleželo na nás, museli by se ostatní obrátit.“

„Nemyslíte, že to je urážka?“

„Mluvím otevřeně, nechci nikoho urážet. Ostatně neoznačil jsem ty, kteří se mi nelíbí. Proto zachovejte mír, a pojdte k vodě.“

Muži mu byli po vůli a sestoupili na břeh rybníka. Tam se pásli koně obou cizinců, neboť zde byl hustý trávník. Místo, kde ležel popel, prozrazovalo, že zde hořel oheň. Tam oba muži usedli. Byli si tak podobní, že bylo jasné, že jde o otce a syna.

Nezdálo se, že by byli na dalekém Západě nováči. Otec vypadal na zkušeného, odvážného lovce, a na mladistvé synově tváři se zračila klidná vážnost, která svědčila, že přes své mládí, prošel již dobrou školou.

Ostatní si je prohlíželi zpola zvědavě a zpola nedůvěřivě. Potom přisedli k nim a vyňali sušené maso. Na místech, kde se nedaří lovu, je nutno mít takové zásoby vždy při sobě. „Pověděl byste nám, sire, jak dlouho už jste tady?“ optal se Porter a ujal se tím vedení rozmluvy.

„Od včerejšího večera,“ odtušil starší lovec.

„Dobrá! Připadá mi však, jako byste tady chtěli zůstat ještě dlouho.“

„Přesně tak.“

„Ale tato krajina je nebezpečná, sire. Nehodí se k rozložení wigwamu.“

„Líbí se nám, a také je na cestě, master. Máme tam v horách dostaveníčko. Ti, které očekáváme, přijdou přes Llano a projdou tímto údolím. Protože jsme na toto místo dorazili dříve a byla nám dlouhá chvíle, vyjeli jsme přátelům vstříc až sem.“

„Kdy přijdou vaši přátelé?“

„Za dva, tři dny.“

„Budete-li zde čekat tak dlouho, lehce se seznámíte s Apači a Komanči!“

„Nevadí. Žijeme s nimi v míru.“

„My také. Ale rudochům nelze nikdy důvěřovat. Vyskytují se v houfech, a jsou-li dva lidé samotni, jako vy, může být takovéto setkání velmi nebezpečné.“

„Možná, ale to nám nedělá starosti. Máme u sebe někoho, kdo vyváží celý zástup Indiánů.“

„Tedy nejste dva, ale tři! „Kde je ten muž?“

„Odjel, aby pátral po okolí, ale brzy se vrátí.“

„Pravíte, že má takovou cenu, jako celý zástup rudochů? Potom by to mohl být velmi proslulý zálesák nebo lovec, například Old Shatterhand. Znáte ho?“

„Ovšem, ale ten to není.“

„Kdo tedy?“

„Uvidíte, až přijede. Ať se vám představí sám. Moje jméno je Baumann, a tento mladý lovec je můj syn Martin.“

„Díky, sire! Poněvadž jste se nám představil, dovíte se i naše jména. Jmenuji se Porter, tyto dva muži se jmenují Blount a Falser, a tento temný měsíční obličej se přirozeně nazývá Ben New-Moon. Ostatní dva pánové se s námi setkali dnes v poledne.

Přicházejí z jisté estancie v krajině mezi San Diegem a Cobledem a mají namířeno přes Llano, aby tam vybrali peníze pro svého pána, kterému slouží jako vrchní vaquerové. Jmenují se Carlos a Emilio Cortejo.“

Vždy, když vyslovil jméno, ukázal na osobu, kterou si Baumann důkladně prohlédl. Nejdéle utkvěly zraky lovce na obou Mexíkánech. Jeho oči se svrstily a vousy se stáhly kolem úst.

Carlos to zpozoroval, a patrně tím byl rozhněván, neboť pravil:

„Teď, když víte naše jména, sennore Baumann, rád bych se vás otázel, kdo jsou ti, jejichž tváře se vám nezamlouvají.“

„Není třeba, abych to říkal, neboť pánové to jistě velmi brzy poznají. Vaše estancie tedy leží v krajině mezi San Diegem a Cobledem? Mohu se dovědět, jak se jmenuje?“

„Je to estancie del Cuchillo.“

„A majitel?“

„Jmenuje se sennor – sennor Montano.“

Než vyřkl jméno, zarazil se, jakoby se rozpomínal. To bylo nápadné. Služebník musí přece vědět, jak se jmenuje jeho pán.

Baumann se tázal dále, zastírajíc dosud svou nedůvěru:

„Jste vrchními vaquery či peony sennora Montana?“

„Ano.“

„Má víc takových vrchních vaquerů?“

„Nikoli. Pouze nás dva.“

„Nuže,“ mínil lovec, „na předchozí otázku vám chci odpovědět přímým doznáním, že jste to vy dva, jejichž tváře se mi nelíbí.“

Oba Mexíkáni položili ihned ruce na nože.

„Sennore, to je přímá urážka. Dříve byla nepřímou a proto jsme ji pominuli mlčením!“

„Budete se s ní muset spokojit i nyní. Zvykl jsem si říkat každému, co si o něm myslím, a nevím, proč bych u vás činil výjimku.“

„Nuže, co si o nás myslíte?“

Baumann vyňal z opasku revolver, jako by si s ním jen pohrával, a odtušil, když také syn se chopil revolveru:

„Myslím si, že jste lháři, nejméně lháři, ne-li více.“

Oba Mexikáni vyskočili a vytrhli nože z opasků.

„To na místě odvoláte, sennore, jinak vás k tomu přinutíme!“ zvolal Carlos.

Baumann zůstal pokojně ležet, namířil malou, ale nebezpečnou zbraň na mluvčího a řekl:

„Nepřibližujte se ani o krok, master Cortejo! Moje koule vás zasáhne, a koule mého syna skolí vašeho bratra. Jakmile sáhnete na své bambitky nebo učiníte jiný podezřelý pohyb, pošlu vás bez okolků na onen svět. Jmenuji se Baumann, a myslím že moje jméno vám není neznámé. Siouxové mne nazývají „mato-poka“, Komančové „vila-yalo“, Apačové „šos-infík“, španělsky mluvící lovci „El cazador del oso“, a anglicky mluvící lidé „Bearhunter“, což vše znamená jedno a totéž: „lovec medvědů“. Snad se nyní rozpomenete, slyšel-li jste někdy o mně vyprávět?“

„Cože? Jste lovec medvědů, sire?“ zvolal Ben New-Moon. „Minim totiž toho Evropana, který měl krám blízko „Černých hor“ a vedle toho hubil grizzly?“

„Ano, to jsem já, sire!“

„Slyšel jsem o vás už mnoho. Nebyl jste zajat Siouxy a zavlčen do Yellowstonského parku?“

„Ano, to se mi přihodilo, ale Old Shatterhand a Vinnetou mne zachránili. Můj syn byl s nimi.“

„Vím o tom. Byl to prý znamenitý Old Shatterhandův čin. Jste-li oním mužem, nesmírně mne těší, že jsme se s vámi setkali, a doufám, že to malé nedorozumění mezi vámi a těmito sennory půjde urovnat. Snad odvoláte svá slova?“

„Slovo lhář? Nikoli.“

„Můžete jim to však dokázat?“

„Ano. Nikdy netvrdím nic, co bych nemohl dokázat. Estanciero nikdy neposílá oba své vrchní služebníky na Llano, na to se můžete spolehnout. Jednoho ustavičně potřebuje na estancii. Má-li druhý vybírat peníze, přidělí mu jednoho, nejčastěji několik vaquerů. Ostatně potloukali jsme se teď dva měsíce v krajině mezi El Pasem a Albuquerque. Navštívili jsme každou estancii a haciendu, ale přímo u San Diega a Cobleda jsme nenašli žádnou estancii del Cuchillo, ani estanciera jménem Montana.“

„Tedy jste naše sídlo přehlédli,“ prohlásil Emilio.

„Tomu nevěřím. Ostatně, i kdyby tomu tak bylo, byl bych se aspoň doslechl o vašem pánovi. Zastrčte své nože, a klidně se posaďte!“

Nenechám si hrozit. Nechci vás vyhnat ze svého tábora, neboť jste přišli s muži, které mám za poctivé lidi. Jak se budete chovat, tak s vámi naložím. Na okraji Llana není člověk nikdy dost opatrný a každý ví, že bělochů je radno se obávat víc, než rudochů.“

„Máte nás snad za stepní supy?“

„Na tuto otázku vám odpovím, až se budeme rozcházet, do té doby vás poznám, teď se zakládá můj názor pouze domněnkách. Jestli jste opravdu hodní lidé, což bych si určitě přál, rozloučíme se jako přátelé.“ Oba Mexikáni si vyměnili pohled. Ke prospěchu jejich tajných záměrů bude lépe, když budou smířliví.

Proto Carlos řekl:

„Vaše slova nás usmířila. Jsme poctiví lidé, a proto nás upokojuje přesvědčení, že velmi brzy zjistíte, jakou krivdu jste nám učinil.“

Usedl na zem, a jeho bratr rovněž. Baumann poslal syna, tak často již jmenovaného „Syna lovce medvědů“ ke skupině kaktusů, aby nasbíral plody této rostliny, které měly sloužit jako zákusek.

Zatím, kdy pojídali ovoce, nastala noc a muži zapálili oheň.

Dřevo bylo nablízku dostatek.

Kromě přechodu dne v noc, nastala ještě jiná změna. Kotlina byla vysokými skalními stěnami oddělena od stepi. Vzduchové proudy, které se venku mohly volně rozpoutat, našly ze tří stran uzavřený přístup. Jen ze čtvrté, odkud přišli Yankeeoové a Mexikáni, mohlo vniknout atmosférické proudění, což však bylo možné jedině tehdy, vál-li vítr přesně tímto směrem a byl-li dostatečně silný, aby se nerozptýlil ve spodní části údolí.

Při nastávajícím večerním šeru bylo možno pozorovat pohyb vzduchu, který přicházel zmíněným směrem. Stoupal ovšem po skalních stěnách vzhůru a pouze nepatrná část unikala skulinou, kterou jezdci dnes při příchodu pozorovali, a která skutečně tvořila jediný průchod do Llana. Toto proudění vzduchu se dalo bez přestávky, stejnoměrně, bylo zřetelně cítit, i když nepohybovalo plamenem ohně. Nevydávalo však slyšitelný zvuk, tím méně hvízdání a skučení bouře, a přece jej bylo možno sluchem postřehnout.

Přitom dýchaly plíce naprosto jinak, než dosud, zda s větší tíží či snadněji, nedalo se určit.

Kaktusové fíky byly snědeny a Martin se vzdálil, aby donesl nové.

Sotva dospěl za křoví, uslyšeli ostatní jeho hlas:

„Co to je? Pojdte sem, pánové! Něco takového jsem ještě neviděl!“

Uposlechli vyzvání. Když dorazili mezi vodu a křoví, spatřili nanejdříve překvapující výjev. Celá kotlina ležela v hluboké tmě, neboť oheň byl příliš malý, aby pronikl křovím. Ale tam, kde stály kaktusy, bylo vidět ohnivé plamínky, které blikaly bledým, bezbarvým světlem, každé rameno tohoto svícnu mělo nahoře plamínek. Byl to podivuhodný zjev, téměř záhadný.

„Co by to mohlo být?“ zeptal se Porter.

„Neviděl jsem dosud nic podobného!“ odvětil Falser. „Jde z toho strach.“
Vtom za sebou zaslechli hluboký, jasný hlas ze křoví, tedy od ohně, kde ještě před chvílí seděli a kde kromě nich nemohlo být živé duše:
„Je to „ko-hárstesele-yato“, ohníčky velikého ducha, které zanítily, aby varoval své dítky.“
„Cáspito? Kdo to za námi je?“ vzkřikl Emilio Cortejo s úlekem.
„Jsme snad v pasti?“
„Nikoli“, odvětil lovec medvědů. „Je to můj společník, kterého jsme očekávali. Přišel, jak má ve zvyku, aniž bychom ho zpozorovali.“
Obrátili se. A skutečně, přímo před ohněm se zastavil jezdec. Jak mohl vniknout i s koněm doprostřed křoví, aniž by ho uslyšeli?
Seděl na skvostném vraníkovi, který byl opásán řemením a osedlán po indiánském způsobu. Také oděv muže byl indiánský, stejně jako tvář, bez stopy po vousech. Zato však na ramena mu splýval proud dlouhých, černých vlasů, v ruce třímál dvouhlavňovou pušku, jejíž dřevěné části pažby byly pobity stříbrnými hřeby.
Yankeeové a Mexikáni dali najevo svůj úžas výkřiky.
„Kdo je to?“ ptal se Porter. „Indián! je jich tady ještě více?“
„Nikoli, je tady sám“, odtušil Baumann. „Je to Vinnetou, náčelník Apačů.“
„Vinnetou, Vinnetou!“ ozývalo se ze všech úst.
Sestoupil z koně, nevšímajíc si obdivných pohledů, vyšel ze křoví, a ukazujíc na plamínky, řekl:
„Poněvadž běloši prodlévali v tomto uzavřeném údolí, nepozorovali, co se děje venku. Aby se o tom přece jen dověděli, posílá jim velký duch toto ohnivě znamení. Vinnetou neví, jestli je dokáže pochopit.“
„Co se stalo?“ zeptal se Blount.
„Ntch-kha-n gul – větrná bouře běžela po Llano. Vinnetou viděl její černé tělo na severu. Běda těm, kdo ji potkají, je to jejich jistá smrt!“
„Tornádo, hurikán?“ ptal se lovec medvědů. „Sledoval rudý bratr jeho směr?“
„Vinnetou pozoruje běh broučka, kterého uží. Jak by si mohl nevšimnout směru děsné bouře?“
„Kam se hnala?“
„Přímo na východ, odtud se zvedlo Llano do vzduchu, takže tam bylo temněji než o půlnoci. Slunce objalo temnotu paprsky rudé krve. Noc spěla rychle k severovýchodu, kde Vinnetou viděl, jak zmizela.“
„Bouře tedy spěla přímo od jihu k severu?“
„Můj bratr řekl.“
„God bless my soul! Snad nezachvátila naše přátele!“
„Tušení Vinnetouovo je černé jako noc, jako víření bouře. Naši přátelé jsou moudří a zkušení, a Old Shatterhand zná význam každého vánku, ale ntch-kha-n gul přichází náhle, aniž by vyslal posla, který jej oznamuje. Žádný kůň není tak rychlý, aby mu unikl. Old Shatterhand asi dnes dospěje na Llano, a kopyta jeho koně se dotkla písku plains právě tam, kam letěl sup větru.
Možná, že leží se svými společníky pohřben v závějích písku.“
„To by bylo strašlivé! Musíme odtud! Musíme k němu a to hned!
Rychle na koně!“
Vinnetou mávl odmítavě rukou.
„Ať se můj bratr neukvapuje“, pravil. „Jestli byl Old Shatterhand uprostřed proudu bouře, je mrtev a naše pomoc přijde pozdě.
Byl-li však stranou této cesty, zůstal bez pohromy, a hrozí mu jedině to nebezpečí, že by mohl zabloudit, neboť bouře změní tvář stepi tou měrou, že je její vzezření úplně jiné. Nutno tedy, abychom mu vyjeli vstříc, ale nikoli teď v noci, neboť i na nás hledí Llano jinými zraky, a proto jedině denní světlo může být naším vůdcem. Kdo hledá zbloudilého, musí sám dát pozor, aby nezabloudil. Ať se tedy moji bratři posadí k ohni. První záblesk jitra nás již nalezne na cestě.“
Uvelebil se u ohně, a ostatní rovněž přisedli. Bezděky nechali mezi ním a sebou mezeru, která byla projevem úcty k slavnému náčelníkovi. Z vážnosti k němu také chvíli mlčeli. Konečně však zvítězila u Ben New-Moona touha, dovědět se něco bližšího o přátelích, které Vinnetou očekával. Obrátil se tedy k Baumannovi:
„Jak jsem slyšel, je to snad sám Old Shatterhand, s nímž se chcete sejít, sire?“
„Ano, je to on, ale nikoli sám. Patrně s ním přijdou ještě jiní.“
„Kdo?“
„Tlustý Jemmy a dlouhý Davy, jejichž jména jste už možná slyšel.“
„Ovšem, znám oba tyto výborné zálesáky, i když jen z vyprávění jiných. Jen tito muži provázejí Old Shatterhanda?“
„Nikoli. Jedou s nimi ještě jiní dva muži, které snad také znáte, slyšel-li jste vyprávět o Old Shatterhandově výpravě do Yellowstoneho parku, totiž Hobbel-Frank a černoch Bob. Máme co děkovat Vinnetouovi, za všechno, co pro nás učinil během té obtížné výpravy k Yellowstone řece. Po našem vítězství se rozloučil, aby se vrátil ke svému kmenu, pozval nás však, abychom někdy později navštívili s celou společností loviště Apačů.
Využil jsem tohoto pozvání se svým synem dříve než ostatní, protože jsem měl nahoře na Sierra Verde jisté řízení. Old Shatterhand s ostatními přijde za námi, a jak jste zaslechl, jsme o čase i směru jeho

příjezdu dokonale zpraveni. Dá se ovšem očekávat, že i jiní použili této příležitosti, aby za doprovodu slavného lovce přešli přes Llano. Možná, že je pohromadě početná společnost, a to mne upokojuje. Čím větší je taková výprava, tím snáze si můžou pomoci v nebezpečí, kterým hrozí tornádo.“

„Škoda, velká škoda, že nás šest musí již zítra ráno pokračovat v cestě. Jak rád bych uviděl a poznal vaše přátele!“

„To je nemožné, chystáte-li se do Austinu. Ostatně i my se vydáme při prvním rozbřesku slunce na pochod. Ale řekněte mi, pane, co je příčinou vaší černé tváře a tudíž i vašeho jména?“

„Za obojí mohu děkovat největšímu darebákovi na dalekém Západě, kterého kdy bylo nebo dosud je, totiž Stealing-Foxovi.“

„Tomu? Ah! Už dlouho jsem o něm neslyšel. Rád bych se s ním jednou setkal!“

„Už jste s ním někdy jednal?“

„Vlastně on se mnou. Ukradl mi tobolku a prchnul se všemi mými úsporami. Tehdy se nazýval Weller, ale z různých okolností, které jsem se dověděl později, jsem poznal, že to byl pověstný Stealing-Fox. Dosud se mi nepodařilo, abych přišel na jeho stopu, nedávno v Novém Mexiku jsem se však dověděl, že ještě žije. Tentokrát se jmenoval Tobiaš Bohuslav Burton, a přestrojen za zbožného mormonského faráře, chtěl vylákat jakousi společnost cestujících na Llano. Kdosi ho však poznal a oslovil, načež chlapík co nejrychleji zmizel.“

„Kdybych tak byl přítomen! Ten člověk by mi neunikl, jistě bych prorazil jeho hlavou železniční tunel. Mám velkou chuť zůstat tady déle, neboť se prý nyní zdržuje v této krajině. Velmi rád bych s ním zúčtoval!“

„Chtěl vás připravit o život?“

„O život i o majetek. Bylo to nahoře v Timpa-Fork v Coloradu.“

Přišel jsem tam z Arizony, kde jsem byl zaměstnán jako zlatokop v Limestonských dolech, a měl jsem při sobě slušnou částku bankovek, které jsem předtím vyměnil za zlatý prach a kousky zlata. Cestou jsem se setkal s lovcem zvěře, který mířil právě jako já do Fort Abrey, který leží na Arkansasu. Zjev i chování toho muže vzbuzovalo důvěru, a poněvadž našinec neputuje divokým Západem rád sám, byla mi jeho společnost velmi vítána.“

„Petrně jste se mu zmínil, že máte peníze.“

„To mne nenapadlo, ale asi to uhodl, neboť jsem ho jednou v noci přistihl, jak prohledával moje kapsy, přičemž jsem se naštěstí probudil. Vymlouval se, že jsem ze spaní nařikal. Napadlo ho prý, aby mi rozepnul kabát, abych mohl volněji dýchat. Ovšem, že jsem mu nevěřil a měl jsem se od té doby před ním neobyčejně na pozoru. Co to znamená, asi snadno pochopíte!“

„Zajisté! Byl jste s darebákem sám v pustině. Člověk však chce a taky se musí vyspat, a přitom musí hlídat, aby nebyl okraden. To je těžká úloha. Jeden zásah nožem, koule – a život i majetek jsou ten tam!“

„Pokud běží o mne, dovedl jsem se uklidnit. Záhy jsem chlapa prohlédl. Byl bázlivec. Dovedl krást a podvádět, ale k prolévání krve se mu nedostávalo odvahy. Na Timpa-Forku jsme se zastavili. Bylo vedro, ale vítr vál silně a proto bylo horko snesitelné.“

Náruživě jsem kouřil a nacpal jsem si znova dýmku, víte, krátkou dýmku s velkou hlavičkou, do které se vešlo čtvrt měšce tabáku.

Vybral jsem si tak velkou hlavičku, abych nemusel dýmku stále znova nacpávat. Když jsem si chtěl zapálit, řekl onen muž, že slyší v křoví krocaní hlas. Odložil jsem hned dýmku a odešel jsem, abych ptáka ukořistil. Nebylo však po něm ani stopy, zato jsem zastihl opossum, které jsem zastřelil. Než jsem se s ním vrátil, uběhlo téměř půl hodiny. Chlapík se dal hned do práce, aby zvíře vykuchal a stáhl, a já se chopil dýmky, abych si konečně zapálil. To se mi nedařilo, neboť vál vítr. Uvelebil jsem se tedy na zemi, obličejem dolů, klobouk jsem si stáhl na stranu, odkud vál vítr, a vykřesal jsem oheň na hubku.

Ted' se to podařilo. Přiložil jsem hubku na tabák, několikrát zadýmal a – syčení a rána, oheň mi vyšlehl do tváře a kolem hlavy. Ve stejném okamžiku uchopil mne chlap vzadu za krk, přitlačil mne k zemi a druhou rukou mi vnikl do náprsní kapsy. Byl jsem uleknut do té míry, že se mu podařilo uzmout mi tobolku. Uchopil jsem však jeho ruku a pevně ji svíral. Byl jsem silnější než on, ale v té chvíli jsem byl oslepen. Držel tobolku pevně, chytil jsem ji také, a chlapík jí škubal sem a tam. Roztrhla se a otevřela.

Vzdálili jsme se od sebe, on měl polovinu, já druhou. Vyskočil jsem a vytáhl nůž. Naštěstí, když oheň vyšlehl, měl jsem právě zavřené oči, jinak bych byl úplně oslepl. Víčka však byla přece jen osmahnuta. Mohl jsem proto oči otevřít jen velmi nepatrně, to však postačilo, abych chlapíka viděl. Spěchal jsem s nožem k němu. To mu dodalo odvahy, sebral ze země pušku a namířil na mne. Bodavá bolest mi zavřela oči. Byl jsem ztracen. Zahřměla rána, ale k mému překvapení jsem jí nebyl zasažen. Promnul jsem si oči a násilím je otevřel – chlapa jsem však neviděl. Ale nedaleko se ozval hlas! „Stůj, vrahu!“ Potom jsem slyšel dupot koňských kopyt, který se rychle vzdaloval. Darebák přiskočil ke svému koni a uprchl s polovinou tobolky, ve které byla i téměř polovina mých peněz.“

„Kupodivu!“ řekl Baumann. „Byl tedy vyrušen?“

„Ano. Známý zálesák Juggle-Fred byl tehdy nablízku, a když jsem zastřelil opossum, uslyšel výstřel. Spěchal tedy k místu, odkud zaslechl ránu, a uviděl nás právě v okamžiku, když na mne darebák mířil. Střelil na něj a zasáhl ho do ramene, následkem čehož upustil pušku a pádlil ke koni, aby rychle uprchl.“

Juggle-Fred vzal za uzdu svého koně a přišel ke mně. Jeho včasné objevení mi zachránilo život. O pronásledování zloděje nemohlo být ani řeči, neboť jsem nemohl z místa, a Fred mne nemohl nechat o samotě, jelikož musel ve dne v noci ochlazovat mou tvář studenou vodou.

Více než týden jsme tábořili na Tompa-Fork. Vytrpěl jsem strašlivé bolesti a přišel jsem o značný peněžitý obnos, ale byl jsem rád, že jsem alespoň zachránil zrak.“

„Jak si dal ten člověk tenkrát říkat?“

„Weller. Ale když jsme potom přišli do Fort-Abrey a důkladně jsme ho popsali, dověděli jsme se, že je to nepravé jméno. Byl to Stealing-Fox.“

„Patrně za vaši nepřítomnosti naplnil hlavičku dýmky střelným prachem?“

„Ano, a pouze nahoře, aby mne oklamal, přidal trochu tabáku. Aby k tomu získal čas, namluvil mi, že slyšel hlas krocana. Věděl, že po něm hned budu pátrat, neboť jsem byl lepší lovec než on. Byl to dlouhý, hubený člověk, a měl tvář, kterou nikdy nezapomenu.

Jsem si jist, že bych ho hned poznal, kdybych se s ním setkal.“

VIII.

VE ZPĚVNÉM ÚDOLÍ

Oba Mexikáni sledovali Ben New-Moonovo vyprávění s napjatou pozorností. Často na sebe významně pohlédli, a domnívali se, že nenápadně. Avšak byl tady muž, který je bedlivě pozoroval – byl to Vinnetou.

Upírajíc zrak zdánlivě naprosto jiným směrem, nespouštěl z nich ani na okamžik oči. Viděl jejich pohledy a vycvičeným ostrovtipem poznal, že ten, o němž právě byla řeč, jim není neznámý.

A Vinnetou zase pozoroval lovec medvědů. Znal dobře svého rudého přítele, který se tak neočekávaně a náhle zjevil za nimi u ohniště. Jak se to mohlo stát, dovedl si Baumann snadno vysvětlit. Apač se vrátil z výzvědné jízdy a podle svého zvyku zanechal koně v jisté vzdálenosti a připlížil se. Podle některé okolnosti usoudil, že jsou zde cizinci, a proto přišel tajně, aby je pozoroval, dříve než oni spatří jeho. Když je prohlédl dostatečně, aby si mohl utvořit úsudek o jejich povaze, tiše se odplížil, vrátil se koňmo a tvářil se, jako by o nich vůbec nevěděl. Zatímco se společnost odebrala na druhou stranu, aby se podívala na plamínky, přičemž ale dělala takový hluk, že nebylo slyšet koňský dupot, přiblížil se k tábořišti z opačné strany.

Nyní zde seděl, upírajíc zraky zdánlivě lhostejně na blýskající se hladinu rybníka, ale Baumann zřetelně viděl, že chvílemi jeho pronikavý pohled pod dlouhými, tmavými řasami spočívá na Mexikánech. Vinnetou jim nedůvěřoval. To bylo jisté.

Syn lovec medvědů chtěl přinést kaktusové fíky, ale úžasem nad podivuhodnými plamínky zapomněl na svůj úmysl. To bylo Mexikánům vhod. Snažili se vyměnit si mezi sebou několik tajných slov. To však bylo možné jedině tehdy, když by se vzdálili od ohně. Proto nyní Emilio Cortejo vstal a řekl:

„Chtěli jsme ještě pořídit kaktusové plody, ale nebyly nám přineseny. Půjdeš se mnou, Carlosi? Uvidíme, jestli i my najdeme ovoce.“

„Ovšem, že půjdu,“ odtušil Carlos, a rychle se vzbudil. „Pojď!“

Baumann je chtěl zadržet. Uhodl, že mají pouze ten úmysl, aby se mohli tajně dorozumět. Tomu chtěl zabránit. Už měl slova na rtech, vtom však uviděl velitelský pokyn Apačovy ruky, který mu poroučel, aby mlčel.

Bratři se vzdálili. Sotva měli za sebou křoví, řekl Vinnetou tiše Baumannovi:

„Tito běloši nemají poctivých očí a jejich myšlenky se zabírají něčím zlým, ale Vinnetou vypátrá, co mají za lubem.“

Prodral se křovím na opačné straně.

„Ani on jim nedůvěřuje?“ zeptal se Porter. „Vsadím se, že to jsou poctiví lidé.“

„Patině bys sázku prohrál,“ odvětil Ben New-Moon. „Nelíbili se mi od prvního okamžiku!“

„Na to nedám. Nedůvěru můžeš mít proti člověku jen tehdy, máš-li po ruce důkazy, že ji ten člověk zasluhuje.“

„Tito dva muži si ji také zasloužili,“ prohlásil lovec medvědů.

„Estanciero nikdy nepošle dva své první sluhy na cesty zároveň. A všimněte si jejich koní, sire!

Vypadají tak, jakoby podnikli jízdu ze San-Diega až sem? Je to nejméně tři sta anglických mil.

Koně, kteří urazí téměř pustou krajinou podobnou vzdálenost, vypadají naprosto jinak. Tuším, že tato zvířata mají nedaleko odtud vlastní, stálé přístřeší, a vsadil bych se o tisíc dolarů, že oba chlapi jsou náhončími supů Llana estakada.“

„Storm of thunder and lightning!“ zvolal Porter. „Míníte to vážně, sire?“

„Naprosto vážně.“

„Potom bychom se ovšem dostali do znamenité společnosti. Ti lidé nás měli vést přes Llano estakado!“

„Proboha, toho se vzdejte! Byla by to jistě vaše záhuba. Věřte mi!

Jsem starý medvědobijec, a také jsem se naučil číst v lidské tváři.“

„No, ani já nejsem nováček. Jsem asi tak starý, jako vy, a proháním se po stepi už od svého dětství.

Přece však je možné, že tito chlapi nezasluhují naši důvěru.“

Vtom bylo slyšet hlas Martinův, který se dosud pro své mládí choval tiše:

„Skutečně si ji nezasluhují, master Porter. Jsem odhodlán, říct jim to přímo do očí.“

„Tak? Jaký máte důvod, mladíku, abyste o nich špatně smýšlel?“

„Pozoroval jste jejich pohledy, které si vyměnili, když se mluvilo o Stealing-Foxovi?“

„Nikoli, poslouchal jsem pouze vyprávění, a lidí jsem si nevšímal.“

„Tady na Západě však nestačí jen slyšet, nýbrž i vidět, neboť — —“

„Good luck!“ přerušil ho Porter. „Chcete snad poučovat staré lidi?“

„Nikoli, sire! Chtěl jsem říct jen o sobě, nikoli o vás, že jsem měl během vyprávění otevřeny nejen uši, ale i oči. Poněvadž jim můj otec nedůvěřoval, neustále jsem je bystře pozoroval. To jsem mohl udělat snadno a nepozorovaně, neboť tak mladému a nesmělému chlapíkovi, jako jsem já, nevěnovali nejmenší pozornost. Viděl jsem pohledy, které si vyměnili, dalo se z nich vyčíst, že Stealing-Fox je nablízku, a že ho dobře znají.“

„Myslíte? Hm! Stealing-Fox je prý nyní tady, aby vábil lidi na LLano, a tito lidé ho prý znají. Z toho by ovšem bylo možno utvořit verš, který by nezněl příliš líbezně. Soudím, že jsme se ocitli v okolnostech, které nám mohly být nanejvýš osudné.

Tajuplné ohýnky tam na kaktusech nejsou také ničím neobyčejným.

Nejsem pověřivý, ale podobné věci se nedějí bez příčiny, a mají vždy určitý význam.“

„To se ví, že mají význam,“ minil lovec medvědů s úsměvem.

„Jaký?“

„Ten, že atmosférou probíhá elektrické napětí.“

„Elektrické napětí? Tomu nerozumím. To je na mě příliš učené. Vím ovšem, že se jde dát zelektrizovat, ale oheň, plameny, a ještě k tomu všemu na kaktusech? Chcete to skutečně svést na elektřinu?“

„Zajisté, master Porter!“

„Ale ta je asi v této věci úplně nevinna.“

„Není blesk také ohnivým úkazem?“

„Ovšem, a jakým!“

„No, a příčinou blesku je elektřina, což snad nemusím dlouze vysvětlovat. Pokud běží o plamínky, které jsme před chvílí viděli, byly takovéto ohýnky velmi často pozorovány na stožárech, ráhnech a tyčích lodí. Také byly viděny na špičkách věží, vrcholcích stromů, hrotech hromosvodů. Tato světýlka se nazývají světlem Eliášovým, nebo také Kastor a Pollux. Vznikají unikající elektřinou. Slyšel jste přece o duchu Llana estakada?“

„Častěji, než mi bylo vhod.“

„A neslyšel jste, že se v noci objevuje tato tajemná bytost s ohnivými plamínky?“

„Ano, ale nevěřím tomu.“

„Můžete tomu klidně věřit. Přihodilo se mi to jednou tam nahoře v Montaně, ocitl jsem se na širé rovině a ještě k tomu v noci.

Kolem se blýskalo, nedošlo však ke skutečné bouři. Tu se náhle objevily na špičkách uší mého koně malé plamínky. Zvedl jsem ruce do výšky, a i na špičkách mých prstů se ukázaly podobné ohýnky, přičemž jsem měl prazvláštní pocit. Naprosto stejné je to i s Avebging-ghostem. Jede-li po stepi, je jeho tělo nejvyšším bodem v okolí. Je-li to v noci a při značném elektrickém napětí, ukazuje se na jeho těle světlo Eliášovo.“

„Domníváte se tedy skutečně, že duch stepi existuje?“

„Ano.“

„A myslíte si, že je to člověk?“

„Co jiného!“

„Hm! Hm! Slyšel jsem už o něm hodně, ale nenamáhal jsem se o tom přemýšlet. Ted' však, když mám Llano před sebou, rád bych ovšem věděl, co o něm nutno soudit. Vždyť je možné, že se nám zjeví během naší jízdy po stepi. Co je nutné v tomto případě učinit?“

„Kdybych ho potkal, podal bych mu ruku a jednal bych s ním jako se znamenitým chlapíkem. Je totiž — — —“

Byl přerušen. Vinnetou se vrátil. Přišel rychle, ale neobyčejně tiše, prodírajíc se jako had, usedl na své místo a tvářil se tak lhostejně, jakoby vůbec neopustil své stanoviště.

Před chvílí, když se Mexikáni ubírali pomalu tmou směrem ke kaktusům, plazil se po nohou a po rukou, dokud nebyl dostatečně daleko, potom se vztyčil a pádil co nejrychleji ke kaktusům. Jeho mokasíny byly měkoučké, a kromě toho byl tak dobře vycvičen, že jeho kroky nebyly vůbec slyšet. Dospěl na místo dříve než Mexikáni a skryl se mezi dlouhé kaktusové sloupy tak, že ho nebylo vidět. Byla vůbec taková tma, že oba muži byli nuceni sbírat kaktusové fíky jen za pomoci hmatu. Plamínky na ramenech svícňů nyní zmizely.

Právě, když se ukryl, dospěli sem oba bratři. Mluvíli nejčistší americkou angličtinou. Z toho bylo jasné, že se za Mexikány pouze vydávají. Vinnetou slyšel každé slovo. Patrně rozmlouvali již cestou, neboť to, co říkali nyní, bylo již pokračováním rozmluvy.

„Tomu takzvanému „lovcí medvědů“ oplatím poctivě jeho urážky,“ pravil Carlos. „Ovšem budeme mít těžší práci, než jsme se domnívali. Objevení Apače dává věci naprosto jiný směr.“

„To je jisté! Ten se nedá zmást nesprávně postavenými tyčemi.“

„Pozoroval jsi dobře jeho koně?“

„Ovšem. Je to nejkrásnější zvíře, jaké jsem kdy spatřil. Jen Old Shatterhand má prý také takového koně.

Musíme ho dostat za každou cenu.“

„To se rozumí, ale jak?“

„Nejmoudřejší bude, když necháme chlapíky tvrdě usnout, a pak je všechny zabijeme.“

„Myslíš, že to bude možné? Pozorují nás nedůvěřivě, a hlídají nás. Pochybují tedy, že by se jeden z nás dostal na hlídku.“

„To máš pravdu, budou se mít na pozoru. Přece však se o to pokusíme. Předem nejde nic určit. Jestli se nám podaří, přimět je, aby usnuli, musíme pracovat jediné noži, tise a bez hluku, a bodat přímo do srdce.“

„A když nepůjde ten záměr provést?“

„To by bylo hloupé! Jen si pomysli: sedm koní, a k tomu Apačův, potom všechny zbraně a peníze! Rozdělili bychom si to jen sami mezi sebou. To by byla kořist! Jestli se to nepodaří, potom budeme muset zavolat na pomoc naše spojníky. V otevřeném boji bychom oba podlehl. Vymyslíme tedy nějakou záminku, abychom se od nich odloučili. Vinnetou pojedí s oběma lovci vstříct Old Shatterhandovi a Yankeeové se přidruží k nim, neboť díky nám, přijdou o průvodce. Pojedeme napřed až k Murding-Bowl, kde určitě najdeme hlídku, která přivede naše spojníky. Potom jistě chlapy dostaneme, i Old Shatterhanda a všechny, kteří jsou s ním. Teď se však musíme vrátit, abychom jim nedali další podnět k nedůvěře. Mám klobouk plný ovoce.“

„Já taky.“

„Tak jdeme!“

Šli, ale ještě před nimi se vzdálil Vinnetou. Chrání se hluku, udělal okliku, a když šťastně dorazil k ohni, usedl. Mexikány ani nenapadlo, že by je někdo mohl poslouchat. Začali rozdávat ovoce.

Všichni si vzali, jen Vinnetou nikoli. Odmítl je a řekl:

„Náčelník Apačů nepožívá ničeho, co pochází z rostliny sumachu.“

„Sumachu?“ ptal se Emilio Cortejo udiveně. „Což Vinnetou nezná kaktusové fíky?“

„Vinnetou z nás všechny rostliny a jejich ovoce.“

„A přece zaměňuje kaktus s jedovatým sumachem, což je přece naprosto nemožné!“

„Vinnetou neví, co je to záměna. Dává těmto plodům jméno sumach, protože jsou jedovaté.“

„Jedovaté? Proč by byly nyní jedovaté, když tomu před chvílí tak nebylo?“

„Protože je trhaly ruce, které přinášejí neštěstí a smrt.“

Pronesl slova, která znamenala těžkou urážku, tak klidně, jakoby běželo o naprosto obyčejný výrok.

„Ascuas!“ zvolal Cortejo. „To si máme dát líbit! Žádám, aby tato slova byla ihned odvolána.“

„Vinnetou vyřkne vždy jen to, co předtím dobře uvážil. Ještě nikdy nelitoval svého slova a ani teď je neodvolá.“

„Ale urazil jste nás!“

„Pshaw!“

Apač při tom učinil odmítavý pohyb rukou. Ve slově i v pohybu bylo vidět tak neobyčejnou bezstarostnost, takový projev sebevědomí, že oba uznali za vhodné, aby mlčeli. I kdyby byl náčelník s nimi úplně sám, neodvážili by se k přímému boji. Byli tu však ještě jiní, kteří by se jistě postavili na stranu Apače.

Proto řekl Emilio smířlivě bratrovi:

„Mlč! K čemu nesváry! Slova Indiána nejde brát na zlaté vážky.“

„Pravda. Kvůli zachování budeme jednat tak, jakoby nebyla vůbec pronesena.“

Vinnetou na to neodpověděl. Uvelebil se na dno, zavřel oči a tvářil se, jakoby chtěl spát.

Tento krátký výjev, i když se zdál odbytý, působil na ostatní znepokojivě. Vyřkl-li Vinnetou taková slova, potom se jistě od nich doslechl něco zlého. Co zamýšleli? Neřekl o tom nic. To bylo důkazem, že alespoň prozatím se není třeba obávat projevu nepřátelství. Ale nedůvěra, kterou k nim všichni cítili, se nedala zapudit, což mělo za následek, že se nikdo neměl k tomu, aby se dal znova do řeči. Nastalo ticho, který bylo právě tak výmluvné, jako slova.

Lovec medvědů i jeho syn ulehli, následující Vinnetouova příkladu, a ostatní rovněž.

Za chvíli se zdálo, že všichni spí. Ale nebylo tomu tak. Oba Mexikány zdržoval od spánku jejich úmysl, a ostatní nutila nedůvěra, aby bděli.

Tak uběhlo půl hodiny.

Muži by neusli ani tehdy, kdyby si byli důvěřovali. Napětí ve vzduchu značně zesílilo. Ve křoví se ozývalo tiché, sotva slyšitelné praskání. Zvedl se jemný větřík, který se ponenáhlu zesiloval a větve se pohybovaly tou měrou, že se dotýkaly. Zdálo se, že na nejvyšších špičkách větví přeskakují malé, sotva viditelné jiskřičky.

Náhle se všichni vzhopili, neboť zazněl zvuk, prazvláštní zvuk jako hlas zvonu, který se rozezvučel vysoko, velmi vysoko nad nimi. To trvalo půl minuty, potom zvuk ochaboval, chvěl se stále více, snesl se na křoví a nad vodou zanikl.

„Co to bylo?“ ptal se Ben. „Vždyť tady nejsou kostely se zvony?“

Kdybych nevěděl, že — — —“

Zarazil se. Nový zvuk zazněl výše než předešlý. Zdálo se, jakoby vycházel z obrovského pozounu. Znenáhla se zesiloval, potom opět slábl a zanikl v diminuendu, jaké by nesvedl ani virtuóz na pozoun.

„Je to yalteh, yuavh-kai, hlas zpěvného údolí,“ prohlásil náčelník Apačů.

„To je tedy ono!“ pravil lovec medvědů. „Poslouchejte!“

Vzduchem zachvěl tichý vzdech. Tento vzdech přešel ve zvuk neobyčejné jasnosti. Zněl jako osmistopá

hlavní píšťala varhan, chvíli vytrval, načež za ním zazněl další, jemnější zvuk, který se ozýval ještě tehdy, když už první zvuk nebylo slyšet. Dojem z těchto zvuků byl prazvláštní. Člověka při něm jímala hrůza ale zároveň byl tak vznešený, že uchvacoval mysl. Zdálo se, jakoby neviditelný, obrovský hudebník zkoušel svůj nástroj, ovšem takový, jaký bychom nenašli v žádném orchestru.

Mužové tiše naslouchali, bude-li se výjev opakovat. A opravdu, křovím i přes ně zavál silný průvan a přinesl celou řadu zvuků, které následovaly rychle za sebou a vytvářely neobyčejně čistý souzvuk.

Některé zněly krátce, jiné delší chvíli. Hlubší hlasy bylo slyšet déle, a tvořily s vyššími a rychleji zanikajícími zvuky harmonickou stupnici, která sestávala ze stále stejných tónů škály, avšak v různých obměnách trojzvuku a septimového i nonového akordu.

Nic se nedalo srovnat s těmito zvuky. Žádný známý nástroj nemohl vydat tak nádherně vznešené tóny, k nimž se družily jiné, tak jemné, jakoby je vyluzovalo nejušlechtlejší hrdlo, jakoby je vykouzlily nejnežnější rty.

Brzy to znělo jako nejhlubší majestoso, jakoby ze šestnácti nebo dvaatřicetistopových varhanních píšťal, nad tímto zvukem se chvěl vysoký, líbezný a jasný hlas jako vox humana nebo aeolina, a mezi těmito dvěma zvuky se střídaly v různých vyšších a úchvatných výrazech zvuky rohu, pozounu, harfy i akordeonu.

Chvillemi to znělo zřetelně a jasně, chvillemi tichým šepotem, a přece nejde všechny tyto pojmy vyjádřit tak, aby bylo možné si utvořit představu o přirozenosti, nádechu a účinku zvuků, kterými bylo naplněno celé údolí, a které nad ním často přelétly, jakoby spojeny hlubokým, úzkým proudem.

Naslouchající se neodvažovali hlesnout. Dokonce i oba Mexikáni, lidé bez svědomí, byli rozrušeni.

Nacházeli se po d obrovskou kupolí nebes, která zdánlivě spočívala na okolostojících, přímo do výše strmících skalách. Zvuky jakoby vyluzované neviditelným chórem varhan, zněly hned jako hlas hromu, hned zase jako andělský zpěv, tu jako temně hučící příboj moře, tam zase jako hudba zaznívající z lepších a čistších světů. Ani nejhrubší povaha se neubránila posvátné hrůze.

A tomu se přidružil ještě jiný jev, který nebylo možno pojmut sluchem, nýbrž zraky.

Zdálo se, že nebesa se vznesla do výše a tím se oddálila. Několik málo hvězd, které se skvěly na obloze, zdály se být menšími, než jindy. Na tomto nebi, tam, kde zdánlivě spočívalo na skalách, objevil se nyní náhle světležlutý zářící kotouč velký jako měsíc v úplňku. Pohyboval se po nebesích zdánlivě pomalu a nikoli v oblouku, zdálo se, že sem pronikl ze světů hvězd, a že letí přímým směrem se stále rostoucí rychlostí rovnou do údolí.

Čím více se blížil, tím více se zvětšoval a tím zřetelněji bylo poznat, že to není plochý kotouč, nýbrž plná koule.

Její obrysy ztrácely svou ostrost, vyskakovaly z něj blesku podobné, mihotavé paprsky a utvořily ohon, který zářil daleko jasněji a živěji, než ohon vlasatice či komety.

Koule teď už nebyla pouze žlutá. Zdálo se, že se skládá z tekutého ohně, jehož vlnící žár zářil a týpýl se všemi možnými barvami. Bylo vidět, že se koule otáčí kolem své vlastní osy, alespoň vířící se barvy působily tímto dojmem. Rychlosti přibývalo skutečně strašlivě. Potom se zdálo, jakoby se koule na několik okamžiků zastavila, přímo nad středem údolí. Potom se ozval rachot, jakoby bylo vypáleno několik děl najednou, a koule se roztrhla na nesčetné kusy, které padající ztrácely světlo. Ohon bylo vidět ještě několik vteřin. V malém rybníku se ozvala rána, a voda vystříkla tak vysoko, jako kdyby tam spadlo něco z větší výšky, než z věže. Muži byli postříkáni vodou.

Teď byla obloha temnější než dříve. Hvězdy bylo vidět jen jako mizející malé tečky, ale plný, mohutný zvuk sestávající z mnoha nad sebou ležících oktáv zahučel unisono nad hlavami ustrnulých mužů.

Jediný Vinnetou zachoval i nyní svůj obvyklý klid, neexistovala událost, která by ho z jeho klidu vyrušila.

„Ku-begay, ohnivá koule,“ řekl. „Veliký Manitou ji vrhl z nebe na zem.“

„Ohnivá koule?“ ptal se Blount. „Ano, vypadalo to jako koule. Ale viděli jste ohon? Byl to drak, byl to ďábel, zlý duch, který provádí o půlnoci své rejdy.“

„Pshaw!“ odtušil Apač a odvrátil se od pověřivého muže.

„Ano, byl to drak!“ přisvědčil Porter svému společníkovi. „Ještě nikdy jsem ho sice neviděl, ale slyšel jsem o něm často vyprávět.“

Moje babička ho jednou viděla, jak vletěl do komína sousedovi, který s ním byl ve spolku a upsal mu svou duši.“

„Nebudte směšný, sire!“ řekl lovec medvědů. „Nežijeme v temném středověku, kdy se ještě věřilo na draky a strašidla, lépe řečeno, kdy se někteří snažili něco takového namluvit hloupým lidem, aby z toho měli sami, chytráci, užitek.“

„Jak to bylo tehdy, tak je to i dnes! Nebo snad chcete být chytřejší než já?“ ptal se Porter ostře.

„Pah! Nechvástám se svou chytrostí. Dříve měli lidé každý úkaz, který si nedovedli vysvětlit, za dílo ďáblovo. Teď však, bohudík, věda již pokročila do té míry, že se obejde dobře bez Belzebuba a jeho pověstné babičky.“

„Ach tak! Patrně taky patříte k těm osvícencům a takzvaným učencům?“

„Nejsem učenec, ale tolik vím, že ohnivá koule není ďábel.“

„Tak co to tedy je?“

„Nic jiného, než malé, hořící, buď vznikající nebo zanikající nebeské těleso, které se na své dráze přiblížilo natolik k zemi, že je jí přitaženo a k ní strženo.“

„Nebeské těleso? Tedy hvězda?“

„Ano.“

„Který hlupák vám to napovídal?“

„Někdo, komu byste asi sotva vmetl do tváře jméno hlupák, totiž Old Shatterhand.“

„Ten? Opravdu?“

„Jistě! Když jsme sedávali večer u ohně v tábořišti, často jsme se bavili rozmluvou o takových zdánlivě nevysvětlitelných věcech a jevech, a Old Shatterhand měl pro všechno naprosto přirozené vysvětlení. Jestli chcete být moudřejší než tento muž, nemám nic proti tomu. Neslyšel jste, že něco spadlo do vody?“

„Slyšel, viděl a také cítil. Vždyť jsme všichni mokří.“

Potom tedy, jestli je váš názor správný, spadl ďábel do rybníka, a poněvadž jsme ho zapomněli vytáhnout, patrně se utopil.“

„Ďábel se neutopí. Vjel dnem přímo do pekla.“

„A tam se u ohně usuší, když se tady zmáčel, aby se nenachladil a nechytil rýmu. Kdybychom mohli vodu odstranit, našli bychom ve dně díru, v níž vězí aerolith – kus meteorového kamene, z něhož sestávala ohnivá koule.“

„Kámen? Hm! To nás mohl zabít!“

„Ovšem. Máme štěstí, že spadl do vody.“

„Nechci se s vámi hádat, ale vysvětlil vám Old Shatterhand také zvuky, které jsme slyšeli předtím?“

„O yuavh-kai jsme spolu nemluvili, ale vzpomínám si, že vyprávěl o známém sacbutském průsmyku, který leží nahoře v Rattlesnaských horách. Jestliže věje vítr přímým směrem do této úzké a hluboké rokle, lze slyšet zvuky, které znějí jako hlas pozounu. Úžlabina je nástrojem, a vítr hudebníkem.“

„Toto vysvětlení je ovšem příliš chatrné, ale nechci se s vámi hádat. Myslete si, co chcete, a já si budu rovněž myslet, co mi libo.“

„Lovec medvědů má pravdu,“ řekl Vinnetou. „Je mnoho údolí, v nichž se ozývají takové zvuky a náčelník Apačů viděl i kameny, které veliký duch shodil z nebe. Dobrý Manitu vykázal každé hvězdě svou dráhu a jestli ji ohnivá koule opustí, musí se rozbít. Pokusím se najít stopu kamene ve vodě.“

Pravil to nápadně zvýšeným hlasem. Vzdálil se, kráčel kolem vody a zmizel v temné noci.

Ostatní opět usedli a očekávali jeho návrat. Nikdo nehlesl. Jen Martin zašeptal svému otci:

„Co má Vinnetou? Mluvil tak nápadně hlasitě, jakoby měl ještě někdo jiný kromě nás slyšet jeho slova. Že jde hledat kámen, byla patrně jenom výmluva.“

„Ovšem! Vsadím se, že je tady někdo nablízku, kdo nás pozoruje a poslouchá. Jak znám Apače, tuším, že ho zpozoroval a vzdálil se, aby se k němu připlížil a zajal ho. Jen počkejme!“

Nemuseli čekat dlouho. Už po několika minutách se ozval blízko za nimi ve křoví šustot, jakoby se křovím prodíralo zvíře, následval krátký, úzkostný výkřik, potom se ozval Vinnetouův hlas:

„Ať sem přijde lovec medvědů. Pozoroval nás zvěd.“

Baumann zmizel rychle ve křoví, a za nějaký okamžik přinesli oba muži třetí osobu, v níž bylo podle oděvu na první pohled poznat Indiána.

Jaké oči bylo zapotřebí, aby v temné noci vypátraly ve křoví skrytého slídiče! Jen muži jako Vinnetou se mohlo podařit, aby se k němu připlížil a uchopil ho tak, že byl každý odpor nemožný. Tři osoby byly nyní obklíčeny ostatními. Zajatec byl ozbrojen nožem, který mu však Vinnetou vytrhl. Jeho postava byla malá a slabá, obličej se nedal ve tmě rozeznat.

Vinnetouovy oči byly však přivyklé tmě, a viděl koho má před sebou.

„Proč k nám nepřišel můj mladý rudý bratr veřejně?“ zeptal se.

„Byli bychom ho přátelsky přijali.“

Zajatec neodpovídal. Proto Apač pokračoval:

„Můj bratr je sám vinen, že byl zajat. Ale nestane se mu nic.“

Tady vracím nůž, ať se vrátí ke svým lidem, a řekne jim, že jsou nám vítáni a mohou si u nás odpočinout.“

„Uff!“ zvolal zajatec s úžasem, a přijal nůž. „Jak víš, že jsou naši válečníci nablízku?“

„Vinnetou by byl malým chlapcem, kdyby to neuhodl.“

„Vinnetou, náčelník Apačů!“ ozvalo se s největším obdivem. „A ty mi vracíš nůž? Myslíš, že jsem Apač?“

„Nikoli. Můj bratr nemá válečné barvy, přesto však tuším, že je synem Komančů. Vyhrabali snad tvoji válečníci tomahawk proti Apačům?“

„Nikoli. Ostří válečné sekery vězí v zemi, ale mezi vámi a námi nepanuje láska.“

„Vinnetou miluje všechny lidi, a netáže se jich na jméno ani na barvu. Je ochoten zapálit zde oheň a zakouřit si s vámi dýmku míru. Neptám se, proč přišli tvoji bratři do Zpěvného údolí. Oni vědí, že každý, kdo do tohoto údolí vstoupí, táboří u této vody.“

Proto se zastavili poněkud výše odtud a vyslali tebe, abys vypátral, jestli tady někdo je. Je tomu tak?“

„Ano,“ potvrdil Komanč.

„Až zas budeš příště ležet za křovím a pozorovat cizí válečníky, přivři víčka, neboť to byly tvé zraky, které tě prozradily! Jak velký je počet tvých bratrů?“

„Dvakrát deset.“

„Tedy jdi k nim a řekni jim, že Vinnetou a osm bělochů je očekávají a budou s nimi jednat jako s přáteli, i když neví, za jakým záměrem přicházejí. Že jsem tě zajal, jim můžeš zamlčet, nezmíním se o

tom.“

„Dobrota velikého náčelníka blaží mé srdce. Nezamlčím nic, nýbrž povím jim pravdu, aby se moji bratři přesvědčili, že od vás budou přijati přátelsky. Být vyslíděn zraky Vinnetouovými není hanbou, avšak zapamatuji si radu, kterou jste mi udělil.“

Okruh mužů, který zajatce obklopoval se otevřel a Indián se rychle vzdálil.

Běloši, a zvláště oba Mexikáni byli toho názoru, že je to přece jen odvážné, dovolit tlupě dvaceti Komančů, aby se tak bez okolků přiblížila. Apač však prohlásil naprosto rozhodně:

„Vinnetou ví vždy, co činí. Jedou-li válečníci Komančů do Zpěvného údolí, nemá tato cesta za účel boj proti Apačům. Na oné straně údolí se nalézá hrob jejich největšího náčelníka. Mají úmysl jej navštívit, aby tam zpívali výroční pohřební píseň. My však zapálíme oheň, aby zřetelněji poznali naše tváře. Abychom si však měli naprostou jistotu, nepřijmeme je zde, ale venku před křovím.“

Znova rozdělávali oheň. Zatím vyzval Vinnetou lovců medvědů a jeho syna před křoví a šeptem jim řekl: „Oba běloši nejsou těmi, za které se vydávají. Mluví řečí Yankeeů a chtějí nás tady povraždit. Patří k supům Llana estakada.“

Vinnetou se domnívá, že Komančové míří na Llano. Oba běloši se to nesmí dozvědět. Proto jim řekl Vinnetou, že na oné straně údolí je hrob, i když tomu tak není.“

Nemohl ve své řeči pokračovat, neboť nyní se dostavili i ostatní, když založili tak veliký oheň, že jeho záře pronikala křovím i přes ně a tím dostatečně osvětlovala okolí. Zbraně ovšem měli u sebe, kdyby se snad přece Komančové – přes Vinnetouovo očekávání – nezachovali mírumilovně.

Záhy bylo slyšet dusot koňských kopyt. Očekávání se blížili.

V malé vzdálenosti od nich zastavili. Jejich vůdce sestoupil z koně a blížil se volným krokem. Vinnetou mu vyšel vstříc a podal mu pravici:

„Válečníci Komančů jsou nám vítáni,“ řekl. „Vinnetou se neptá, co zde hledají, ví, že chtějí navštívit hrob svého náčelníka, a pokojně se vrátí do svých wigwamů.“

To řekl hlasitě, šeptem však rychle dodal:

„Ať to můj bratr potvrdí. Promluví s ním potom tajně!“

Proto Komanč hlasitě odpověděl:

„Moje ruka tiskne s radostí pravici Vinnetouovu, který je největším válečníkem Apačů a při tom vždy náčelníkem míru. Jsme připraveni vykoupit s vámi dýmku míru, neboť nejsme na válečném tažení, nýbrž chceme jen léky utčit svého zvěčnělého náčelníka.“

„Vinnetou věří ujištění svého bratra a pozývá jej i jeho válečníky, aby s ním u ohně vykoupili dýmku míru.“

Oba náčelníci si stiskli pravice. To prozatím stačilo jako důkaz, že Komančové nezamýšlejí nic zlého. Jejich vůdce se dal Vinnetouem dovést k ohni, a jeho lidé jej následovali.

Nejdříve se rozdělili, aby na travnatém břehu řeky uvázali své koně ke kůlům, aby se mohli napást a napít, potom přistoupili jednotlivě k ohni.

Bylo zde nyní poněkud těsně, neboť prostor mezi křovím a vodou nebyl příliš široký. Bylo nutno se posadit těsně vedle sebe, a tím vznikl kruh, v jehož středu zaujal místo Vinnetou a vůdce Komančů. Jeden válečník Komančů se zdržel u svého koně poněkud déle, nyní však také přicházel. Než se posadil, rozhlédl se po kruhu. Když jeho zraky spočinuly na bratřích Cortejo, což ale ti dva neviděli, stáhla se jeho rudá tvář bleskem a válečník zvolal:

„Uff! Aletehlkua ekkvan mava – jací psi tady sedí!“

Poněvadž kruh ještě nebyl urovnán a všichni byli zaměstnáni svými místy, nezaslechli všichni přítomní tato slova. Vůdce Komančů si toho však povšiml. Rychle se zvedl a zeptal se muže:

„Hang tuhštaha-nai – koho tady vidíš?“

„He-ehlbak, enko-ola uah-tuhvua – je, supy Llana estakada.“

„He-ehlbak heteča enuka – kde jsou?“

„Mava he-ehlbak kenklan – tam sedí!“

Poněvadž tyto otázky i odpovědi byly vyřknuty hlasem rozhořčeným překvapením, upoutaly pozornost všech přítomných. Při slovech „enko-ola uah-tuhvua – supové Llana estakada“ se všichni Komančové vzchopili. Sáhli hrozivě po nožích. Scéna nebyla zdaleka tak klidná jako předtím.

Běloši těmto slovům nerozuměli, neboť neuměli nářečí Komančů ani Tonkawahů nebo Moquidů, poněvadž si však všiml hrozivých tváří rudochů, rovněž se vzchopili a sahali po zbraních.

Jen Vinnetou zůstal klidně sedět. Pravil rozkazovacím hlasem:

„Ať se moji bratři nerozčilují. Vidí-li rudí mužové mezi námi své nepřátele, tedy je ujišťuji, že s těmito muži nemáme nic společného. Ať se proto neproleje mezi námi jediná kapka krve. Co může válečník Komančů proti nim uvést?“

Mluvil řečí v této krajině obvyklou, která je směsicí španělštiny, angličtiny a indiánštiny. Dotázaný Komanč odpověděl stejnou řečí, které všichni rozuměli:

„Lovil jsem na vodě Tovi-čuna, kterou běloši nazývají Muší řeka a zpozoval jsem stopu dvou jezdců, kterou jsem sledoval. Uviděl jsem je sedět pod stromy a připlížil jsem se k nim, abych vyslechl jejich hovor. Rozmlouvali o Llanu estakadu, kterým se má brzy ubírat veliký průvod bílých mužů. Supové Llana estakada se tam míní shromáždit, aby výpravu přepadli. Ze slov obou mužů jsem poznal, že jsou to supové Llana estakada a tázal jsem se své duše, mám-li je usmrtit. Chytrost mi radila, abych je nechal naživu,

neboť jen tím způsobem bylo možno, aby – – –“

Chtěl říct něco, co se dle Vinnetouova přání, neměli oba Mexikáni dovědět. Proto ho Apač rychle přerušil:

„Vím, co můj bratr chce ještě říct, a slyšel jsem už dost. Poznal jsi nyní oba muže tak dokonale, že omyl je nemožný?“

„Jsou to oni!“

„Co odpoví oba běloši na toto obvinění?“

„Je to naprosto hloupá lež,“ odtušil Carlos Cortejo. „Vůbec jsme na Muší řece nebyli.“

„Jsou to oni!“ vykřikl vůdce Komančů, „neboť jsme je –“

„Ať mne nechá můj bratr mluvit,“ přerušil ho Vinnetou horlivě, aby nevyřkl, co oba tito mužové neměli zvědět.

Komanč se však rozhněval pro toto vyrušení, které bylo naprosto proti všemu indiánskému ohledu a zdvořilosti. Nebyl dost chytrý, aby důvod toho pochopil, a zvolal hněvivě:

„Proč nesmím mluvit? Kdo má u sebe vrahy, sám je vrahem! Přilákal nás sem náčelník Apačů, aby nás zradil?“

Tu odložil Vinnetou všechny své zbraně, povstal a řekl:

„Slyšel už někdy můj bratr, že Vinnetou je zrádce? Slovo Apače je skála, na které lze bezpečně obývat.

Můj bratr ať mne provází a podrží své zbraně. Howgh!“

Opustil kruh a zvolna se ubíral ven křovím. Komanč se okamžik rozmýšlel, potom ho však následoval, dříve však dal svým lidem pokyn, aby bystře střežili oba Mexikány. Venku ho chytil Vinnetou za rameno, odvedl ho poněkud dále, potom se zastavil a řekl:

„Můj bratr mi neporozuměl. Vinnetou tábořil již zde, když běloši přišli. Pozoroval je a poznal, že oba mužové jsou supy Llana estakada. Souhlasí tedy s válečníky Komančů. Ale proč se mají tito jedovatí hadi dozvědět, že jsme je prohlédli? Potom bychom je museli usmrtit, a je přece jen moudřejší, když je necháme zatím naživu. Ať se domnívají, že Komančové pospíchají ke hrobu svého náčelníka. Mně však může říct, proč je sleduješ.“

Komanč se zastyděl. Odvětil:

„Ohnivá hvězda“, náčelník Komančů, jel se svým synem „Železným srdcem“, na východ k obydlím bělochů.

Vracejí se Llanem a patrně se tam teď nacházejí. Přidají se nejspíš k průvodu bělochů a budou tedy i s nimi přepadeni. Proto jsme se rychle vydali na cestu, abychom jim jeli vstříc a mohli jim pomoci.

Nevěděli jsme, kde se supové shromažďují. Proto jsme nechali naživu oba bělochy, kteří k nim patří, naživu, aby nás jejich stopa vedla k supům. Na řece Toyah se jejich stopa spojila se stopou čtyř jiných bělochů, které jsme ovšem měli také za supy Llana estakada. Ted' se však setkáváme s tebou. Co zamýšlíš učinit?“

„Pojedu s vámi, neboť i já očekávám přátele, kteří přijdou přes Llano a nevědí nic o záměru supů. Vrazi táboří v „Murding-bowl“.

Poněvadž však nevím, kde to místo je, nechám oba Mexikány uniknout, aby byli bezděky mými vůdci.“

„Kdo jsou ti muži, které očekáváš?“

„Old Shatterhand a ještě jiní běloši, kteří se chtějí se mnou setkat.“

„Old Shatterhand, slavný náčelník bělochů? Dovolíš-li, pojedeme s tebou.“

„Vinnetou nejen dovolí, nýbrž tě o to prosí. Zdá se, že se vždy rozptýlená tlupa supů shromažďuje tentokrát k velikému podniku.

Toho nutno využít k tomu, abychom je zničili všechny naráz.

Myslím – – –“

Zarazil se, neboť ze křoví se ozval hlasitý křik a volání, zaznělo několik výstřelů a na druhé straně tábořiště bylo slyšet chvatný dupot koňských kopyt.

Oba pádili k tábořišti. Prodrali se křovím, a uviděli velmi živý výjev. Komančové pádili ke koním a chystali se v největším chvatu k odjezdu. Mexikáni tady nebyli. Ben, Porter, Blount a Faster zde stáli, jakoby nevěděli, co počít. Lovce medvědů se synem však klidně seděl u ohně a zavolal na Vinnetoua:

„Chlapi jsou ti tam!“

„Jak se to stalo?“

„Vyskočili rychle, vyšvihli se na koně a zmizeli ve křoví dřív, než byl možno sáhnout po zbraní a zastřelit je.“

„To je dobře! Nechte je běžet! Spěchají vstříc vlastní záhubě i záhubě svých společníků. Synové Komančů ať sestoupí z koní a zůstanou tady. Ale při rozbřesku jitra opustíme Zpěvné údolí a podnikneme honbu na lidské dravce Llana estakada!“

Tato slova byla pronesena tak hlasitě, že je slyšeli všichni.

Přesto však sestoupili Komančové z koní teprve tehdy, když jejich vůdce opakoval rozkaz Apačův a vysvětlil, proč je moudřejší, nechat uprchlíky zatím uniknout.

IX.

HNÍZDO DUCHA

„My darling, my darling, My love child much dear, My joy and my smile My pain and my tear!“

„Můj drahousku, můj drahousku, mé dítě milované, předražené, má radosti a můj smích, má bolesti a můj

pláči!“

Tak ozývala se stará, milá ukolébavka ranním vzduchem. Zdálo se, že větve blízkých mandloní a vavřínu se pohybují v rytmu písně a na sta kolibříků se míhalo jako barevné listy kolem staré černošky, která seděla osaměle u vody.

Slunce se právě překulilo na nízký obzor, a jeho paprsky se skvěly jako brilantová příze nad čistou hladinou. Nahoře ve vzduchu opisoval své kruhy královský sup, dole na břehu mlsalo několik koní jako sytí labužníci zvláště tučná stébka traviny „delicacy“ a na vrcholku cypřiše seděl drozd, „mocking-bird“, naslouchajíc s šikmo nakloněnou hlavičkou písni černošky, a když zpěv dozněl, napodobil poslední slova sloky hlasitě znějícím:

„Mitír, mitír, mitír“.

Nad chocholy nízkých palem, které se zrcadlily ve vodě, rozestřely své ochranné vrcholky vysoké cedry a sykomory, pod nimiž se proháněly obrovské, pestře se míhající vážky za mouchami a jiným malým hmyzem, a vzadu za domkem, který stál blízko u vody, se haštěřilo hejno trpasličích papoušků o zlatá zrnka kukuřice.

Zvenčí nebylo vidět, z jakého materiálu je domek zhotoven, neboť všechny čtyři jeho strany i střecha byly úplně pokryty hustým pletivem bílé, rudě žíhané květiny „mučenky“, jejíž žlutavé, sladké a slepičímu vejci podobné plody vystupovaly z bohatství lalokovitých listů. Vypadalo to, jakoby se to vše nalézalo kdesi v údolí Jižního Mexika nebo střední Bolívie, a přece neleželo toto jezírko s květinovou chatkou a se svou jižně bujnou vegetací nikde jinde než – – – uprostřed obávaného Llana estakada. Byla to ona tajuplná voda, o které tak mnozí vyprávěli, kterou však dosud nikdo z nich neviděl.

„My heart-leaf, my heart-leaf, My life and my star, My hope and my delight, My sorrow, my care!“

„Můj mazlíčku, můj mazlíčku, můj živote a má hvězdo, má naděje a mé potěšení, můj zármutku a má péči!“

Tak pokračovala černoška ve zpěvu.

„Mikér, mikér – mikér,“ napodobal čtveračivý pěvec dvě poslední slova.

Ale černoška ho neposlouchala. Upírala oči na starou fotografii, kterou držela oběma rukama a mezi jednotlivými slokami ji posévala polibky svých uvadlých rtů.

Mnoho, přemnoho slz skanulo již na obrázek a nespočetné polibky ho smazaly do té míry, že jen bystré oči mohly rozeznat, koho nebo co obraz představoval – totiž černošku s černých chlapečkem v náručí. Hlava hošíka už úplně zmizela, byla setřena polibky a slzami.

„To být můj dobrý, milý Bob!“ řekla něžným hlasem. „Můj malý Bob, můj drahý Bob. Já tvoje matka. Missus být dobrý a laskavý, a dát zhotovit její obrázek, a když fotograf přijít, dát zhotovit i obraz Sanny a jejího malého Boba, ale když missus umřít, massa prodat Boba. Ó, massa být zlý pán! Sanna velice plakat, když jí massa říct, že chtít prodat my darling – Sanna prosit velice o drahého, malého Boba, massa však říct: „K čemu potřebovat hloupá černoška malého Boba?“ Zlý massa odjet na koni a odvést s sebou my darling. Matka Sanna mít potom jen obrázek Boba. Nechat si ho, i když massa ji samou prodat, nechat si ho i tehdy, když dobrý massa Bloody-Fox ji přivést sem, a nechat si obrázek dále, až stará Sanna jednou umřít a nikdy již nespátit Boba, který se zatím stát velkým a silným niggrem a nikdy nezapomenout na svou hodnou, drahou matku Sannu. Ó, my darling, my joy and – – –“

Zarazila se a naslouchajíc zvedla hlavu, na níž se sněhobílé, vlnité vlasy podivně odrážely od tmavé barvy tváře. Zaslechla zvuk blížících se kroků. Vyskočila, zastrčila obrázek do kapsy sukně a zvolala:

„Ó ježíši, Ježíši, jak se Sanna radovat! Fox se konečně vracet.“

Dobrý Bloody-Fox opět tady. Hned mu přinést maso a napéct kukuřičné koláčky!“

Pádila k domku, ale ještě k němu nedoběhla, když se Bloody-Fox objevil mezi stromy. Byl velice bledý a unavený, kůň byl dočista zpocený a jeho chůze mdlá a mátožná. Jezdec i zvíře byli neobyčejně zemleni.

„Welcome, massa!“ přivítala ho stařena. „Sanna hned přinést jídlo, Sanna si pospíší!“

„Nikoli, Sanno,“ odvětil Fox, když se vyšvihnul ze sedla. „Naplň všechny měchy, říkám všechny! To je nejnnutnější, co je teď potřeba udělat!“

„Proč měchy? Pro koho? Proč massa Fox nejíst? On přece už muset mít velký hlad!“

„Ovšem, mám hlad, ale obsloužím se sám, čím potřeba. Nemáš na to čas. Musíš naplnit měchy, s nimiž se hned vydám na cestu.“

„Ježíši, Ježíši! Už zase? Proč nechat vždy starou Sannu osamělou uprostřed širošířého estakada?“

„Protože by jinak zahynul celý průvod vystěhovalců. Tito lidé byli supy svedeni na nepravou cestu.“

„Proč massa Fox je tam nezavést lépe?“

„Nemohl jsem k nim, neboť je kolem nich tolik supů, že bych jistě propadl smrti, kdybych se byl odvážil prolomit řetěz, který kolem nich utvořili.“

„Tedy supové zabít ubohé, milé vystěhovalce?“

„Nikoli. Přijdou sem odvážní a silní lovci ze severu, na jejichž pomoc se určitě spoléhám. Ale co prospěje tato pomoc, když není po ruce voda! Vystěhovalci zhynou, i kdyby byli vysvobozeni ze spárů supů. Tedy vodu, Sanno, a to rychle! Naložím na koně všechny měchy. Jen vraníka tady nechám. Je velice unaven.“

Fox vešel do domku a vstoupil do dveří, vroubených mučenkou.

Vnitřek sestával z jediné místnosti. Čtyři stěny byly zbudovány z rákosí a jemného bahna jezírka, a pokryty dlouhými, suchými třtinami. Nad ohništěm, které bylo zhotoveno z hlíny, byl komín, zbudovaný rovněž z rákosí a jezerního bahna, pod ním visel železný kotel. V ostatních třech stěnách bylo okýnko, prosté květinového pletiva.

Pod střešinou visely kusy uzeneho masa a na stěnách zbraně všeho druhu, které lze vidět a opatřit si na Západě. Podlaha byla pokryta kůžemi. Dvě lůžka byly zhotoveny z řemenů, připevněných na kůlech, přes které byly rozestřeny medvědí kůže. Největší okrasou jizby byla chundelatá kůže bílého buvola, při níž byla ponechána lebka. Visela proti dveřím a po obou stranách vězelo ve stěně nejméně dvacet nožů, do jejichž rohových a dřevěných rukojetí byla vyřezána různá znamení.

Stůl, dvě židle a žebřík, který dosahoval až ke stropu, byly jediným nábytkem v květinové chýši.

Bloody-Fox přistoupil ke kůži, pohladil ji a pravil sám k sobě:

„Oděv ducha vedle nožů vrahů, kteří padli jeho kouli – – – už dvacetšest. Kdy však dostihnu toho, který si zaslouží smrt víc než všichni ostatní? Snad nikdy! Pshaw, ještě stále doufám, neboť svědomí pudí zločince stále znova na místo zlého činu. Teď je však nutné, abych si čtvrt hodiny odpočinul.“

Uleh na lůžko a zavřel oči, ne však proto, aby usnul. Jaké obrazy asi zaměstnávaly duši tohoto ještě tak mladého muže!

Po půl hodině vešla černoška Sanna do místnosti a oznámila, že měchy jsou naplněny. Vztyčil se z lože a zvedl na zemi ležící kůži. Pod ní se objevila malá prohlubeň, z níž vyndal plechem pobitou schránku.

Bylo v ní střelivo, kterým naplnil měšec zavěšený u opasku. Potom vystoupil po žebříku ke stropu, aby se zaopatřil masem. Když i to udělal, vyšel k jezeru, na jehož břehu leželo osm velikých kožených měchů naplněných vodou, které byly vždy po dvou svázané k sobě širokým koženým pásem a několika řemeny. Obsahem těchto měchů zachránil už Bloody-Fox nejednoho zbloudilého poutníka od smrti vysílením.

Pět koní se páslo na jezerním břehu. Jeden dostal sedlo, které Fox odňal znavenému vraníkovi, ostatní byli určeni k tomu, aby nesli měchy, a to tím způsobem, že kožený pás spočíval na hřbetě koně a po pravé i levé straně visel měch, a celé toto zařízení bylo upevněno řemeny. Koně byli k sobě připoutáni tak, že uzda jednoho byla připevněna k ocasnímu řemenu předchozího koně a jizdní kůň byl první, po té se vyšvihl Bloody-Fox do sedla.

Černoška mu při té práci vydatně pomáhala, nebylo to dnes poprvé.

Potom řekla:

„Massa Fox sotva dojet a už zase spěchat v nebezpečí? Co si počít stará, ubohá Sanna, až jednou massa Foxe zastřelí a on se nevrátí?“

„Vrátím se, milá Sanno,“ odvětil. „Můj život je pod mocnou ochranou. Kdyby tomu tak nebylo, už dávno bych nežil, to mi věř!“

„Ale stará Sanna být vždy tak úplně opuštěná! Nemít naprosto nikoho, s kým promluvit, jen koně, papoušky a obrázek malého Boba.“

„Možná, že při příštím návratu ti přivedu společnost. Setkám se s lidmi, kterým můžu ochotně ukázat svůj útulek, ačkoli jsem ho doposud vždy tajil. Bude s nimi také černoš, který se jmenuje Bob, právě jako tvůj miláček.“

„Nigger Bob! Ó Ježíši, Ježíši! Mít snad také matku, která se jmenuje Zuzana, jíž však nazývají Sanna?“

„To nevím.“

„Být prodán z Tennessee do Kentucky?“

„Neptal jsem se ho.“

„Snad to být můj mazlíček!“

„Co tě napadá! Tisíc černošů má jméno Bob. Jak se jen můžeš domnívat, že právě tento je tvůj synáček! Neoddávej se takovým myšlenkám. Možná, že ho přivedu s sebou, a potom si s ním sama promluvíš. Sbohem, Sanno, postarej se dobře o vraníka!“

„Sbohem, massa! Ó Ježíši, Ježíši, teď být stará Sanna zase sama.“

„Přivést sem ke mně niggera Boba, přivést ho s sebou!“

Přivětivě jí kynul, dal se svými koňmi na pochod, a zmizel rychle mezi stromy.

Cypřiše, cedry a sykomory u vody byly staré stromy, mandlovníky a vavříny však vypěstoval Bloody-Fox právě tak, jako lesík kaštanů, mandlovníků a pomerančovníků, kterým nyní projížděl. Potom následovalo pásmo hustého, rychle rostoucího křoví, které bylo určeno k tomu, aby chránilo malou oázu před větrem a pískem.

Mladík vykopal od jezera až sem úzké příkopy, aby vedl vláhu ke křoví, které tam, kde vlhká půda končila, přecházelo v plazivé kaktusy, načež následovala holá, rostlinstva prostá písčina Llana.

Když dojel sem, bylo třeba vyvinout potřebnou rychlost, takže popohnal své koně do trysku a brzy zmizel jako tmavý bod na dálném obzoru.

Půl dne jízdy daleko na severozápad od květinové chýše se o poledni téhož dne pohybovala početná skupina jezdců severovýchodním směrem po Llanu estakadu. Vpředu jel Vinnetou s náčelníkem Komančů, za nimi lovec medvědů se svým synem, potom následovali vedle sebe Ben New-Moon, Porter, Blount a Falser, a průvod uzavírali válečníci Komančů.

Jeli tak mlčky, jakoby měli každé slovo zaplatit životem. Oči zadních jezdců těkaly pátravě nalevo i napravo nebo na obzor, ležící před nimi, velmi často se však jejich zraky upíraly na oba vůdce, zvláště

na Vinnetoua, který seděl v sedle tím způsobem, že visel stranou nachýlen hluboko k zemi a pozoroval bedlivě stopu, kterou následovali.

Byla to stopa bratří Cortejů, kterou dosud sledovali a která je měla dovést k Murding-Bowl.

Znenadání zastavil Vinnetou koně a seskočil ze sedla. V půdě, která byla pokryta jemným pískem, bylo vidět mnohem více vytlačených stop než doposud. Zdálo se, jakoby si zde několik jezdců odbývalo dostihy v kruhu. Daly se rozeznat nejen otisky kopyt, nýbrž i nohou. Jezdci, kteří zde byli, sestoupili patrně ze sedel, aby důkladně ohledali nějakou viditelnou stopu.

Zatímco se ostatní jezdcí zastavili, ohledával Vinnetou každý krok široko rozdupaného místa. Potom kráčel volně a sehnutě kupředu, značně daleko vpravo. Když se vrátil, řekl náčelníkovi Komančů tak, že to mohli všichni slyšet:

„Zde přišli oba běloši na stopu a sestoupili, aby ji přečetli.

Stopa pochází od pěti koní, kteří byli svázáni jeden za druhým.

Kdyby na těchto koních jelo více jezdců, nebyla by zvířata uvázána za sebou, byla to tedy tlupa s pěti zvířaty a jediným jezdcem, který seděl na prvním koni. Tento jezdec tudy jel před třemi hodinami. Oba běloši, kteří se vydávali za Mexikány, dospěli před dvěma hodinami na jeho stopu a následovali ji. Ať si můj bratr Komanč prohlédne stopy, jejichž obrysy jsou zčásti ještě ostré, zčásti již zapadlé. Pozná, že stopy nejsou starší tří hodin, ani mladší dvou.“

Komanč sestoupil z koně, aby si nyní prohlédl stopu sám. Když byl hotov, plně Vinnetouovi přisvědčil. Nyní sestoupil také Baumann, lovec medvědů. Hluboko skloněn k zemi, kráčel volně kolem místa a potom napravo, ale poněkud dále, než předtím Vinnetou. Tam se skrčil, jakoby chtěl určité místo pozorovat důkladněji. Potom pokynul Vinnetouovi, a když ten došel k němu, ukazoval do písku:

„Náčelník Apačů tady uvidí, že jezdec na tomto místě sestoupil.

Proč to udělal?“

Vinnetou se podíval napravo po stopě a odvětil:

„Onen muž je běloch, jak vidím z jeho šlápějí. Jeho věk je mladistvý. Ztratil vodu, jak lze vidět vedle koňské stopy. Od tohoto místa však ztráta vody přestává. Sestoupil tedy, aby lépe uzavřel sud nebo měch, který s sebou veze, a který tekl.“

„Domnívá se můj rudý bratr, že to byl jeden sud nebo jediný měch?“

„Byl to jen jediný měch, který tekl, ale měl jich s sebou osm.

Dva měchy se nakládají na jednoho koně, na jednom koni seděl, tudíž čtyři koně za ním nesli osm měchů.“

„K čemu tolik vody? Pro sebe a pro svého koně tolik nepotřebuje?“

„Nikoli. Jede patrně na místo, kde je třeba hodně vody. Buď je to sup, který má napojit ostatní dravce, nebo poctivec, který chce občerstvit jiné poctivé lidi. Potom však by musel vědět, že takoví lidé tady jsou. Kdo by to mohl být?“

„Patrně výprava bělochů, kteří mají být přepadeni?“

„Můj bratr uhádl správně. Vsedneme znova na koně a budeme rychle následovat obě stopy, které spolu běží dále.“

Vyšvihli se zase na koně a jeli ve zrychleném tempu po spojených stopách, které nyní už nevedly na severovýchod, ale přímo k severu.

Nebylo zde nic, než písek, a zase jen písek, v němž se stopa zřetelně jevila. Jen tu a tam dospěli jezdcí na místo, kde vystupovala na povrch holá skála, jinak však mělo Llano vzhled jako dno velikého jezera, které před staletími nebo tisíciletími úplně vyschlo.

Někdy uviděli vpravo nebo nalevo v dálce na obzoru šedohnědé pásy, které označovala prostranství, porostlá kaktusy, kterými se nedalo projet.

Tak to šlo dál a dále.

Stopa, kterou následovali, byla stále mladší a mladší, znamení, že se jezdcí přiblížili k těm, jež pronásledují.

Když uběhlo téměř celé odpoledne, dospěla tlupa k místu, kde se stopy znova rozmnožili, ale nikoli proto, že by k nim přibýly nové stopy, nýbrž proto, že tady byla učiněna zastávka. Vinnetou sestoupil z koně, aby místo ohledal. Kráčel určitou vzdálenost k severu, vrátil se, potom zabočil stejně daleko k východu, a když dospěl k ostatním, řekl:

„Muž s vodou jel přímo k severu, oba Mexikáni zde uvažovali, mají-li ho následovat, potom však jeli k východu slunce. Koho máme následovat?“

„Můj bratr to může nejlépe určit sám,“ odvětil vůdce Komančů.

„Řeknu tedy svůj názor. Ti, ke kterým spěje onen mladík, jsou na severu. Je to dobrý člověk, neboť jeho stopa je jiná, než stopa Mexikánů. Mohli bychom ho následovat, abychom jej varovali.

Protože však běloši tak náhle odbočili z jeho stopy, je asi Murding-Bowl někde na blízku. Jeli tam, aby se setkali se supy a pověděli jim, že viděli stopu muže s vodou. Potom si supové pospíší za ním, aby mu zabránili dát vodu lidem, které chce zachránit. Jeho stopa je tak mladá, že ho můžeme dohonit ještě před večerem. Ted' ať moji bratři rozhodnou, co máme udělat. Máme následovat muže s vodou, abychom mu pomohli, nebo pojedeme do Murding-Bowl, abychom tam supy zajali, a tím jim zabránili mu uškodit? V prvním případě, jakmile nás u muže uzzí, upustí od svého plánu, a mohou nám uniknout. V druhém případě je však nejspíše zajmeme a je pak na naší vůli následovat muže s vodou a jet s ním k bělochům, které chce navštívit.“

Těmito slovy jim záležitost vysvětlil tak jasně, že nebylo třeba dlouhé úvahy. Komančové se vůbec chovali tiše a vyčkávavě, vyjma jejich vůdce. Promluvil zcela krátce se šesti bělochy a potom prohlásil: „Pojedeme do Murding-Bowl a budeme tedy sledovat stopu Mexikánů. Je to mému rudému bratru vhod?“

Vinnetou přikývl a zabočil na stopu jedoucí k východu. Kdyby byl popohnal svého koně i zvířata svých společníků, podařilo by se mu ovšem Mexikány rychle dohonit, to však nebyl jeho úmysl. Čím dříve oba dohoní, tím menší naděje, že se doví, kde je Murding-Bowl. Velice mu záleželo na tom, aby toto místo uviděl, proto jel prozatím stejnou rychlostí, kterou unikali oba pronásledovaní.

— — —

Poněkud dále než celodenní jízda od květinového domku na severovýchod se pohyboval dlouhý had, nikoli však v oklikách či záhybech, nýbrž jako přímá čára velmi hlubokým pískem Estakada.

Slovo had je zde míněno obrazně, neboť tato dlouhá přímka se skládala nejméně z dvaceti volských povozů, které jely v jistých vzdálenostech za sebou a byly doprovázeny ozbrojenými jezdci.

Vozy byly stavěny velmi důkladně, každý tažený šesti nebo osmi voly, kteří se s těžkým nákladem pohybovali jen pozvolna kupředu.

Zvířata byla umdlena a neobyčejně vysílena. Také na koních bylo vidět, že jezdce sotva nesou. Jazyky jim visely z úst, dmuly se jim slabiny a nohy se jim třásly při každém kroku.

Také kočí kráčeli unaveně vedle potácejících se zvířat. Skláněli hlavy a zdálo se, že mají sotva tolik síly, aby udrželi obrovské biče, kterými poháněli voly k poslední námaze. Lidé i zvířata činili dojem karavany, která nemá daleko k zahynutí.

Jen kůň vpředu jedoucího vůdce jevil takovou svěžest pohybu, že na něm nebylo znát nejmenšího zemdlení.

Jezdec však seděl nakloněn v sedle dopředu právě tak těžce, jako všichni ostatní, jakoby i on trpěl nesnesitelným nedostatkem vody, když však některá žena nebo dítě, které sedělo ve voze, zanaříkalo, tu se bezděčně vzpřimil, a kolem jeho úst se mihl úsměv ďábelského uspokojení.

Tento muž měl po indiánském způsobu dlouhé vlasy, na těle rudohnědý, těsně přiléhající trikot s tmavými pruhy, což mu z dálky dodávalo vzhled indiánského náčelníka. Na hlavě měl připevněno několik dlouhých orlích per, která doplňovala tento vzhled, také obličej a krk byly rudě zahnědlé. Nebyl to nikdo jiný, než Tobías Bohuslav Burton, zbožný mormonský misionář.

Nabídl se karavaně jako vůdce, byl těmi lidmi najat, a vedl nyní své svěřence vstříc jisté záhubě.

První jezdec zasadil koni ostruhy, takže se zvláštní námahou dospěl k Burtonovi.

„Tak to nemůže jít dál!“ řekl mu. „Neměli jsme od předvěřejšího dne ani doušek vody, protože jsme museli poslední schovat pro zvířata. A ta je od věřejšího rána ta tam, neboť poslední dva sudy naprosto nepochopitelným způsobem vytekly.“

„To je vedrem,“ řekl Burton. „Dýhy sudů již nepřiléhají k sobě, neboť jsou vyschlé vedrem.“

„Nikoli, to není pravda. Ohledal jsem sudy. Pokud je v sudu voda, přiléhají dýhy k sobě. Byly však navrtány, takže voda v noci tiše a nepozorovaně vytekla. Máme mezi sebou člověka, který nás chce zničit.“

„To je nemožné. Kdo tajně pustil vodu, musel by přece sám zahynout!“

„To jsem si také myslel, ale přece je to tak. Nechal jsem si to zatím pro sebe a neřekl nikomu ani slova, abych ještě nezvětšil přirozenou obavu. Pak jsem pozoroval tajně každého jednotlivce, nenašel jsem však nic, z čeho by se dalo soudit, kdo to vlastně byl. Zvířata zahynou, sotva se vlečou kupředu, ženy sténají a děti pláčou po vodě – marně, neboť po ruce není jediná krůpěj.

Pohlédněte vzhůru, tam nahoře krouží supové, jakoby věděli, že brzy budou mít tučnou kořist. Jste si vůbec jistý, že jdeme správnou cestou?“

Byl to sám Burton, který v noci navrtal oba sudy. Přitom se napil a napojil i svého koně. Pak naplnil vodou velikou plechovou schránku, která, opatrně obalena v kůži, byla připevněna za sedlem, za tím účelem, aby při nastávajícím soumraku mohl sám sebe i svého koně osvěžit.

„Zajisté!“ odvětil, ukazujíc na kůly, které v jisté vzdálenosti od sebe, trčely v písku. „Tam vidíte naše ukazatele cesty, na které se lze spolehnout s naprostou jistotou.“

„S jistotou? Vždyť jsme všichni slyšeli, že tyto tyče bývají často vytahovány stepními supy a rozestaveny takovým směrem, který poutníka přivede k smrti vysílením.“

„Ano, to se dříve stávalo, teď už tomu však tak není, neboť se těm ničemům jejich řemeslo zamezilo.

Ostatně znám krajinu úplně dokonale a vím, že jsme na správné cestě.“

„Řekl jste dnes ráno, když jste k nám přirazil, že se nacházíme uprostřed Llana. Proč byly tyče postaveny právě touhle krajinou?“

Jinde bychom dospěli k nějakému kaktusovému poli, jehož plody obsahují tolik šťávy, že bychom mohli osvěžit sebe i svá zvířata.“

„To by byla příliš velká oklika. A bych vás upokojil, ujišťuji vás, že když si pospíšíme, dospějeme večer k takovému poli. Zítra pak dorazíme k prameni, který veškeré naší bídě učiní konec.“

„Když si pospíšíme! Vždyť vidíte, že zvířata nemohou rychleji kupředu.“

„Tedy zastavíme, aby si mohla odpočinout.“

„To ne, to nesmíme. Jestliže zastavíme, nedostaneme již zvířata z místa. Ulehnou-li, už nevstanou. Je nutno je neustále pohánět, aby šla tak dlouho, až dospějeme ke kaktusům, o nichž se zmiňujete.“

„Dle vašeho přání, sire! Žízním stejně jako vy, ke své útéše nicméně vidím, že ještě krátce před námi

jeli jiní toutéž cestou.

Podívejte se na stopy, na které jsme přišli dnes ráno! Je to silný oddíl jezdců, který by se asi stěží odvážil tím směrem, kdyby ti lidé nevěděli, že jedou správně. Není třeba se bát naprosto ničeho. Zítra touto dobou bude po všem.“

Tato slova byla dobře míněna, neboť podle jeho náhledu, ještě před tou dobou mělo být skutečně zamýšlené přepadení. Že zmíněná skupina jezdců byli jeho společníci, kteří postavili tyče nesprávným směrem, – to ovšem nepověděl. Potají se usmál, když se tazatel dal uspokojit těmito dvojsmyslnými slovy.

Mezi květinovým domkem a Murding-Bowl rozkládalo se několik hodin dlouhé a rovněž tak široké a neproniknutelné kaktusové pole. Ani kůň ani jezdec jím nemohl projít. To byl také důvod, proč se Bloody-Fox nevydal nikdy tímto směrem a nepřišel k Murding-Bowl.

Lovil na západním okraji tohoto pole směrem k severu. Kdyby na severním okraji zahrnul na východ, byl by bezpodmínečně odkryl nížinu, která se stala již tak mnohým osudnou. Ale domníval se, že ti, které chce zachránit, jsou na severovýchod od něho a proto se dal tímto směrem, jakmile měl kaktusové pole za sebou.

Slunce palčivě sálalo. Cítil, jak mu jeho žár nepříjemně proniká oděvem. Koně se potili, ale nedopřál jim odpočinek. Pozorujíc neustále obzor, jel dál a dále.

Nyní se na severovýchodě, kde se obzor zdánlivě spojoval se zemí, vynořilo několik rozptýlených tmavých bodů.

„To jsou vystěhovalci!“ zvolal s potěšením. „Věděl jsem, že musí přijít z této strany. Zastihnu je určitě v pravý čas.“

Popohnal svého koně ostruhami a ostatní koně, nesoucí břemena hlasitým voláním tak, že s ním letěli úprkem po rovině.

Brzy poznal, že jsou to jen jezdci, a nikoli vozy, a domníval se, že je to předvoj vystěhovalců, proto zamířil přímo k nim.

Teprve když se k nim přiblížil velmi blízko, byl mu nápadný nejen značný počet těchto jezdců, nýbrž i jejich chování. Také oni ho zpozorovali. Místo toho však, aby klidně vyčkali, až se k nim přiblíží, rozdělili se do tří skupin. Jedna se zastavila, druhé dvě však jely napravo a nalevo vstříc Bloody-Foxovi, jakoby ho chtěli obklíčit a zamezit mu návrat.

To ho ovšem svedlo z dosavadního dobrého mínění o nich. Vzpřimil se v sedle, aby přehlédl situaci.

„Heavens!“ vykřikl. „Je to přes třicet osob. Tak silný přece nemůže být předvoj vystěhovalců! Mají před sebou několik koní, na nichž jsou naložené tyče. All devils! Jsou to stepní supové, kterým jsem vjel přímo do pasti! Chtějí mne zajmout. S tolika muži se nemůžu dát do boje. Nutno se tedy spasit útekem.“ Obrátil tedy a prchal zpět. Ale s koňmi za sebou připoutanými nemohl docílit kýžené rychlosti a to tím spíš, že zvířata již byla velmi unavena. Pronásledovatelé se blížili každým okamžikem.

Popoháněl svého koně jak bylo možné, ale tomu v rychlejší jízdě bránila ostatní zvířata, nesoucí břemena. Začala vzdorovat.

Trhala uzdami i řemeny, a vyhazovala kopyty dopředu i dozadu. Tím vzniklo zdržení, které se mohlo stát osudným, neboť první pronásledovatelé již byly téměř na dostřel. Vtom se utrhł řemen u ohonu jízdního koně, na kterém byla připevněna uzda prvního nosiče břemen, a čtyři koně nesoucí vodu pádili stranou.

„Jsou ztraceni a voda také!“ zaskřípěl zuby Bloody-Fox. „Avšak hned si za ně vezmu odplatu.“

Upokojil svého koně a zastavil ho. Namířil dvouhlavňovou ručnici – rána, a ještě jedna, a oba přední pronásledovatelé se zřítili z koní.

„Tak, a nyní kupředu! Teď se ke mně už nedostanou blízko. Pro hynoucí ubožáky teď však nemůžu nic jiného učinit, než vyhledat Old Shatterhanda a přivést ho na jejich stopu.“

Zlostně vykřikl tato slova, a pádl severním směrem odtud. Supové ho ještě chvíli následovali se zuřivými výkřiky, když však zjistili, že jeho koni nestačí, vrátili se k místu, kde leželi jejich zastřelení společníci.

A opět asi den jízdy daleko od květinové chýše, ale na sever, jela ještě jiná skupina jezdců, která mířila k jihu. Nebyla tak silná počtem, jako inteligencí mužů, kteří se v ní nacházeli, totiž Old Shatterhand a jeho přátelé.

Následovali stopu hluboko vyšlapanou do měkkého písku. Byla to stopa supů, kteří se vydali směrem ke karavaně, aby před ní vytrhali tyče a postavili je do písku směrem k Murding Bowl.

Old Shatterhand jel vpředu, jako obvykle, vedle sebe měl „Železné srdce“, mladého Komanče. Potom následovali Jim a Tim, bratři Čmuchálkové. Za nimi jel Hobbel-Frank s tlustým Jemmym. Ostatní je následovali.

Old Shatterhand se choval mlčenlivě. Nespouštěl stopu a bod obzoru, k němuž směřovala, ani na okamžik ze zřetele. Zdálo se, že se zabývá jen tímto pozorováním.

Tím méně tiše se chovali ostatní, a ze všech nejhluchější byl Frank. Byla řeč o předmětu, o který jevil živý zájem a o němž patrně jeho společník vyslovil jiný názor, neboť učený mužik hněvivě zvolal:

„Ohledně vědeckých záležitostí jsi vždy na scestí nebo dokonce v ideálním bludišti, to je přece stará písnička! Kdyby ses byl nesetkal se mnou, vězel bys dodneška až po nákrčník v bornírovaném bahně a živil bys svou temnou duši kyselým šťovíkem a naloženými stehýnky ropuchy. Čím jsi, to jsem z tebe učinil já.“

Bylo to jen moje intelektuální podmáslí, kterým tvoje slabá hlava nabyla nynější duševní síly. Proto mám také juristikální právo, od tebe požadovat, abys uznával mou duševní převahu. Podobný názor, který jsi vyřkl, je přímo neslýchaný!

Světelná koule, kterou jsme právě viděli, přišla pryč z oblohy!

Jakoby obloha neměla nic jiného na práci, než aby ozařovala tvoje zatemnělé duševní představy ohnivými koulemi a raketami!“

„Tak nám pověz svoje vysvětlení!“ vyzval ho s úsměvem tlustý Jemmy.

„To mně ani ve snu nenapadne!“

„Proč ne?“

„Poněvadž bych tě tím učinil zase o nějaký stupeň Celsia chytřejším, a ty mi za to nejsi nikterak vděčný.“

„Nebo proto, že sám neznám žádné vysvětlení!“

„Oho! Dovedu jako král Šalamoun vysvětlit všechny věci, počínaje cedrem až k sirupu. A taková světelná koule je mi teprve naprosto lhostejná! Za svůj vznik může děkovat sirnatému sloučení fosforu s oněmi ohnivými houbami, které někdy . . .“

Byl přerušen Old Shatterhandovým zvoláním. Ten ukázal k jihu nataženou pravicí a řekl:

„Tam přichází jezdec, jednotlivý muž. Aby se zde jediný muž tak osaměle projížděl, k tomu je třeba veliké smělosti a neobyčejné znalosti Llana estakada.“

„Kdo by to mohl být?“ tázal se Tim. „Zdá se, že se chce k nám co nejrychleji přiblížit.“

Old Shatterhand zastavil koně, vyndal dalekohled, obrátil ho k jezdcí, který se blížil plným tryskem, potom ho zase sňal z očí a radostně řekl:

„Je to Bloody-Fox, který se nám tak dlouho neukázal. Počkejme na něj tady!“

Po krátké chvíli rozeznal Fox jednotlivé osoby. Zamával jim rukou na pozdrav a již z dálky volal:

„Jaké štěstí, že jsem se s vámi setkal, pánové! Prosím vás o rychlou pomoc.“

„Pro koho?“ optal se Old Shatterhand.

„Pro výpravu vystěhovalců, kteří mají být patrně ještě dnes v noci přepadeni stepními supy.“

Při těch slovech se přiblížil, zastavil koně a podal mužům ruku.

„Petrně titíž, které my hledáme,“ přisvědčil Old Shatterhand.

„Kde jsou?“

„Na jihovýchod odtud. Zdá se, že právě míří k velikému kaktusovému poli.“

„Neznám ho.“

„Je to největší kaktusové pole na Llanu. Viděl jsem nejméně třicet supů a dva z nich jsem zastřelil.“

Vytrhali tyče a staví je směrem ke kaktusům. Tam nejde proniknout. Z toho se dá s jistotou soudit, že tam chtějí povraždit vystěhovalce,“

„Jak dlouho je nutno jet, abychom ty lidi dohonili?“

„Tryskem nejméně tři hodiny.“

„Dobrá, tedy kupředu. Neztrácejme čas. Rozmlouvat můžeme při jízdě.“

Nyní pádila malá tlupa jako vítr po stepi. Bloody-Fox jel po Old Shatterhandově boku a vyprávěl mu svoje setkání se supy a o ztrátě čtyř koní. Lovec na něj úkosem pohlédl a řekl s významným úsměvem:

„Pět koní máte, Foxi? Hm! Tady uprostřed Llana? Jestli je mezi nimi i onen kůň, na němž jel nedávno kolem nás Avenging-ghost?“

„Ano, sire,“ přisvědčil Fox.

„Myslel jsem si to!“

„Tajemství už nelze déle zachovat, neboť nyní v každém případě užijete mé „hnízdě ducha“. Také už nebude potřeba, abych hrál komedii, neboť se nám snad podaří, abychom celou tu čeládku vyhladili. Mně chybí jen ještě jeden, jeden, jeden!“

„Který?“

„Vůdce z té doby, kdy jsem zbyl ze všech samojediný.“

„Kdo ví, kde se již běhají jeho kosti! Jste přes své mládí pravý hrdina, Foxi. Vážím si vás, Později nám budete vše obšírně vykládat. Již nyní však vím, jakým jste mužem a s jakým nebezpečím jste vítězně zápolil. Ale jestliže máte tolik koní, a můžete-li je dle libosti přivést nebo s nimi zmizet, máte asi zajisté uprostřed Llana estakada místo, kde je voda, stromy, tráva a plodiny?“

„Zajisté. Bydlím u malého jezera na druhé straně velikého kaktusového pole.“

„Ah, dokonce i jezera? Tedy stará pověst nelhala! Prosím, popište mi to místo!“

Bloody-Fox vyhověl jeho žádosti. Nikdo jiný než Old Shatterhand líčení neslyšel a ten se rozhodl, že to tajemství zatím neprozradí.

Po chvíli se dostalo koním dovolení, aby šli volněji, neboť je nebylo radno příliš namáhat, potom však pokračovali tryskem dále.

Právě, když zapadalo slunce, dospěli k vozové stopě, po níž nyní jeli přímo k jihu. To nebylo obtížné, neboť se záhy vynořil srpek měsíce, který šířil dostatečnou záři. Potom, když jeli ještě asi hodinu, zastavil Old Shatterhand náhle koně a řekl:

„Tam jsou vystěhovalci. Vidím jejich vozovou hradbu. Zůstaňme tady. Přiblížím se k nim a potom vám podám zprávu.“

Seskočil z koně a zmizel. Vrátil se teprve po půlhodině a oznámil:

„Je to dvanáct velkých volských vozů sestavených do čtyřhranu, a lidé sedí v jeho středu. Nemají co jíst, ani co pít, také nemají palivo na oheň. Jejich vůdce je zradil, neboť jinak by to vše zajistě měli. Voli leží supic na zemi, jsou blízce zahynutí a zítra ráno nebudou moci z místa. Nepatrné množství vody, které máme, nestačí ani pro lidi. Abychom zachránili i zvířata, rozhodně je nutné se postarat o déšť.“

„O déšť?“ ptal se Hobbel-Frank. „Chcete snad říct, že zde, uprostřed Llana, můžete přivodit déšť?“

„Zajistě.“

„Jak? Cože? Opravdu? To je přece jen trochu moc! Jste sice velmi obligátní muž, ale že byste jen tak podle libosti mohl přikouzlít mraky, to bych si, na mou věru, o vás nemyslel. Jak to chcete udělat?“

„Elektrinou. Nemám však čas, abych vám to teď vysvětloval. Abych vyrobil vodu, potřebuji na pokud možno velké ploše, oheň.“

Bloody-Fox mi vyprávěl o rozsáhlém kaktusovém poli, které leží na jihu nedaleko odtud. A tam doufám, že vám v brzké době vyrobím řádný místní déšť. Teď však pojďme!“

Vyskočil na koně a jel k vozové ohradě. Ostatní ho následovali, vrtíc hlavami nad záhadným deštěm, a zvědaví na ubohé lidi, kterým chtěli přispět na pomoc.

Vozy byly rozestaveny tak, že jezdec nemohl hradbou proniknout, ale bylo vevnitř slyšet, že se blíží jezdcí. Před hradbou sestoupili z koní. Slyšeli, že uvnitř kdosi volá:

„Poslouchejte! Přijíždějí lidé! Pane Bože, přinášíjí možná pomoc!

Nebo jsou to lupiči?“

„Nejsme lupiči. Přinášíme vám hlavně vodu,“ odpověděl Old Shatterhand hlasitě. „Pojďte sem a vpust'te nás!“

„Zounds!“ zvolal jiný nevrlý hlas. „Snad by dokonce... počkejte, podívám se sám!“

Muž se přiblížil, naklonil se přes voj a zeptal se:

„Kdo jste, cizinci?“

„Jmenuji se Old Shatterhand, a zde jsou moji společníci, samí poctiví lidé.“

„Old Shat... vezmi vás d'as!“

Muž, který přijal zachránce tímto zaklením, místo, aby je uvítal jásotem, nebyl nikdo jiný, než master Tobiáš Bohuslav Burton.

„Ah, to jste vy!“ řekl Old Shatterhand, který ho poznal i přes indiánské převlek a tmu. „Neobyčejně mne těší, že jsme se zde zase setkali!“

Ale Burton už byl ten tam. Poznal, že zde nesmí zůstat ani okamžik déle. Proto pádlil na opačnou stranu, kde stál jeho kůň, vytáhl voj z vozu, aby si zajistil východ z vozového čtyřhranu, vyšvihl se do sedla a prchal.

Za sebou slyšel jásavé hlasy lidí, kterým předurčil zkázu.

„Jen počkejte!“ zaskřípěl zuby. „Brzy se vrátím, a potom budete všichni ztraceni, a s vámi i ti, kteří vás přišli zachránit. Old Shatterhand! Jaká kořist!“

Nemusel jet příliš daleko. Po čtvrt hodině dospěl ke svým společníkům, kteří na něj čekali, aby je vedl k hromadné vraždě.

Nebyli vůbec rozrušeni tím, že se tak slavný lovec jako Old Shatterhand, přidal k vystěhovalcům. Naopak radovali se, že očekávaná kořist bude tím větší. Že by se jim přepadení nezdařilo, je ani nenapadlo.

Ovšem nyní nemohli své oběti přemoci bez boje, ale určitě zvítězí, počkají-li do svítání, kdy lze lépe rozeznat přítele od nepřítele, než teď v noci.

Oba domnělí Mexikáni byli už také u této tlupy. Našli v Murding Bowl jen jediného muže, a ten je zavedl sem. Vyprávěli, co zažili ve Zpěvném údolí a způsobili tím ostatním velkou radost. Bylo rozhodnuto, že nejdříve pobijí vystěhovalce a potom vyhledají Vinnetoua, aby ho i s jeho průvodci přepadli, což rovněž slibovalo bohatou kořist.

Že by Apač už mohl být nablízku, je ani nenapadlo. A přece tomu tak bylo.

Dospěl se svými lidmi k Murding Bowl, ale našel místo prázdné.

Tato skryš vrahů byla příkrá a značně hluboká prohlubeň, na jejímž dně byla vždy kalná louže. Snad tato vlhkost pocházela od jezera v „hnízdě ducha“, které nebylo příliš vzdáleno, a i když byla voda kalná, byla zde uprostřed Llana velikou vzácností a proto si supové zvolili toto místo za své stanoviště.

Kdykoli se rozptýlili po plains, vždy se znova vraceli sem, kde je pokaždé jeden z nich očekával, aby jim podal potřebné zprávy.

Dnes tento muž odjel s Mexikány, a proto našel Vinnetou místo prázdné. Jeho bystré oči však ihned poznaly, kam se nutno ubírat dále. Následoval stopu těchto tří mužů, a večer dospěl k místu, kde supové tábořili.

Jeho lidé se zastavili. Vinnetou si lehl na zem a plazil se jako had ke skupině lupičů. Uviděl, že přišel Indián a připojil se k nim. Jeho bystré oči hned poznaly, kdo je ten muž. Nebylo vůbec možné, aby se přiblížil k supům tak blízko, aby rozuměl jejich slovům, ale alespoň se mu podařilo, aby je spočítal.

Potom se vrátil.

„Třicet pět supů,“ hlásil. „Zítra v této době budou skuteční supové požírat jejich maso.“

„Co zamýšlejí?“ ptal se Ben New-Moon.

„Číhají na kořist, která se nachází na sever odtud, neboť Mexikáni jeli tím směrem a právě teď odtamtud dojel posel, který oznámil, že vraždění může začít. Moji bratři se mnou nyní pojedou na sever, kde se

určitě setkáme s lidmi, kteří mají být povražděni a oloupeni.“

Vyšvihl se na koně a jel velkým obloukem, aby nebyl se svými lidmi zpozorován, potom opět zabočil vytýčeným směrem.

Po chvíli uviděli vozovou hradbu. Stály před ní nyní hlídky, byl to Old Shatterhand, který učinil toto opatření. Když na ně stráže zavolaly, odvětil Vinnetou:

„Běloši se nemají čeho obávat. Zde je Vinnetou, náčelník Apačů, který jim přináší pomoc, maso i vodu.“ Jeho jasný hlas bylo zřetelně slyšet. Sotva doznělo poslední slovo, bylo uvnitř vozové hradby slyšet Hoobel-Franka, který radostně volal:

„Vinnetou? Sláva, třikrát sláva, neboť kde je Apač, tam bude i medvědobijec a jeho malý Martin! Pusťte mne ven, abych je mohl obejmout! No ne, takové překvapení! Tady uprostřed Sahary a v temné noci se člověk srazí se svými nejlepšími přáteli. Mám báječnou radost!“

Vyšplhal se na vůz a seskočil z něho, ale stanul v úžasu, když spatřil houf Komančů.

„U všech hromů, co je zase tohle?“ ptal se. „Vždyť tady před našimi dveřmi stojí celý prapor jízdy! To je mi přece jen trochu podezřelé! Pojdte ven, master Old Shatterhand, a podívejte se na duchy, kteří se v noci na koních prohánějí po stepi!“

Ale už se na něj pověsil Martin Baumann a zároveň ho objal i lovec medvědů. Všichni se radovali. Také Vinnetou pozdravil radostně starého známého a potom řekl:

„Je tady zajisté i můj bratr Old Shatterhand. Neslyšel snad můj hlas?“

„Ó zajisté! Tady jsem!“ zvolal Old Shatterhand, který zatím za pomoci ostatních rychle od sebe odstrčil dva vozy a nyní vystoupil, aby svého rudého přítele přivínil na prsa. Ostatní následovali, Jemmy, Davy, Juggle-Fred, Jim a Tim, první, aby uvítali přátele, druhí, aby co nejdříve uviděli Vinnetoua. Na řadu přišla rychlé otázky a odpovědi, tisknutí a potřásání rukou, ale bez hluku, jak to vyžadovaly okolnosti. Ale vážně a truchlivě stál mladý Indián „Železné srdce“ u svých válečníků, kteří byli překvapeni, že ho zde nalézají. Vyprávěl jim o zavraždění jejich náčelníka, svého otce. Mlčky naslouchali jeho líčení, neozvali se ani slovem, ve svých nitrech však odpřisáhli supům smrt.

Když bylo vítání odbyto, nastal uprostřed i kolem vozové hradby tichý, ale účelný shon. Rozšířili ji, aby v ní měli místo i Komančové. Supové neměli poznat, že budou bojovat s takovým počtem protivníků. Umístili dovnitř také koně. Komančové rozdělili mezi vystěhovalce maso i vodu, kterou s sebou vezli v lahvičkách z vydlabaných tykví, neboť Old Shatterhand jim slíbil, že se jim brzy dostane větších zásob. Přece však to nestačilo, aby žízeň ubožáků byla úplně ukojena.

Také se udály jednotlivé zajímavé a naprosto nečekané výjevy, například když Ben New-Moon poznal Juggle-Freda, který ho kdysi vysvobodil z vražedných rukou Stealing-Foxe. Brzy však zavládlo ve vozové hradbě hluboké ticho. Nikdo sice nespál, ale ti, kteří si měli tolik co vyprávět, mluvili jen šeptem, takže před vozovou hradbou nebylo nic slyšet.

Old Shatterhand převzal velení. Seděl vedle Bloody-Foxe a naslouchal líčení jeho života a potom především krajiny, ve které se nyní nalézali. Pokud možno, neměl uniknout ani jediný sup, aby jejich řádění byl učiněn konec jednou provždy.

Zvlášť ho zajímalo, když se dověděl, že vedle velkého prostranství, porostlého jižními kaktusy, se východním směrem prostírá druhé, které je sice mnohem užší, ale mnohem delší než první. Fox řekl, že mezi oběma těmito prostranstvími běží úzký písečný pás, po kterém jde dospět k jeho „hnízdou ducha“.

„Dobrá!“ řekl Old Shatterhand. „Potom neunikne ani jediný ničema.“

Zpozorují-li předčasně naši přesilu, nebo uprchnou-li po prvním útoku, vženeme je mezi obě tato prostranství a ta potom zapálíme.

Tím zároveň získáme vodu pro tahouny, kteří nesmí zahynout.“

„Ale potom dospějí supové k mému jezeru a tudy přehnou!“

„Nikoli, Foxi, neboť se vydáte s deseti Komanči ihned na cestu k jezeru, abyste chlapy, které poženeme tím směrem, tam u vás pěkně přivítali. Dospějete tam včas, neboť bych se vsadil, že zaútočí teprve k ránu.“

Tento záměr ihned uskutečnili. Vozová hradba se znova otevřela, a Fox s Komanči vyšel ven, potom zavládlo znova kolem nejhlubší ticho.

Hlídky stály daleko před vozovou hradbou a měly rozkaz, aby se rychle a tiše vrátily dovnitř a prolezly mezi koly, kdyby se nepřítel objevil. Tam stáli osedlaní koně připravení k okamžitému pronásledování prchajících a každý jezdec měl svůj určitý úkol.

Tak uběhla noc. Na východě se ukázal slabý záblesk svítání, a rysy vozů i ostatních předmětů se stávaly stále zřetelnějšími.

Nebylo ranní mlhy. Svítání bylo jasnější, a nyní bylo vidět supy na koních, jak se zastavili ve vzdálenosti asi tisíc kroků směrem na jih.

Měli za to, že je nyní pravý čas a proto pobídl koně a tryskem se blížili. Byli přesvědčeni, že za vozy bdí nanejvýš jeden jediný muž.

Hlídky se vrátily do hradby, a všichni muži se roztavili na té straně vozové hradby, od které očekávaly útok.

„Nestřílejte na koně, ale na jezdce!“ poručil Old Shatterhand.

Nyní byli supové vzdáleni pouhých sto, ještě osmdesát, pak padesát kroků.

„Palte!“ zvolal Old Shatterhand.

Zahřmělo nejméně třicet ran. Tlupa útočníků se změnila v zmatený houfec. Mrtví a ranění padali z koní, volná zvířata pádila dál.

Jezdci, kteří nebyli zraněni nebo jen lehce, zastavili svá zvířata, zbylo jich sotva deset.

„Hurá, hurá! Old Shatterhand a Vinnetou!“ křičel Hobbel-Frank.

Když supové zaslechli Apačovo jméno a poznali nečekanou ztrátu, rychle se obrátili a ujížděli k jihu, master Tobiaš Bohuslav Burton, zdaleka viditelný svými vlajícími orlími péry na hlavě, jako nejvíc ustrašený v jejich čele.

„Ven! A každý na své místo!“ poručil Old Shatterhand.

Odsunuli rychle dva vozy, takže nyní mohli všichni ven.

Vystěhovalci pádili rychle, podle rozkazu, k mrtvým a raněným.

Všichni ostatní, kteří se tím neměli zdržovat, dali se do stíhání uprchlíků, přičemž nebylo příliš naspěch.

Jen dva hnali svá zvířata plnou rychlostí, a mířili k jihozápadu, kde měli zapálit kaktusová prostranství. Byl to Jim a Tim Čmuhálek.

Deset Komančů jelo východním směrem a potom zabočili k jihu, aby přehajícím zamezili cestu na východě a tím je přinutili, aby zabočili mezi kaktusové pole. Ostatní, Old Shatterhand a Vinnetou v čele, jeli poklusem k jihu za supy, kteří ujížděli tryskem a mysleli si tedy, že jim uniknou.

Supové byli velice rozhněváni, že se jejich útok do té míry nezdařil. Ujížděli, aniž by mezi sebou rozmlouvali. Bylo slyšet jen klení. Teprve, když dospěli k Murding Bowl, zastavili se.

„Co teď?“ zeptal se Burton, který seděl uřícen na koni. „Tady zůstat nemůžeme, neboť ti psi jsou za námi.“

„Ovšem!“ přisvědčil Carlos Cortejo, který právě tak jako jeho bratr zůstal nezraněn. „Přímě mezi kaktusy nejde proniknout, jedme tedy vpravo. Pojďme!“

Dali se označeným směrem, záhy však spatřili z dálky vystupovat hustý dým.

„U všech ďasů!“ zvolal Emilio. „Předešli nás! Zapálili kaktus.“

Jedeme zpátky!“

Pádili tedy zpět kolem Murding Bowl na východ. Asi po deseti minutách uviděli nalevo od sebe Old Shatterhanda, který jel se svou tlupou k nim v úhlopříčné čáře. To je naplnilo zděšením.

Popoháněli všemožně koně, aby unikli a zdálo se, že se jim to podaří.

Když chtěli upláchnout stranou, brzy poznali, že je to nemožné, neboť teď uviděli také deset Komančů, kteří stáli bokem a zatarasili jim cestu.

„Dnes se proti nám spiklo samo peklo!“ křičel Burton. „Myslím si dokonce, že je tady i Vinnetou. Slyšel jsem volat jeho jméno.“

Musíme napravo, mezi kaktusy!“

„Je tam snad východ nebo slepá ulice?“ zeptal se Carlos.

„Nevím. Ještě nikdy jsem tam nebyl. Ostatně, nic jiného nám nezbyvá.“

„Tak rychle, aby tam oheň nepronikl dříve, než my!“

Uháněli napravo k jihu, právě tam, kam je chtěl Old Shatterhand zahnat. I ten nasadil nyní svému koni ostruhy. Z levé strany přijíždělo deset Komančů, z pravé strany bratři Čmuhálové, kteří provedli svůj úkol, a nyní všichni pádili mezi kaktusovými poli za supy, směrem k „hnízdě ducha“.

Carlos Cortejo měl pravdu, když je varoval před ohněm. Ten se blížil zpočátku volně, potom však stále rychleji a rychleji.

Celá století zde ležely kaktusové úlomky vyprahlé jako papír a čas od času z nich vyrůstaly nové rostliny. Tím vznikla látka podobná troudu, Plameny šlehaly nejprve pokojně kolem sebe, potom začaly běhat a skákat a plápolly do výše domu. Brzy byla celá, velmi široká plocha v jasném, nepřetržitěm ohni, jehož praskot zazníval z dálky jako vzdálené hřmění. Stoupající žár způsobil proud vzduchu, který se stále zesiloval, až nakonec rozpoutal vichřici. Čím více se oheň rozšiřoval, čím dále šel na jih, kde zachvátil plochu několika čtverečných mil, tím zřetelněji se blížilo to, co Old Shatterhand očekával.

Nebe ztratilo modrou barvu, nejdříve se zbarvilo plavožlutě, potom šedě, stále tmavěji a tmavěji, až se srazili těžké a temné spousty, které však nebyly kouřem. Vítr, který byl nyní velmi silný, se seskupil do hustých mračen, a zdálo se, že pohnáhlou pokrývají celou oblohu.

Ovzduší bylo žhavé horkem, písek pálil pod nohama. Nahoře mezi mraky se začaly honit blesky, spadly jednotlivé krupěje, potom padaly hojněji a hojněji, skutečně přšelo, silněji a silněji, až konečně lilo jako při tropické bouři.

Vystěhovalci těžce raněné nepřátele prostě postříleli, odebrali nebožtíkům jejich majetek a potom pochytili jejich koně. Teď museli čekat až do návratu ostatních, ale — bez vody! Vtom uviděli oheň, Pozorovali tvořící se mračna. Ucítili padající krupěje. Konečně byli v osvěžujícím dešti, v lijáku, a donesli veškeré nádoby, které byly po ruce, aby je naplnili. Polomrtví volové opět oživli. Rvali radostně, váleli se v dešti, dostalo se jim vody. Byli zachráněni a s nimi i jejich pánové, kteří by se s vozy bez zvířat dále nedostali — dílo Old Shatterhandovo.

Krátce po rozbřesku dne dospěl Bloody-Fox s deseti Komanči ke květinové chatě. Sanna se Indiánů nepolekala. Radovala se, že vidí zase jednou lidi, ale hned se ptala svého mladého pána na černocha Boba. Odkázal ji na později a odebral se do chýše. Když opět vyšel, měl přes sebe přehozenou bílou

buvolí kůži.

„Timb-ua-ungva – duch Llana!“ zvolal mladý Indián „Železné srdce“, který byl s touto skupinou Indiánů. Také ostatní žasli nad rozluštěním tak často zmiňované záhady, ale nepromluvili. Bloody-Fox se vyšvihl opět na koně a jel s nimi dále, aby oázu nanovo opustil a zaujal stanoviště na jihovýchodním rohu kaktusového lesa. Jeho oči se pátravě upíraly k severu.

Nyní tam nahoře vystoupila černá stěna, proti které šlehalo zdola jasné plameny.

„Nyní žene oheň supy,“ řekl „Železnému srdci“. „Možná, že můj rudý bratr mezi nimi nalezne vraha svého otce.“

Uchopil pušku. „Železné srdce“ udělal totéž.

Stěna mraků se blížila, ale ještě před ní přicházel oheň. Vzduch byl každým okamžikem dusnější. Pak již k nim oheň nemohl dospět, nýbrž musel se zastavit tam, kde přestávaly kaktusy.

„Uff!“ zvolal Komanč, ukazujíc k severu. „Přicházejí.“

Ano, supové přicházeli, ale byli už jen tři. Ostatní byli cestou od pronásledovatelů pobiti. Z jejich koní kapal pot, sami přehajíc se sotva drželi v sedle. Poněkud dále za nimi bylo vidět Old Shatterhanda a Vinnetoua, za nimiž následovali všichni ostatní. Tak se blížila divoká honička. Oba jmenovaní nenamáhali příliš své koně. Chtěli uchovat poslední supy pro Bloody-Foxe a jeho Komanče.

První byl Burton, který ujížděl daleko před svými dvěma druhy.

Uviděl stromy, a zamířil k nim. Fox zamířil k němu. Když ho nepravý Mormon uviděl, vzkřikl leknutím a poháněl své zvíře tak, že napjalo poslední síly, aby dospělo ke stromům.

Nyní se blížili i ostatní dva. Museli jet blízko „Železného srdce“. Poznal, že jsou to titíž, kteří se zúčastnili vraždy jeho otce. Přiložil pušku k lici – dvě rány, a oba se zřítili z koní.

Jel k nim, aby jim odňal skalpy.

Zatím Bloody-Fox hnál zbožného Burtona, nejhoršího ze všech, před sebou ke stromům a mezi nimi až k chatě. Ta jízda byla tak divoká, že Fox cestou ztratil svou bílou buvolí kůži. Před chatou kůň supův klesl a Burton vyletěl ze sedla. V nejbližším okamžiku stál Fox u něho, vytrhl z opasku nůž a napřáhl ruku, aby mu zasadil smrtící ránu. Ale uskočil a vzkřikl úžasem. Při pádu spadla Burtonovi indiánská okrasa z hlavy a zároveň se ukázalo, že nosil paruku. Dlouhé vlasy se oddělily od hlavy a bylo vidět přirozené, krátce zastřižené vlasy. Jeho obličej byl námahou jízdy zohyzděn a opuchlý a jeho oči se upíraly ztrnule a vytřeštěně na mladíka – zlomil si vaz. Nyní poznal Bloody-Fox vraha svých rodičů. Slyšel tehdy při přepadení volat jeho jméno a toto jméno Fox bylo jediné, co mu utkvělo v paměti. Stále a stále je v horečkách volal, a proto mu je Helmers ponechal, jako jeho vlastní jméno.

Nyní přispěchali i ostatní, ale Fox se vyšvihl na koně a jel zpět, aby zvedl ztracenou buvolí kůži a zavěsil ji opět na hlavu a ramena. Všichni, kromě Old Shatterhanda, byli nesmírně udiveni, když teď uviděli Bloody-Foxe oděného do bílé buvolí kůže.

„Duch stepi – duch stepi – je to Bloody-Fox – tak on, on to byl!“ znělo všude kolem.

Fox si toho nevšímal. Ukázal na Burtonovu mrtvolu a řekl:

„Zde leží vrah! Proto mi byl tak povědomý! Teď je mrtev, a já se už nikdy nedovím, kdo byli moji rodiče!“

Ben New-Moon, když uviděl mrtvolu, zvolal:

„„Stealing-Fox!“ Konečně je neškodný! Škoda, že si zlámal vaz!“

Teď mu zůstanu navěky dlužen kouli!“

„Dobře, že je mrtev!“ řekl Old Shatterhand vážně. „S ním jsou vyhlazeni i všichni stepní supové, a bude nyní na Llanu pokoj. A jestli bude ještě některý sup naživu, bude snadné podniknout na něj odtud honbu. Nikdo netušil, že je tady taková oáza.“

Bob byl ovšem také zde. Nevšímal si však mrtvoly, ani vypátraného ducha stepi. Jeho oči spočinuly na černošce a její zraky na něm.

Spěchala k němu a chvatně se ptala:

„To být černoš Bob?“ A když přikývl, pokračovala: „Jmenovat se tvoje matka Sanna? Vidět už někdy Bob tento obrázek se Sannou a jejím malým, drahým hošíkem?“

Ukázala mu starý obrázek. Podíval se na něj a s jásotem seskočil z koně. Drželi se v objetí a delší dobu si dávali najevo radost nesrozumitelnými výkřiky.

Ještě něco nutno dodat. Supové byli přemoženi a Komančové odjeli, aby přivedli vystěhovalce, měli se zde na jezeře zotavit a potom se s jejich doprovodem odebrat přes Llano. Oheň uhasl, když neměl více potravy, a veliké kaktusové prostranství leželo mrtvé v popelu.

Zato tím čilejší život panoval v „hnízdě ducha“. Bloody-Fox byl hrdinou dne, musel obšírně vypravovat celý svůj životopis. Jeho vyprávění obsahovalo téměř jen samé smutné okamžiky. Přece však pevně prohlásil, že zde zůstane navždycky, aby hlídal Llano před supy. Sanna i Bob prohlásili, že ho neopustí. Jeho vyprávění bylo pro zálesáky tak zajímavé, že ani Hobbel-Frank, jindy tak upovídaný, jej ani jednou nevyrušil. Když se však učený mužik vydal s Jemnym a oběma Čmuchačkami na obchůzku kolem jezera, optal se Jim:

„Nuže, Franku, teď jsme se tak krásně dostali do země duchů. Stále trváš na tom, že duch Llana estakada je opravdovým strašidlem?“

„Mlč!“ odušil mužik. „Jestli jsem se v tomto ohledu zmýlil, tedy ti říkám, že jsou ještě jinde vyšší siriové regiony, a co rozum normálních lidí nepochopí, to pochopí našinec, jakmile to uvidí.“

„Vím, že jsi chlapík –!“ smál se Jim. „Přestaň, starý Čmuchale!

Ještě mne neznáš, ale protože spolu chceme zůstat nějaký ten měsíc pohromadě, poznáš mne a naučíš si mne vážit. Moje osobnost nakonec přece jen pohne každého k hluboké úctě. Co říkáš, Jemmy?“

„Zajisté!“ přisvědčil břicháč, a ironicky se usmíval.

„Tady to oba slyšíte! A vlastně, za všechno můžete děkovat jen mně, neboť kdybych se byl tehdy u Helmers Home nepotkal s Bloody-Foxem, nikdy byste nevypátrali ducha stepi. Toto uznání musím bezpodmínečně vyžadovat. Pozdějším pokolením nechávám na vůli, aby mne i ducha odlili do železa, anebo vytesali do mramoru, aby se tady moje jméno skvělo zlatým písmem právě tak, jako v Yellowstonském parku, kde, jak doufám, se svět bude již záhy obdivovat mému pomníku!“